

Библиотека Любов и Съжба

Лайза Клейтас

Магия

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС МАГИЯ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

— Не те обичам. — Заявява Сам с предупреждаваща усмивка.

— И аз не те обичам — усмихва се Луси.

Що за обяснение в нелюбов е това?

Луси Мартин живее в магически красив и крехък свят — тя е художничка, която работи със стъкло, и има наистина необичайна дарба да общува с този специален материал.

Но личният ѝ живот се оказва по-чуплив и нараняващ от стъклото — годеникът ѝ Кевин я изоставя, а новата му страст е не друга, а родната сестра на Луси — Алис. Разбира се Луси трябва и да напусне дома на бившия си, за да има място за новата влюбена двойка, която вече планира скорошна сватба...

Разтърсена от най-лошия вид предателство, объркана и гневна, Луси се опитва да избяга от себе си, но попада по принуда под грижите на Сам Нолан — чаровният собственик на малка винарна на остров Сан Хуан. Усложненията идват, когато Луси открива, че новата връзка в живота ѝ започва под фалшив претекст. Вместо да намери утеха, тя трябва да преосмисли въпросите за любовта, лоялността, старите модели, погрешните избори... И да открие, че някои неща в живота — дори след като са счупени — могат да се превърнат в нещо ново и красиво. Трябва само малко магия...

ПРОЛОГ

Когато Луси Марин бе седемгодишна, се случиха три неща: малката ѝ сестричка Алис се разболя, беше ѝ възложен първия ѝ научен проект, и тя разбра, че магия съществува. Нещо повече: разбра, че тя самата има силата да прави магия. И през целия си останал живот Луси щеше да знае, че между нормалното и необичайното има само една крачка, че ги дели само едно поемане на дъх, един удар на сърцето.

Но това не бе знание, което те прави дързък и решителен. Поне не в случая на Луси. То я правеше предпазлива. Потайна. Защото да разкриеш, че притежаваш магическа способност, особено такава, над която нямаш контрол, означаваше, че си различен. А дори дете на седем е наясно, че не иска да се озове от погрешната страна на линията, която разделя различното и нормалното. Човек изпитва нужда от принадлежност.

Проблемът беше, че независимо колко старателно пазиш тайната си, самият факт, че имаш такава, е достатъчен да те отдели от всички други.

Тя никога не бе сигурна защо магията идва, когато дойдеше, каква поредица от събития е предизвикала първата ѝ поява, но според нея всичко бе започнало сутринта, когато Алис се събуди със схванат врат, температура и червен обрив. Веднага щом майка им я видя, изпрати баща им да повика лекаря.

Изплашена от суетнята в къщата, Луси седна на стола в кухнята по нощница с натежало сърце, докато гледаше как баща ѝ тръшна слушалката с такава бързина, че телефонът подскочи.

— Намери си обувките, Луси. Бързо. — Гласът на баща ѝ, винаги толкова спокоен, прозвуча остро на последната дума. Лицето му беше пребледняло като платно.

— Какво става?

— Двамата с майка ти ще заведем Алис в болницата.

— И аз ли ще дойда?

— Ти ще прекараш деня с госпожа Гайслер.

След споменаването на съседката им, която вечно викаше, когато Луси караше колелото си по ливадата ѝ отпред, тя възрази:

— Не искам. Страшна е.

— Не сега, Луси. — Той я погледна така, че думите заседнаха в гърлото ѝ.

Те отидоха до колата и майка ѝ се качи на предната седалка, като държеше Алис, сякаш беше бебе. Звуците, които сестра ѝ издаваше, бяха толкова ужасни, че Луси запуши ушите си с ръце. Тя се сви колкото се може повече на седалката и влажните винилови покривала залепнаха мигновено за краката ѝ. След като родителите ѝ я оставиха в къщата на госпожа Гайслер, те се отдалечиха с такава скорост, че гумите на минивана оставиха черни следи по настилката.

Лицето на госпожа Гайслер беше набръчкано като хармоника, когато каза на Луси да не пипа нищо. Къщата беше пълна с антики. Във въздуха се носеше дъх на мухлясали стари книги и на лимон от политура за мебели. Беше тихо като в църква, не се чуваше никакъв звук от телевизора, никаква музика, никакви гласове или звън на телефон.

Сядайки съвсем тихо на дивана, Луси се загледа в сервиза за чай, подреден грижливо на масичката за кафе. Сервизът беше направен от удивително красиво стъкло, каквото не бе виждала никога преди. Всяка чаша и чинийка блестяха в различни цветове, стъклото беше плътно украсено със златни завъртулки и цветя. Запленена от начина, по който цветовете се променяха, погледнати от различен ъгъл, Луси клекна на пода, като накланяше глава ту на една, ту на друга страна.

Госпожа Гайслер застана на прага и се засмя кратко. Смехът ѝ прозвуча като пропукването на ледените кубчета, когато ги заля с гореща вода.

— Това е художествена изработка — каза тя. — Сервизът е направен в Чехословакия. Семейството ми го притежава от сто години.

— Как са сложили дъгите в него? — попита Луси шепнешком.

— Разтопяват метала и боята и ги смесват с разтопеното стъкло.

Луси беше удивена от откритието.

— Как стопяват стъклото?

Но госпожа Гайслер се беше уморила да отговаря.

— Децата задават прекалено много въпроси — каза тя и се върна в кухнята.

* * *

Скоро Луси научи думата за това, което не беше наред с петгодишната ѝ сестра. Менингит. Тя означаваше, че Алис щеше да се прибере много слаба и уморена, и Луси трябва да бъде много послушно момиче и да не прави бели. Означаваше също, че не трябва да се кара с Алис или да я разстройва по какъвто и да било начин.

— Не сега — беше фразата, която родителите на Луси ѝ казваха най-често.

Дългото тихо лято беше мрачно сбогуване с обичайната рутина на игри и забавления. Болестта на Алис я беше превърнала в център, около който всички останали от семейството се въртяха в тревожни орбити като нестабилни планети. В седмиците след връщането ѝ от болницата започнаха да се трупат купища играчки и книги в стаята ѝ. На Алис ѝ бе позволено да тича около масата по време на хранене, от нея не се изискваше да казва „моля“ или „благодаря“. Алис не беше никога доволна, че изяжда най-голямото парче от тортата, или че остава по-късно вечер от другите деца. Нямаше такова нещо като „прекалено“ за момиче, което вече има прекалено много.

Семейство Марин живееше в квартал „Балард“ в Сиатъл, първоначално населяван от скандинавци, които се препитавали с лов на съомга и работа в консервната промишленост. Макар броят им да бе силно намалял с разширяването и развитието на квартала, още имаше премного следи от наследството им. Майката на Луси готвеше по рецепти, които се бяха предавали от поколение на поколение от скандинавските ѝ предци... Гравлакс — студено пушена съомга, овкусена със сол, захар и копър... свинско печено на руло с джинджифил и сини сливи в средата, или крумкака — кардамонови сладки, навити като идеален конус около дръжката на дървена лъжица. Луси обичаше да помага на майка си в кухнята, най-вече защото Алис не се интересуваеше от готвене и никога не се намесваше.

Когато лятото се изтърколи и премина в хладна есен, и училището започна, положението въкъщи не показваше признаци на

промяна. Алис отново беше добре, но въпреки това семейството продължаваше да се държи така, както по време на болестта ѝ: не я ядосвай; дай ѝ каквото иска. Когато Луси се оплака, майка ѝ се сопна така, както никога преди.

— Засрами се, как може да си толкова завистлива. Сестра ти едва не умря. Изтърпя такива болки. Ти си голяма късметлийка, че не преживя това, което тя преживя.

Дни наред след това Луси усещаше как отново и отново я пронизва вина. Докато майка ѝ не ѝ заговори така остро, тя не можеше да определи мъчителното чувство, което я разпъваше отвътре. Но беше ревност. Макар да не знаеше как да се отърве от нея, знаеше, че не бива да отваря и дума за това.

А междувременно единственото, което можеше да прави, бе да чака нещата да станат такива, каквито бяха преди. Но това никога не се случи. И макар майка ѝ да казваше, че обича и двете си дъщери еднакво, но по различен начин, Луси мислеше, че тя обича Алис много повече.

Луси обожаваше майка си, която винаги измисляше интересни неща, които да се правят в дъждовните дни и никога не възразяваше, когато Луси искаше да обува обувките ѝ с високи токчета от гардероба.

Но закачливата обич на майка ѝ изглеждаше сякаш обвита около някаква загадъчна тъга. Понякога, когато Луси влизаше в стаята, я заварваше да се взира невиждащо в някоя точка в стената с объркано изражение на лицето.

Рано някоя сутрин Луси отиваше на пръсти в спалнята на родителите си, вмъкваше се до майка си в леглото и двете се сгушваха, докато студените крака на Луси се стопляха под завивките. Баща ѝ се дразнеше, когато разбере, че е в леглото с тях и мърмореше, че трябва веднага да се върне в стаята си. „Още малко, прошепваше майка ѝ, и я прегръщаше силно. Обичам да започвам деня по този начин“. И Луси се притискаше още по-силно към гърдите ѝ.

Имаше обаче и случаи, когато Луси не успяваше да ѝ угоди. Когато от училище изпращаха бележка, че е говорила в час, или изкараше ниска оценка на контролното по математика, или пък не се бе упражнявала достатъчно за урока по пиано, майка ѝ ставаше студена и стискаше устни. Луси никога не разбра защо се чувстваше така, сякаш трябваше да заслужи онова, което Алис получава щедро. След почти

фаталното боледуване сестра ѝ стана капризна и разглезена. Държеше се ужасно, прекъсваше разговорите, играеше си с храната по време на вечеря, дърпаше неща от ръцете на хората и никой не обръщаше внимание на това.

Една вечер, когато майка им и баща им решиха да излязат и да оставят момичетата на гледачка, Алис плака и вика, докато те не отмениха резервацията си и не останаха вкъщи, за да ѝ угодят. Поръчаха пица и я изядоха на кухненската маса, все още облечени в красивите си дрехи. Бижутата на майка ѝ просветваха и хвърляха отблясъци по тавана.

Алис грабна парче пица и изтича в дневната да гледа анимационен филм по телевизията. Луси си взе чинията и се насочи също натам.

— Луси — възпря я майка ѝ, — не напускай масата, докато не свършиш с яденето.

— Но Алис яде в дневната.

— Тя е прекалено малка, за да знае, че така не се прави.

Изненадващо баща им се включи в разговора:

— Тя е само две години по-малка от Луси. А доколкото си спомням, на Луси никога не ѝ се е позволявало да тича наоколо по време на вечеря.

— Алис още не е възстановила загубеното си тегло от болестта — отвърна остро майка ѝ. — Луси, върни се на масата.

От тази несправедливост гърлото на Луси се стегна. Тя върна чинията обратно на масата, колкото е възможно по-бавно, питайки се дали баща ѝ ще се застъпи за нея. Но той само поклати глава и отново млъкна.

— Вкусно е — каза майка ѝ весело като отхапа от пицата си, сякаш беше някакъв рядък деликатес. — Всъщност, точно това ми се ядеше. Не ми се излизаше навън. Толкова е уютно да сме си вкъщи.

Бащата на Луси не отговори. Методично приключи пицата си, занесе празната си чиния в кухнята и затърси нещо в телефона си.

* * *

— Учителката поръча да ти дам това. — Луси извади от чантата си един лист и го подаде на майка си.

— Не сега, Луси, в момента готвя.

Шърийз Марин режеше целина, ножът оставяше спретнати парченца на дъската. Докато Луси чакаше търпеливо, майка ѝ я погледна и въздъхна:

— Кажи ми, скъпа, за какво става дума.

— Инструкции за втория етап на фестивала на науката. Имаме три седмици, за да направим проектите си.

Стигайки края на стъблото целина, майка ѝ остави ножа и се пресегна за листа. Тънките ѝ вежди се събраха, докато го четеше.

— Струва ми се, че това нещо ще отнеме страшно много време. Всички ученици ли трябва да участват?

Луси кимна.

Майка ѝ поклати глава.

— Искане ми се да знам наясно ли са тези учители колко много време губят на родителите заради техните измислени извънкласни мероприятия.

— От теб не се изисква да правиш нищо, мамо. Очаква се аз да работя.

— Някой трябва да те заведе до магазина, да купи сгъващата се на три дъска и останалите материали. Да не споменаваме, че трябва да следи и ръководи провеждането на експериментите и да ти помага в подготовката на устната презентация.

Бащата на Луси влезе в кухнята, изглеждаше изморен, както винаги след дълъг ден. Филип Марин беше толкова зает да преподава астрономия във Вашингтонския университет и да работи като консултант на НАСА на терен, че понякога изглеждаше сякаш идваше на гости в дома си, а не живееше в него. Вечерите, когато се прибираще навреме за вечеря, говореше с колегите си по телефона, докато съпругата му и двете им дъщери ядяха без него. Имената на приятелките на момичетата му, на учителите, на треньорите им по футбол, графициите им — му бяха напълно непознати. Ето защо Луси беше толкова изненадана от следващите думи на майка си.

— Луси има нужда от помощта ти, за да се подготви за научния си проект. Аз се нагърбих доброволно да поема групата на Алис в

детската градина. Имам страшно много работа. — Тя му подаде листа и отиде да изсипе нарязаната целина в тенджерата със супа на печката.

— Добри ми боже. — Той сканира информацията с намръщено, разсеяно изражение. — Нямам време за това нещо.

— Ще трябва да намериш — обади се майка й.

— Какво ще стане, ако помоля някой от моите студенти да й помогне? — предложи той. — Мога да го уредя, ще му призная допълнителни кредити.

— Филип. Идеята да прехвърлиш грижата за дъщеря си на студент...

— Пошегувах се — побърза да каже той, макар че Луси не беше много сигурна.

— Значи си съгласен да се заемеш с Луси и да й помогнеш?

— Не виждам да имам избор.

— Аз ще съм свързващото звено помежду ви с опита си.

Той погледна Луси примирено.

— Имам ли нужда от свързващо звено?

— Да, татко.

— Много добре. Реши ли какъв вид експерименти искаш да правиш?

— Ще бъде доклад — каза Луси. — За стъклото.

— Какво ще кажеш да се заемеш с проект на космическа тематика? Можем да направим модел на Слънчевата система или да опишем как са се зародили звездите...

— Не, татко. Трябва да е за стъклото.

— Защо?

— Просто така трябва. — Луси беше очарована от стъклото. Всяка сутрин по време на закуска се възхищаваше на лекия материал, от който бе направена чашата й за сок. Колко идеално побира прозрачните течности, колко лесно предава топлината, студа, вибрациите.

Баща й я заведе в библиотеката и подбра няколко дебели книги за възрастни за стъклото и за работата със стъкло, защото — каза той — книгите за деца по темата не били достатъчно подробни. Луси научи, че нещата, в това число и стъклото, се състоят от молекули, които се движат бързо. И когато са свързани така, че са струпани една върху друга като тухлички, през тях не може да се вижда. Но когато една

субстанция е направена от хаотични, неорганизирани молекули като водата или стъклото, светлината намира път през пространствата между тях.

— Кажи ми, Луси — попита я баща ѝ, докато лепяха една диаграма върху сгъваемата дъска, — стъклото течност ли е, или твърдо тяло?

— Течност, която се държи като твърдо тяло.

— Ти си много умно момиче. Ще се занимаваш ли с наука като мен, когато пораснеш?

Тя поклати глава.

— А каква искаш да станеш?

— Художник, който се занимава със стъкло. — Напоследък Луси бе започнала да мечтае да прави неща от стъкло. Сънуваше, че гледа как светлината блести и се отразява през оцветени като бонбони прозорци... как стъклото се върти и се вие като екзотично подводно създание, после се превръща в птица, в цвете.

Баща ѝ изглеждаше развълнуван.

— Много малко хора, всъщност, могат да си изкарват прехраната като художници. Само най-известните успяват да печелят добре.

— Тогава ще бъде известна — заяви тя весело, докато оцветяваше буквите върху дъската си.

През уикенда баща ѝ я заведе в местна стъклодувска работилница, където един мъж с червеникава брада ѝ показва основните неща в занаята си. Очарована, Луси гледаше с немигащи очи. След като стъклодухачът разтопи при висока температура пясък в една пещ, той пхна дълъг метален прът в пещта и събра разтопеното стъкло в блестяща червена буца. Въздухът бе пълен с миризма на горещ метал, изгорено мастило и пепел от мокрите вестници, които в ателието използваша за ръчно оформяне на стъклото.

С всяко допълнително събрано стъкло майсторът увеличаваше огненочервената маса, като я въртеше и подгръваше постоянно. Той добавяше пласт „Египетско синьо“ или керамичен прах върху стойката и го разстиляше върху стоманена маса, за да се разпредели цветът равномерно.

Луси гледаше и не мърдаше. Искаше да научи всичко за този мистериозен процес, всеки възможен начин на рязане, топене,

оцветяване и оформяне на стъклото. До този момент не ѝ се бе случвало да смята нещо за по-важно или по-необходимо.

Преди да напуснат работилницата, баща ѝ ѝ купи една декорация от духано стъкло, нещо, което приличаше на горещ въздушен балон, оцветен с блещукащи райета в цветовете на дъгата. Фигурката стоеше върху малка поставка, направена от медна тел. Луси винаги щеше да помни този ден като най-хубавия в детството си.

* * *

По-късно през седмицата, когато Луси се прибра вкъщи от тренировка по футбол, ранната вечер бе обагрила небето в тъмно пурпурно с пласт облаци като сребристите восъчни цветове на слива. Облечена в екипа си, Луси влезе в стаята си и видя, че лампата на нощното ѝ шкафче е включена. Алис стоеше там и държеше нещо.

Луси се намръщи. Беше ѝ казвала безброй пъти, че не ѝ е позволено да влиза без разрешението ѝ. Но забраната очевидно бе превърнала тази стая в най-желаното място. Луси предполагаше, че сестра ѝ се е промъквала тук и преди, когато не бе намирала плюшените си играчки на обичайните им места.

При възклицанието на Луси Алис се обърна рязко и нещо от ръката ѝ падна на пода. Звукът на строшено накара и двете да подскочат. По дребното лице на Алис се изписа вина.

Луси гледаше безмълвно блестящите парченца върху дървения под. Беше украсението, което баща ѝ ѝ бе купил.

— Защо си тук? — поиска да знае тя вбесена. — Това е *моята* стая. Това беше *мое*! Излез веднага оттук!

Алис избухна в сълзи, изправена сред разтрошените стъкълца наоколо.

Разтревожена от звука, майка им влетя в стаята.

— Алис! — Тя се втурна напред и я дръпна от пода, далеч от стъклата. — Скъпа, поряза ли се? Какво се случи?

— Луси ме изплаши — изхълца Алис.

— Тя ми счупи украсението — ядосано каза Луси. — Влязла е в стаята ми, без да пита и го счупи.

Майка ѝ прегръщаше Алис и я галеше по косата.

— Важното е, че никоя от вас не се е наранила.

— Важното е, че тя счупи нещо, което беше мое!

Майка ѝ изглеждаше раздразнена и измъчена.

— Просто е била любопитна. Станало е случайно, Луси.

Луси погледна към малката си сестра.

— Мразя те. Да не си посмяла вече да дойдеш тук, ще ти откъсна главата!

Заплахата предизвика нова буря от сълзи от страна — на Алис, докато лицето на майка ѝ потъмня.

— Прекаляваш, Луси. Очаквам да си по-мила със сестра си, особено след като тя беше толкова болна.

— Вече не е болна — извика Луси, но думите ѝ се изгубиха сред хлиповете на Алис.

— Ще се погрижа първо за сестра ти — каза майка ѝ, а след това ще се върна да изчистя тези стъкла. Не пипай нищо, много са остри. За бога, Луси, ще ти купя нова украса.

— Няма да бъде същата — начумерено отвърна тя, но майка ѝ вече извеждаше Алис от стаята.

Луси клекна пред разбитите стъкла на пода, които блестяха като нежните цветове на дъгата в сапунени мехурчета. Тя се сви и изсумтя, загледана в счупеното украшение, докато погледът ѝ се замъгли. Емоцията я изпълни, сякаш излезе от кожата ѝ и се изля във въздуха... ярост, тъга, копнеж, досада, отчаяна нужда от обич.

В слабата светлина на лампата малките точици светлина се събудиха. Преглъщайки сълзите, тя обви тялото си с ръце и си пое накъсано дъх. Примига, когато светлините се надигнаха от пода и се завъртяха около нея. Удивена, тя избърса очите си с пръсти и загледа светлите танцуващи кръгове. Накрая разбра какво вижда.

Светулки.

Магия, предназначена специално за нея.

Всяко парченце стъкло се бе превърнало в жива искра. Танцуващият рояк бавно се насочи към отворения прозорец и изчезна в нощта.

Когато майка ѝ се върна няколко минути по-късно, Луси бе седнала в леглото си и гледаше през прозореца.

— Какво стана със стъклото? — попита майка ѝ.

— Няма го — отвърна разсеяно тя.

Това беше нейната тайна, тази магия. Луси нямаше представа откъде се е взела. Знаеше само, че тя ще намери мястото, което ѝ е необходимо и ще го оживи, както цветята поникват в пукнатините на разбит тротоар.

— Казах ти да не го пипаш. Можеше да си порежеш пръстите.

— Съжалявам, мамо. — Луси се пресегна и взе една книга от нощното си шкафче. Отвори я напосоки и се загледа неவிждащо в страницата.

Чу въздишката на майка си.

— Луси, трябва да си по-търпелива с малката си сестричка.

— Знам.

— Тя е още крехка след онова, през което премина.

Луси задържа погледа си фиксиран в разтворената на коленете си книга и зачака в напрегнатата тишина, докато майка ѝ не излезе от стаята.

След вечерята, на която бърбеше единствено Алис, Луси помогна на майка си да разчисти масата. Умът ѝ беше пълен с мисли. Имаше чувството, че емоциите ѝ са били толкова силни, че са променили стъклото и са му придали нова форма. Мислеше си, че стъклото може да се е опитвало да ѝ каже нещо.

Тя отиде в кабинета на баща си и го завари да говори по телефона. Знаеше, че той не обича да го безпокоят, когато работи, но трябваше да го пита нещо.

— Татко? — започна тя неуверено.

По начина, по който раменете му се напрегнаха, можеше да каже, че влизането ѝ го е раздразнило. Но гласът му беше мек, когато остави слушалката и произнесе:

— Да, Луси?

— Какво означава, когато видиш светулка?

— Боя се, че няма как да видиш светулка в щата Вашингтон. Те не се появяват толкова на север.

— Но те какво означават?

— Искаш да кажеш: какво символизират? — Той се замисли за миг. — Светулката е скромно насекомо през деня. Ако не знаеш какво е, ще си помислиш, че не е нещо специално. Но нощем тя свети със своя собствена светлина. Тъмнината я кара да покаже най-голямата си красота. — Той се усмихна на прехласнатото изражение на Луси. —

Изключителен талант за едно толкова обикновено на вид създание, не мислиш ли?

Оттогава магията идваше при Луси, когато тя най-много се нуждаеше от нея. А понякога, когато най-малко я искаше.

ВТОРА ГЛАВА

— Имам проблем с доверието — беше казала веднъж Луси на Кевин малко след като се запознаха.

Той я прегърна и прошепна:

— Не и с мен.

След две години съвместен живот с Кевин Пиърсън Луси още не можеше да повярва на късмета си. Той бе всичко, за което би могла да си мечтае, мъж, който разбираше значението на малките жестове: да засади любимото цвете на Луси в предната градина на къщата или да ѝ звънне по средата на деня без особена причина. Беше общителен мъж, често я извеждаше от студиото ѝ за някое парти или на вечеря с приятели.

Нейната вманиаченост в работата ѝ ѝ бе създавала много проблеми в предишните ѝ връзки. Макар да правеше различни мозайки от малки парченца, светещи фигури и дори дребни мебели, онова, което обичаше най-много, бе да изработва стъклописи. Луси така и не намери мъж, който да я очарова и наполовина колкото работата ѝ, в резултат на което бе много по-добра художничка, отколкото любовница. Кевин бе разчупил матрицата. Той научи Луси на чувственост и доверие, и двамата бяха изживели мигове, каквито не бе изживявала с никого другото. Но дори и сега между тях имаше малка, но непреодолима дистанция, която им пречеше да се опознаят напълно.

Хладен морски бриз с дъх на сол нахлу през отворения прозорец на превърнатия в студио гараж. Вътре беше пълно с инструментите на Луси. Маса за рязане и чертане с вградено осветление, място за запояване, рафтове за складиране на големи парчета стъкло, пещ. Навън висеше табелка, весела мозайка от цветно стъкло, която изобразяваше силует на жена, седнала на старомодна дървена люлка на фона на небето. Под нея пишеше с красиви завъртени букви „Полюлей се на звезда“.

С порива на вятъра отвън нахлуха звуци от близкото пристанище „Фрайдей“; безгрижните крясъци на чайките, ревът на пристигащия ферибот. Макар остров Сан Хуан да бе част от щата Вашингтон, той изглеждаше като напълно друг свят. Беше природно защитен от валежи от Кескейд маунтинс, така че дори когато Сиатъл бе обвит от сивота и над него се лееше дъжд, островът сияеше, облян в слънце. Крайбрежието бе осеяно с плажове, а вътрешността на острова тънеше в тучната зеленина на еловите и борови гори. Пролет и есен облаците водна пара разкъсваха хоризонта, когато китоловните мрежи преследваха стадата съомга.

Луси внимателно подреди и пререди парченцата, преди да ги притисне в масата, покрита с най-финия свързващ хоросан. Мозаечната смес беше смесица от крайбрежни стъкълца, начупен китайски порцелан, Мурано и Милфиори, всички те събрани около резбована в стъклото вихрушка. Правеше подарък за рождения ден на Кевин, маса с вихрообразен дизайн, на който той се бе възхитил в една от скиците ѝ.

Потънала в работата, Луси забрави напълно за обяда. По някое време Кевин почука на вратата и влезе вътре.

— Здравей — обърна се към него Луси с усмивка и хвърли един парцал върху мозайката си, за да я скрие. — Какво правиш тук? Дошъл си да ме изведеш да хапнем по един сандвич? Умирам от глад.

Но Кевин не отговори. Лицето му беше сковано и погледът му избягваше да срещне нейния.

— Трябва да поговорим — произнесе накрая той.

— За какво?

— Не се получава. Поне за мен. — Той въздъхна.

Разбирайки по лицето му, че нещо сериозно не е наред, Луси внезапно изстина.

— Какво не се получава за теб?

— Нещата между нас. Отношенията ни.

Объркването и паниката за миг накараха ума ѝ да блокира. Трябваше да минат няколко минути, за да се окопити.

— ... Вината не е в теб — продължи Кевин. — Искам да кажа... ти си страхотна. Надявам се, че го вярваш. Но напоследък това не ми беше достатъчно. Не, „достатъчно“ не е точната дума. Може би ми

идваш „прекалено много“. Сякаш няма достатъчно пространство в това за мен, сякаш съм притиснат. Разбираш ли смисъла?

Изуменият поглед на Луси падна върху парченцата цветно стъкло на масата. Ако се фокусираше върху нещо друго, каквото и да е, само не върху Кевин, може би той нямаше да продължи.

— ... искам да съм напълно честен за това, така че да не изляза накрая лошото момче. Никой не трябва да бъде лошото момче. Това е толкова изтощително, Луси, винаги да трябва да те уверявам, че държа на връзката ни точно толкова, колкото и ти. Ако се поставиш на мое място само за миг, ще осъзнаеш защо се нуждая да си почина за известно време от това. От нас.

— Ти не си почиваш. — Луси потърси опипом елмаза за рязане на стъкло и топна върха му в олио. — Ти скъсваш с мен. — Не можеше да повярва. Дори след като се чу да произнася думите, не можеше да повярва. Като използва един ге-образен линеал, тя отбеляза с черта парче стъкло, не съзнавайки какво прави.

— Виж, точно за това говоря. За този тон в гласа ти. Знам какво си мислиш. Винаги си се притеснявала, че ще скъсам с теб и сега, когато го правя, си мислиш, че си била права през цялото време. Но не е така. — Кевин спря, наблюдавайки я как хваща отбелязаното стъкло с щипци. Едно опитно пристягане и стъклото се сцепи послушно по очертаната линия. — Не казвам, че вината е твоя. Казвам само, че не е моя.

Луси остави бавно стъклото и щипците. Имаше чувството, че пада, макар да стоеше напълно неподвижно. Глупава ли беше, че се изненадваше толкова? Какви знаци бе пропуснала? Защо е била като кон с капази?

— Каза ми, че ме обичаш — произнесе тя и се сви от патетичното звучене на думите.

— Наистина те обичах. И все още те обичам. Точно затова ми е толкова трудно. И съм наранен също като теб. Надявам се, че го разбираш.

— Има ли някоя друга?

— И да имаше, това нямаше да има нищо общо с факта, че се разделяме.

Тя чу собствения си глас като че ли ръбът на нещо се бе скъсал:

— Казваш „разделяме се“ сякаш излизаш за кафе и геврек. Но това не е временна раздяла. А завинаги.

— Знаех, че ще си ядосана. Знаех, че ще е ситуация, в която няма печеливш ход.

— Как може да е друга?

— Съжалявам. Съжалявам. Колко пъти искаш да го кажа? Не мога да съжалявам повече, отколкото съжалявам в момента. Направих най-доброто, което можех, но то не бе достатъчно добро за теб. Не, знам, че никога не си казвала, че не е достатъчно добро, но съм сигурен. Защото нищо, което правех, не можеше да преодолее твоята несигурност. И накрая трябваше да застана пред факта, че тази връзка не работи за мен. Което не беше никак забавно, повярвай ми. Ако ще те накара да се почувстваш по-добре, казвам ти, че се чувствам като боклук. — Срещайки неразбиращия поглед на Луси, Кевин изпусна кратка въздишка. — Виж, има нещо, което трябва да чуеш от мен, преди да си го разбрала от някой друг. Когато осъзнах, че отношенията ни са в криза, трябваше да говоря с някого. Обърнах се към... една приятелка. И колкото повече време прекарвахме заедно, толкова по-близки ставахме. Никой от нас вече нямаше контрол над ситуацията. То просто се случи.

— Започнал си да излизаш с друга? Преди да си скъсал с мен?

— Вече бях скъсал с теб емоционално. Само дето още не ти го бях казал. Знам, че трябваше да го направя по различен начин. Но истината е тази. Така е най-добре и за двамата ни. Но това, което прави нещата още по-трудни, включително за мен, е, че жената, с която съм сега... е твоя близка.

— Моя близка? Искаш да кажеш, че е някоя моя приятелка?

— Всъщност... това е Алис.

Кожата ѝ се стегна по начина, по който става, когато току-що си се спасил от падане, но още усещаш ужилването на адреналина. Луси не можа да каже и дума.

— И тя, и аз не очаквахме това да се случи — каза Кевин.

Луси примига и преглътна.

— Онова... което се случи. Ти... излизаш със сестра ми? Влюбен си в нея?

— Не съм го планирал.

— Спа ли с нея?

Отговорът беше засраменото му мълчание.

— Излез — произнесе тя.

— Хубаво. Но не искам да я обвиняваш за...

— Излез, *излез*! — Беше й дошло в повече. Не знаеше какво ще прави след това, но не искаше Кевин да е тук, когато го прави.

Той се приближи към вратата на студиото.

— Ще говорим по-късно, когато имаш възможност да го премислиш, става ли? Защото аз искам да останем приятели. Само че проблемът е, Луси... Алис ще се премести при мен съвсем скоро. Така че ще трябва да си потърсиш друго място.

Луси мълчеше. Остана да стои в напрегнатата тишина дълго, след като той излезе.

Питаше се горчиво защо ли е изненадана. Матрицата така и не се беше променила. Алис продължаваше да получава каквото иска, да взема онова, от което се нуждае, без дори да се замисли за миг за последиците. Всички от семейство Марин поставяха на първо място Алис, включително самата Алис. Би било лесно да я намрази, ако не бяха онези случаи, в които лицето на Алис придобиваше онази смесица от уязвимост и меланхолия, която приличаше на ехо от тихата тъга на майка им. Луси винаги се оказваше в позиция да се грижи за Алис; да плаща вместо нея, когато излизаха на вечеря, да й дава назаем пари, които след това никога няма да й бъдат възстановени, да й заема дрехи и обувки, които не й се връщаха.

Алис беше умна и се изразяваше добре, но за нея винаги се оказваше трудно да завърши онова, което е започнала. Сменяше често работата си, оставяше недовършени проекти, приключваше връзки, преди да са стигнали донякъде. Създаваше поразително първо впечатление — харизматична, секси и забавна, — но минаваше бързо през хората, очевидно неспособна да понесе обикновеното ежедневно общуване, което циментираще една връзка.

През изминалата година и половина Алис беше работила като младши сценарист за сапунена опера. Това беше мястото, на което се бе задържала най-дълго. Живееше в Сиатъл, от време навреме пътуваше до Ню Йорк, за да се среща с главните писатели, за да обсъдят целия сюжет. По най-безразсъден и глупав начин Луси никога не бе допускала, че заемането на нейните неща от страна на Алис ще се разпростре до там, че да открадне гаджето й.

Как ли бяха започнали отношенията между Алис и Кевин? Кой е направил първата крачка? Дотолкова ли беше закъсала сестра ѝ, че да ѝ отмъкне Кевин? Ако вината не беше негова, както той твърдеше, значи тогава беше нейна, нали така? Все някой трябваше да е виновен.

Тя стисна очи, за да спре горещия напор на сълзите.

Как мислиш за нещо, което те наранява толкова много? Какво правиш със спомените, чувствата, нуждите, които вече не ти принадлежат?

Като се олюляваше, Луси се насочи към стария си велосипед с три скорости, подпрян до вратата. Беше тюркоазен на цвят, с кошница на цветя на кормилото. Тя се пресегна и взе закачената на една кука каска и изкара велосипеда навън.

Лека мъглица бе надвиснала в студения пролетен следобед, върховете на еловите дървета пробуждаха слоя облаци леко, сякаш беше сапунена пяна. Голите ѝ ръце настръхнаха от студения бриз, който премина безпрепятствено през тениската ѝ. Луси караше без посока и цел, докато мускулите на краката ѝ пламнаха и тя усети, че гърдите ѝ заболяват. Спря отстрани край шосето на едно разклонение, разпознавайки пътя, който водеше към един залив от западната страна на острова. Тръгна по черния път, като буташе велосипеда си и стигна до стръмни, потъмнели от времето скали от червен базалт и жлеbove от чист варовик. Гарвани и чайки пикираха над остатъците, донесени с прилива ниско долу.

Местното население на острова, племето Коуст Салиш, някога ловели миди, стриди и съомга в мрежите си. Вярвали, че изобилието от храна в пролива е дар от жена, която преди много време се омъжила за морето. Излязла да плува един ден, а морето придобило формата на красив млад мъж, който се влюбил в нея. След като баща ѝ, макар и неохотно, им дал позволението си да се оженят, жената изчезнала с любимия си в морето. Оттогава морето с благодарност предлагало богат улов на островитяните.

Луси винаги бе харесвала историята, очарована от тази всеобхватна любов, в която нямаш нищо против да се изгубиш. Давайки всичко за нея. Но това бяха романтични представи, които съществуваха само в изкуството, литературата и музиката. И нямаха нищо общо с реалния живот.

Поне не и с нейния.

След като подпря колелото си, Луси свали каската и тръгна към плажа надолу. Теренът беше каменист и неравен, сивият пясък бе осеян с плавеи. Тя вървеше бавно, като се опитваше да си изясни какво трябва да прави. Кевин искаше от нея да напусне къщата. Беше изгубила дома си, гаджето си и сестра си за един следобед.

Облаците се спуснаха ниско, задушавайки остатъците дневна светлина. В далечината се чу гръмотевица и над океана плисна дъжд, който се движеше като прозрачна пелена зад прозорец. Един гарван се вдигна над водата, разперил черните си крила, и се насочи навътре към сушата. Бурята се приближаваше насам — тя трябваше да си тръгне и да се скрие някъде на завет. Само че не можеше да измисли къде.

През замъгления си от сълзите поглед видя да проблясва нещо зелено сред камъчетата. Наведе се да го вземе. Бутилки, изхвърлени в океана от офшорните кораби, понякога се разбиваха в бреговата линия, лъскани от вълните и пясъка.

Като стисна парчето стъкло в дланта си, тя погледна към водата, която се плискаше и пенеше там, където се срещаше със сушата.

Океанът беше мораво сив, цветът на тъгата, обидата и върховната самота. А най-лошото от това да бъдеш измамен така, както тя бе измамена, беше, че губиш вяра в себе си. Когато преценката ти за нещата е била толкова погрешна, не можеш вече да си напълно сигурен в нищо.

Юмрукът ѝ гореше като огнен възел. Усети странно гърчене в дланта си и инстинктивно разтвори пръсти. Морското стъкълце го нямаше. На негово място стоеше пеперуда, разтваряше лъскавите си сини крилца. Тайнствен син блясък, който остана само миг, преди да изпърха и да отлети, дирейки подслон.

Устните на Луси се разтегнаха в мрачна усмивка.

Тя никога не бе позволила на някого да научи какви неща можеше да прави със стъкло. Понякога, когато изпитваше силна емоция, парчето стъкло, което докосваше, се превръщаше в живо създание или най-малкото в смайващо убедителна илюзия, винаги малка, винаги мимолетна. Луси се бе опитала да разбере как и защо се случва, докато не прочете един цитат от Айнщайн — че човек трябва да живее така, сякаш всичко е чудо, или сякаш нищо не е чудо. А след това бе разбрала, че независимо как наричаше дарбата си — феномен

на молекулярната физика или магия, и двете определения бяха верни, а думите нямаха никакво значение.

Безрадостната ѝ усмивка постепенно избледня, докато гледаше как пеперудата се изгубва в далечината.

Пеперудата символизираше приемането на всяка нова фаза в живота. Запазване на вярата, когато всичко наоколо се променя.

Не и този път, помисли си тя с омраза към дарбата си, към изолацията, на която я обричаше.

С периферното си зрение видя едно куче, което тичаше по брега на границата с водата. След него вървеше чернокос непознат, чийто напрегнат поглед бе вперен в Луси.

Видът му я накара мигновено да се почувства неловко. Той имаше стегнатото телосложение на човек, който си изкарва прехраната навън. И нещо в него създаваше усещането, че познава острите ръбове на живота. При други обстоятелства Луси може би щеше да реагира различно, но сега не ѝ пукаше, че се е оказала сама на плажа с него.

Тя тръгна към пътя, който водеше обратно нагоре към отбивката на шосето. Един поглед през рамо ѝ показва, че непознатият я следва. Това опъна нервите ѝ и я накара да ускори крачка, но в този момент гуменката ѝ се хлъзна по изтъркания от вятъра и дъжда базалт. Тя загуби равновесие и падна, поемайки удара с ръце.

Зашеметена, опита да се овладее. Докато се изправяше, мъжът се доближи до нея, без да бърза. Тя се обърна да го види — беше задъхана, разрошената ѝ кестенява коса, паднала пред очите, донякъде закриваше зрителното ѝ поле.

— По-спокойно, не бързайте.

Луси отметна кичурите коса от челото си и го изгледа несигурно. Синьо-зелените му очи блестяха на загорялото лице. Беше впечатляващ, секси, с някаква объркваща привлекателност. Макар да не изглеждаше повече от трийсетгодишен, лицето му излъчваше опита и зрелостта на човек, отвоювал своя дял от живота.

— Преследвахте ме — каза Луси.

— Не преследвах вас. Просто това е единственият път към шосето, а ми се иска да се върна в камиона си, преди бурята да е връхлетяла. Така че ако не възразявате, единият от нас или трябва да продължи нагоре, или да отстъпи.

Луси отстъпи встрани и му направи жест да мине отпред.

Погледът му се плъзна по ръката ѝ, където в гънките на пръстите ѝ се бяха събрали струйки кръв. Камъкът се бе забил в дланта ѝ, когато беше паднала. Той се намръщи.

— Имам аптечка в камиона си.

— Не е нищо сериозно — възрази Луси, макар ръката ѝ да пулсираше болезнено. Тя избърса кръвта в дънките си. — Добре съм.

— Притиснете удареното място със здравата си ръка — каза мъжът. Линията на устата му се стегна, когато я огледа. — Предлагам ви да вървим заедно по пътеката нагоре.

— Защо?

— В случай, че отново паднете.

— Няма да падна.

— Стръмно е. А от това, което видях, ми се струва, че не сте много сигурна в краката.

Луси се засмя невярващо.

— Вие сте най... аз... дори не ви познавам.

— Сам Нолан. Живея във Фолс бей. — Той спря, когато една оглушителна гръмотевица раздра небето. — Да вървим.

— Върху уменията ви да общувате с хората може да се поработи — каза Луси. Но не възрази на предложението му да се движат заедно по хлъзгавия терен.

— Хайде, Ренфийлд — каза той на булдога, който сумтеше и пъшкаше.

— През цялото време ли живеете на острова? — попита Луси.

— Да. Роден съм и израснах тук. А вие?

— Тук съм от няколко години. — След което добави мрачно: — Но може би ще се преместя скоро.

— Смяна на работата?

— Не. — Въпреки че обикновено беше предпазлива по отношение на личния си живот, някакъв безразсъден импулс я накара да добави: — Гаджето ми току-що скъса с мен.

Сам ѝ хвърли бърз поглед.

— Днес?

— Преди един час.

— Сигурна ли сте, че е окончателно? Може би е било просто една караница.

— Сигурна съм — отвърна Луси. — Изневерявал ми е.

— Е, тогава е добре, че сте се отървали.

— Няма ли да го защитите? — попита тя хавливо.

— Защо да защитавам такъв човек?

— Защото е мъж, а очевидно мъжете не могат да се сдържат да не изневеряват. Така сте устроени. Биологичен закон.

— Глупости. Не бива да се изневерява. Ако искаш да отидеш при друга, първо скъсваш с предишната. Без изключения. — Те продължиха нагоре по пътеката. По земята затупаха тежки дъждовни капки и скоро дъждът се усили. — Почти стигнахме — обяви Сам. — Ръката ви още ли кърви?

Луси внимателно отпусна натиснатото с пръсти място и го погледна.

— По-добре е.

— Ако не спре скоро, ще се наложи да ви направят един-два шева. — Това я накара да се спъне и той я хвана за лакътя да я задържи. — Никога ли не са вишили?

— Не. И не ми се започва сега. Имам трипанофобия.

— Какво е това? Страх от игли?

— А-ха. Вижда ви се глупаво, нали?

Той поклати глава и лека усмивка докосна устните му.

— Аз имам още по-лоша фобия.

— Каква е?

— Много искате да знаете.

— Паяци? — предположи тя. — Страх от височини? Страх от клоуни?

Усмивката му се разшири.

— Много сте далеч от истината.

Те стигнаха до шосето и той пусна лакътя ѝ. Отиде до очукания син пикап, отвори вратата и започна да рови вътре. Булдогът се дотътри и спря встрани от колата, наблюдавайки ставащото през масата от гънки и бръчки по лицето си.

Луси чакаше търпеливо и наблюдаваше Сам крадешком. Тялото му беше силно и жилаво под износената и избеляла памучна тениска, дънките висяха свободно около бедрата му. Имаше специфичното изражение на мъжете от този регион, някаква вродена упоритост и издръжливост. Тихоокеанският северозапад навремето е бил заселен от изследователи и пътешественици, пионери и войници, които никога не

са знаели кога ще пристигне корабът с провизии. Оцелявали са от онова, което са могли да си осигурят от морето и планините. Само една особена амалгама от твърдост и хумор би позволила на човек да издържи на глада, студа, болестите, вражеските нападения и периодите на почти фатално отегчение. Това още се виждаше в техните потомци, мъже, които първо живееха по законите на природата, а после по тези на обществото.

— Трябва да ми кажете — произнесе Луси. — Не можете просто да заявите, че имате по-лоша фобия от моята, след което да ме оставите така.

Той извади един бял комплект с червен кръст отгоре. После взе пакета антисептичен памук и използва зъбите си, за да го отвори.

— Подайте ми ръката си — каза той. — Тя се поколеба, преди да се подчини. Лекарят докосване на ръката му бе наелектризиращо, карайки я да усети остро горещината и силата на мъжкото тяло толкова близо до нейното. Дъхът ѝ спря, когато се вгледа в тези дълбоки сини очи. Някои мъже просто я притежаваха — тази необяснима способност, която може направо да те събори, ако позволиш.

— Ще щипе — каза той, когато започна да почиства раната с внимателни движения.

Дъхът изсъска между зъбите ѝ, когато спиртът я опари.

Луси чакаше тихо, питайки се защо един непознат си създава толкова главоболия с нея. Когато главата му се наведе над ръката ѝ, тя се загледа в гъстите къдрици на косата му — толкова наситено кестеняви и тъмни, че изглеждаха почти черни.

— Като си помисля, не сте в лоша форма — чу го тя да промърморва.

— За ръката ми ли говорите, или за разпадането на връзката ми?

— За разпадането на връзката ви. Повечето жени в момента щяха да плачат.

— Още съм в шок. Следващата стъпка е плач и изпращане на гневни съобщения на всички, които познавам. После ще настъпи стадият, в който ще ми се иска да предъвквам отново и отново връзката ми, докато всичките ми приятелки започнат да ме избягват. — Луси знаеше, че бръщолеви глупости, но сякаш не можеше да спре. — А на последния етап ще отида да ме подстрижат късо, което не ми отива, и ще си купя много скъпи обувки, които никога няма да обуя.

— За мъжете е много по-просто — каза Сам. — Ние просто ще пием много бира, в продължение на няколко дни няма да се бръснем и накрая ще си купим някакво устройство.

— Искате да кажете... нещо като тостер?

— Не, нещо, което издава звук. Като например духало за листа или верижен трион. Много е целебно.

Това предизвика кратка, неохотна усмивка върху устните ѝ.

Трябваше да се прибере вкъщи и да се замисли над факта, че сегашният ѝ живот се различава напълно от живота ѝ, когато се бе събудила тази сутрин. Как можеше да се прибере в дома, който тя и Кевин бяха създали заедно? Не можеше да седне на кухненската маса с клатещ се крак, който те двамата се бяха опитвали да оправят безброй пъти и да слуша тиктакането на ретро часовника с формата на котка и опашка за махало, който Кевин ѝ бе подарил за двайсет и петия ѝ рожден ден. Приборите им бяха смесица от различни ножове, вилици и лъжици от антикварни магазини.

Прибори с чудесни имена. Бяха се наслаждавали на намирането на нови съкровища — вилица крал Едуард, лъжица „Пролетен валс“. Сега всеки предмет в тази къща се бе превърнал в свидетелство за поредната провалена връзка. Как щеше да погледне тази изобличаваща серия?

Сам сложи лепенка върху раната.

— Не мисля, че трябва да се притеснявате от шевове — каза той. — Кървенето почти спря. — Той задържа ръката ѝ малко по-дълго, отколкото бе необходимо, преди да я пусне. — Как се казвате?

Луси поклати глава, следата от усмивка още витаеше върху лицето ѝ.

— Не и докато не ми кажете каква е фобията ви.

Той я погледна. Дъждът сега валеше по-силно, по кожата му блестяха капчици, натежаваха върху къдриците на косата му и ги правеха да изглеждат по-тъмни и обособени.

— Фъстъчено масло — каза той.

— Защо? Да не би да имате алергия?

Сам поклати глава.

— Не, просто ужасното чувство, че нещо ми е залепнало на небцето.

Тя се усмихна скептично.

— Това истинска фобия ли е?

— Напълно. — Той наклони глава, като я изучаваше с поразителните си очи. Чакаше името ѝ, осъзна тя.

— Луси.

— Луси, значи. — В гласа му се долови странна мекота, когато попита: — Искате ли да отидем някъде и да поговорим? Може би да пием кафе?

Луси бе изненадана от силата на изкушението да каже „да“. Но знаеше, че ако отиде някъде с този едър, добре изглеждащ непознат, вечерта щеше да завърши със сълзи и оплакване на покъртителния ѝ любовен живот. В отговор на любезността му щеше да му спести това.

— Благодаря, но всъщност трябва да тръгвам — каза тя. Чувстваше се отчаяна и разбита.

— Мога ли да ви откарам вкъщи? Ще кача велосипеда ви отзад в пикала.

Гърлото ѝ се стегна. Тя поклати глава и се извърна.

— Живея на края на Рейншедоу роуд — каза Сам зад нея. — В лозето на Фолс бей. Елате ми на гости, ще отворя бутилка вино. Ще говорим за всичко, за което поискате. — Той направи пауза. — Наистина, можете да дойдете по всяко време.

Луси хвърли слаба усмивка през рамо.

— Благодаря. Но не мога да ви набърквам в това. — Тя отиде до велосипеда си и прехвърли крак.

— Защо не?

— Мъжът, който скъса с мен... беше всъщност като вас в началото. Очарователен и мил. Те всички са като вас в началото. Но аз винаги свършвам по този начин. И не мога да го правя повече.

Тя се понесе в дъжда, гумите дълбаеха коловози в меката пръст. И макар да знаеше, че той стои и гледа след нея, Луси не си позволи да се обърне.

ТРЕТА ГЛАВА

Докато Сам шофираше по западното шосе към Фолс бей, английският булдог побутна затворения прозорец.

— Забрави — каза му Сам. — Не искам дъждът да влезе и да намокри всичко. А ти си станал толкова тежък, че ще изпаднеш навън.

Като се намести обратно в седалката си, Ренфийлд го изглежда опасно.

— Ако носът ти не беше наполовина набучен в главата ти, може би щеше да си в състояние да ми помогнеш да я проследим. За какво всъщност те бива? — Сложил една ръка на волана, Сам се пресегна и почеса нежно кучето по главата.

Мислеше си за жената, която току-що бе срещнал, за безнадеждното ѝ, отчаяно изражение, за красивата ѝ тъмна коса. Взирането в тези зелени като океана очи беше като потъване в лунна светлина. Не знаеше какво иска от нея, знаеше само, че иска да я види отново.

Дъждът се усили още, карайки го да увеличи скоростта на чистачките. Дотук пролетта беше влажна, което означаваше, че трябва да държи под око лозята за милдю^[1]. За щастие, бяха съвместими с бриза, идващ откъм плажа. Сам беше посадил редиците успоредно на честите ветрове тук, за да може въздухът да минава между редовете и да изсушава гроздето по-ефективно.

Отглеждането на лозя си беше наука, изкуство, а за хора като Сам почти религия. Беше започнал като тийнейджър, четеше всяка книги за лозарство, която му попаднеше, работеше в градинския разсадник и чиракуваше в лозята на острова Сан Хуан и Лопес.

След като завърши магистратура във Вашингтонския университет, Сам отиде да работи в една калифорнийска винарна като помощник на главния винар. Накрая бе затънал с повече от това, което имаше, купувайки петнайсет акра на Фолсбей на остров Сан Хуан. Беше засадил пет акра с шира, ризлинг и дори малко от своенравното пино ноар.

Докато лозето Рейншедоу започнеше да ражда, Сам се нуждаеше от приходи. Един ден щеше да е в състояние да построи изба, за да произвежда вино от собствената си продукция. Но беше достатъчно реалист, за да знае, че повечето мечти изискват компромиси по пътя.

Беше намерил откъде да купува материал, мачкаше го, след което го носеше за бутилиране, и така бе създал пет червени и две бели марки, които предлагаше за продажба на дребно в магазини и ресторанти. На повечето от тях бе дал морски имена като „Трите платноходки“, „Долу на палубата“, „Под кила“. Приходите бяха скромни, но постоянни, с добър потенциал.

— Ще направя малко състояние от това лозе — бе казал той на по-големия си брат Марк, който отвърна:

— Лошото е, че взе голям заем, за да започнеш.

Сам се изнесе в огромната викторианска селска къща, която вървеше с имота. Чувство за пропиляно великолепие витаеше над мястото в прозрачните стени и завеси, които те примамваха да си представиш някогашните блясък и величие. Един корабостроител бе издигнал къщата преди повече от сто години, правейки я с огромно количество порти, балкони и еркерни прозорци.

Повече от десетилетия, обаче, поредицата от собственици и наематели методично и неотклонно я бяха съсипвали. Някои вътрешни стени бяха избити, за да станат стаите по-големи, докато други пространства бяха разделени с талашитени прегради. Водопроводната инсталация и електричеството бяха направени зле и оставени почти без поддръжка и при заселването на къщата някои от дюшеметата бяха хлътнали. Стъклописите бяха заменени от прозорци с алуминиева дограма, дървените летви и конзоли бяха покрити с винилова обшивка.

Дори в това състояние на разруха къщата притежаваше някакъв очарователен паянтов чар. Загадъчни истории витаеха в изоставените, занемарени кътчета и рахитични стълби. Стените бяха просмукали от спомени.

С помощта на братята си Марк и Алекс Сам бе направил структурни реформи, изби и реконструира няколко от главните помещения и изравни подовете. Имаше да се извърви още дълъг път, преди ремонтът да бъде завършен. Но това място беше специално. Той не можеше да се освободи от чувството, че то по някакъв начин се нуждае от него.

За изненада на Сам, Алекс явно изпитваше същата обич и привързаност към къщата.

— Красиво старо момиче — каза Алекс, когато Сам за първи път го въведе вътре. Като строителен предприемач той бе наясно с всички възможни усложнения на строителството и ремонтирането. — Нуждае се от много работа. Но си заслужава.

— Колко пари ще глътне, за да придобие прилична форма? — попита Алекс. — Искam само да е достатъчно укрепена, за да не рухне върху мен, докато спя.

Въпросът бе накарал очите на брат му да блеснат весело.

— Ако хвърляш по сто долара дневно в канализационната тръба в продължение на седмица, това ще стигне.

Сам не се обезкуражи, купи къщата и започна да я поправя. А Алекс доведе строителния си екип, за да помогне с по-сложните проекти, както и със замяната на трегерите на входния портал и поправка на повредените напречни греди.

— Не го правя за теб — отвърна Алекс, когато Сам му благодари. — Правя го за Холи.

Една година по-рано, в една дъждовна априлска нощ в Сиатъл, единствената им сестра Виктория бе загинала в автомобилна катастрофа, оставяйки след себе си шестгодишна дъщеря. И тъй като Виктория не бе казала на никого кой е бащата, Холи остана сираче. Най-близките ѝ роднини бяха тримата ѝ вуйчовци: Марк, Сам и Алекс.

Марк, най-големият, бе определен за настойник на Холи и бе помолил Сам да му помогне в отглеждането ѝ.

— Не виждам как може да стане — отвърна му Сам. — Нали разбираш, че не знам нищичко за това какво е да имаш семейство?

— Да не мислиш, че аз знам? Имаме едни и същи родители, забрави ли?

— Не ни е работа да отглеждаме дете, Марк. Знаеш ли колко начина има да съсипеш живота на някого? Особено този на едно малко момиченце.

— Млъкни, Сам. — Марк изглеждаше притеснен.

— Ами родителско-учителските срещи? В стаята на мъжете ли ще я водиш? Как ще се справим с това нещо?

— Ще разбера. Само ни позволи да живеем при теб.

— Ами сексуалният ми живот?

Марк го бе изгледал с раздразнение.

— Наистина ли това ти е приоритетът, Сам?

— Такъв съм си, плитък. Съди ме.

Но накрая, разбира се, Сам се съгласи на сделката. Дължеше го на Марк, който се справяше с трудна ситуация, каквато никога не бе очаквал, нито пък го бяха питали. Нещо повече, той го дължеше на Виктория. Никога не беше близък с нея, никога не е бил там, когато се е нуждаела от него, така че можеше поне да се опита да помогне на осиротялата ѝ дъщеря.

Това, което Сам не бе предвидил, бе, че Холи ще открадне сърцето му с такава лекота. Сигурно по някакъв начин беше свързано с рисунките ѝ и огърлиците от макарони, които носеше вкъщи от училище. И приликата с изразенията на Виктория, които забелязваше в нея, набръчканото носле, когато се усмихнеше, погледът ѝ, докато прави кутия от летвички и лепило, или четеше книга за животни. Да имаш дете в живота си те променя още преди да си го разбрал. Променя навиците и мненията ти. Променя нещата, за които се притесняваш и на които се надяваш.

И те кара да правиш глупости, като например да осиновиш грозен булдог с екзема и проблеми със ставите, когато никой друг не го иска.

— Пристигнахме, приятел — каза Сам като вдигна Ренфийлд от пикала и го сложи внимателно на земята. Кучето се затътри тежко след него, когато той тръгна към входната врата.

Алекс се беше свил в един плетен стол от раката и пиеше бира.

— Ал — започна внимателно Сам. Не изпускаше от поглед Ренфийлд, който се изкачваше по специално построената рампа. Булдог и стълби никога не са били добра комбинация. — Какво правиш тук?

Алекс беше облечен в разръфани дънки и древна тениска, напълно различно от обичайното му бизнес облекло. Небръснатото му лице създаваше впечатлението за сърдит човек, който не е спирал да пие през целия следобед.

Неприятна студена тръпка пропълзя надолу по гърба на Сам, когато си спомни колко често родителите им имаха този втрещен поглед. Сякаш те пиеха различен алкохол от всички останали.

Течността, която правеше другите хора весели, секси, отпуснати, превръщаше Алан и Джесика Нолан в чудовища.

Макар Алекс да не бе изпадал никога до това ниво, той не беше в най-добрата си светлина, когато пиеше... превръщаше се в човек, с когото Сам не би искал да има нищо общо, ако не бяха роднини.

— Взех си отпуска за следобеда. — Алекс вдигна бутилката към устните си и допи останалата бира.

Той преживяваше тежък развод след четири години брак с жена, която би трябвало да познава по-добре, преди да тръгне да се обвързва. Съпругата му Дарси беше успяла да се възползва хитро от предбрачния договор и сега оголваше и демонтиреше методично живота, който Алекс си бе изградил с толкова усилия и труд.

— Срещна ли се с адвоката си? — попита Сам.

— Вчера.

— Как върви?

— Дарси запазва къщата и по-голямата част от парите. Сега адвокатите преговарят за бъбреците ми.

— Съжалявам. Надявах се, че ще е в твоя полза. — Кое не беше съвсем истина. Сам никога не бе понасял Дарси, чиято единствена амбиция в живота беше да е съпруга — трофей. Сам би се обзаложил за лозето, че брат му е бил изтъргуван за по-богат съпруг.

— Когато се ожених за нея си знаех, че това няма да трае дълго — каза Алекс.

— Тогава защо го направи?

— Данъчни облекчения. — Алекс погледна шеговито към Ренфийлд, който бе отпуснал глава върху крака си, и се пресегна да го почеше по гърба. — Проблемът е — обърна се той отново към Сам, — че сме Ноланс. Никой от нас не е имал брак, който да трае повече от живота на едно стайно растение.

— Аз никога не съм се женил — възрази Сам.

— Умник.

— Няма нищо общо с това дали си умен, или не. А с факта, че се чувствам много по-близък с жена, когато знам, че мога да си отида от нея всеки момент.

В този миг двамата усетиха миризма от нещо изгоряло, която се носеше от отворения прозорец.

— Какво е това, по дяволите? — попита Сам.

— Марк готви — въздъхна Алекс.

Предната врата се отвори и Холи изтича навън, надавайки писък, когато видя Сам. Той се засмя и я хвана, когато тя изтича към него. Когато се виждаха в края на деня, Холи се държеше винаги така, сякаш не го е виждала цяла седмица.

— Вуйчо Сам!

— Кажи, джинджифилова бисквитке. — Той я целуна звучно. — Как беше в училище?

— Мис Дънкан днес ни преподаде малко френски думи. А аз й казах, че вече знам няколко.

— Кои са те?

— Руж, блан, сек е ду^[2]. Мис Дънкан ме попита откъде съм ги научила, а аз й казах, че ги знам от вуйчо, който е винар. А тя каза, че не знае как е на френски винар, после търсихме в речника, но не намерихме.

— Защото няма такава дума.

Детето погледна слисано.

— Как така?

— Най-близката дума, която използват, е „виньерон“, която означава човек, който отглежда грозде. Но французите смятат, че природата е винарят, а не човекът, който се грижи за лозето.

Холи допря носа си до неговия.

— Когато ти започнеш да правиш вино от нашето грозде, ще го кръстиш ли на мен?

— Разбира се. Червено ли трябва да бъде, или бяло?

— Розово — отвърна Холи решително.

Сам се престори на ужасен.

— Ами че аз не правя розово вино.

— Розово и искрящо — настоя Холи, като се смееше на изражението му. Тя се отскубна от прегръдката му и се наведе до Ренфийлд, който се беше дотърлил до нея.

— Какво готви Марк за вечеря? — попита Сам.

— Не мога да кажа — отвърна Холи, като чешеше по гърба булдога. — Всичко е в пламъци.

— Петъчно тако с риба на Маркет Шеф — каза Сам. Защо не отидеш и не го попиташ не иска ли да излезем и да вечеряме навън?

Холи погледна Алекс с надежда.

— И ти ли ще дойдеш с нас?

Алекс поклати глава.

— Не съм гладен.

Детето изглеждаше обезпокоено.

— Разводът още ли продължава?

— Още.

— Когато свърши ще се ожениш ли пак?

— Само ако успея да забравя какво е да си женен.

— Не слушай вуйчо си Алекс — побърза да се намеси Сам. — Бракът е страхотно нещо. — Той направи всичко възможно, за да звучи сериозно.

— Бракът е като да получиш кутия със стафиди на Хелюин — каза Алекс. — Някой се опитва да те убеди, че е страхотно. Но когато отвориш кутията, виждаш, че са просто стафиди.

— Аз обичам стафиди — заяви Холи.

Сам й се усмихна.

— Аз също.

— Знаеш ли, че ако оставиш грозде под кушетката наистина достатъчно дълго време, то става на стафиди?

Усмивката на Сам избледня и веждите му се сведоха надолу.

— Как го разбра, Холи?

Последва кратко колебание.

— Няма значение — каза тя весело и изчезна в кухнята, следвана от Ренфийлд.

Сам погледна към брат си намръщено.

— Алекс, моля те, направи ми услуга. Не споделяй мнението си за брака с Холи. Бих искал да запазя илюзиите й поне докато стане на осем.

— Разбира се. — Алекс остави празната бирена бутилка на перваза на верандата и се изправи. — Но ако бях на твое място, щях много да внимавам какво й говоря за брака. Най-лошото в него е, че е самозадоволяване на ума, а най-хубавото — че е отживяла институция. Фактът е, че не можеш да се надяваш, че съществува някой подходящ точно за теб, а ако намериш такъв човек, не е сигурно, че чувствата ви ще са взаимни. Така че ако възпитавах Холи да мисли, че животът е вълшебна приказка, значи я подготвяш за някои болезнени уроци в реалността.

Сам проследи с очи как брат му отива към паркираното на калдъръмената алея беемве.

— Глупости — промърмори той разпалено, когато колата тръгна. Облегнал гръб на една от здравите колони на верандата, той погледна от затворената предна врата към лозята отвъд къщата, където някогашната овощна градина сега се пресичаше от редици млади лози.

Не можеше да не се съгласи с мнението на Алекс за брака — това бе трудна работа за един Нолан. Каквато и генетична комбинация да се изискваше от човек, за да поддържа трайна връзка, то у членовете на семейство Нолан тя липсваше. С изключение, може би, на по-големия им брат Марк. Що се касаеше, обаче, до Сам, рисковете на брака далеч превишаваха евентуалните ползи. Той искрено харесваше жените, радваше се на компанията им и беше прекарвал страхотни мигове с тях в леглото. Проблемът беше, че жените имаха склонност да натоварват с емоции сексуалния акт, което винаги прецакваше връзката. Досега дори онези, които твърдяха, че споделят желанието на Сам за проста, неусложнена афера, накрая стигаха до момента, в който искаха обвързване. А когато станеше ясно, че той няма намерение да им даде желаното, скъсваха с него и продължаваха нататък. Както и Сам.

За щастие, досега не бе открил жена, която да го изкуши да се откаже от свободата си. А ако някога откриеше, знаеше точно как да се справи с проблема: щеше да хукне презглава в обратната посока.

[1] Болест по лозята. — Б.пр. ↑

[2] Червен, бял, сух и сладък (фр.) — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато дъждът се усили, Луси се насочи към мястото, където отиваше винаги, когато не знаеше къде да отиде. Приятелките ѝ, братовчедките Джъстин и Зоуи Хофман, държаха хотел за нощувка и закуска на Фрайдей Харбър, точно на две минути пеша от фериботния терминал на пристанището. Хотелът, наречен „При художниците“, беше преустроено жилище, сега с широки портали и огромни прозорци, разкриващи прекрасна гледка към заобленото било на Маунт Бейкър в далечината.

Макар Джъстин и Зоуи да бяха първи братовчедки, изобщо не си приличаха. Джъстин беше слаба и атлетична, от онзи тип хора, които обичат да се подлагат на изпитания — да види колко далеч може да кара колело, да бяга, да плува. Дори когато седеше неподвижно, тя създаваше впечатление, че се движи. Беше неспособна на сдържаност или нечестност и се отнасяше към живота с някаква радостна непоколебимост, които някои намираха за леко неуместна. Когато се сблъскаше с проблем, Джъстин не се двоумеше, започваше да действа, понякога дори преди да е премислила всичко.

Зоуи, от друга страна, вземаше решенията си обмислено, точно както мереше съставките за готварските си рецепти. Тя не обичаше нищо толкова, колкото да се размотава по пазарските щандове и сергии, като избираше най-хубавите органични плодове и зеленчуци, купуваше конфитюри, лавандулов мед, гърненца с прясно избито масло от една мандра на острова. Тя нямаше официално степен по готварство — беше се учила по системата „проба — грешка“, по усет. Зоуи обичаше книгите с твърди подвързии и класически филми, и пишеше писмата на ръка. Тя събираше ретро брошки и ги забождаше на един древен шивашки манекен в спалнята си.

След като се омъжи и се разведе година по-късно, тя се остави Джъстин да я убеди да ѝ помага да въртят заедно хотелския бизнес. Зоуи винаги бе работила в ресторанти и пекарни, и макар да се бе заигравала с идеята някой ден да има собствено кафене, се отказваше

заради отговорността на управлението и счетоводството. Работата с Джъстин беше идеалното решение.

— На мен ми харесва бизнес страната в работата — бе казала Джъстин на Луси. — Нямам нищо против чистенето, дори мога да се справя с водопроводната инсталация, но не мога да готвя за нищо на света. А Зоуи е богинята на домашния уют.

Истина беше. Зоуи обичаше да е в кухнята, където с лекота преобразуваше конфекцията в бананови мъфини, заливайки ги отгоре със снежна глазура от сирене маскарпоне, или канелен кейк за кафе, който печеше в железен тиган с разтопена отдолу кафява захар. Следобедите Зоуи подреждаше подноси с кафе и сладкиши в общите помещения. Рафтовете бяха пълни с плата с тиквени сладки, сандвичи с крема сирене, шоколадови брауни, тежки като преспapiиета, и тарти, покрити с лъскави, глазирани плодове.

Зоуи бе получавала предложения от различни мъже, но винаги отказваше. Още продължаваше да се възстановява след несполуките в брака си. За свое огорчение, тя бе единствената, изненадана от разкритието, че съпругът ѝ е бил гей.

— Всички знаеха — каза ѝ мрачно братовчедката ѝ Джъстин. — Казах ти го, преди да се омъжиш, но не искаше да чуеш.

— Крис изобщо не ми се виждаше гей.

— А какво ще кажеш за манията му по Сара Джесика Паркър?

— Редовните мъже харесват Сара Джесика Паркър — отвърна Зоуи оправдателно.

— Да, но колко от тях използват „Зазоряване при Сара Джесика Паркър“ като афтершейв?

— Миришеше на цитрус — каза Зоуи.

— И ти напомня за тогава, когато те заведе на ски в Аспен?

— Редовните мъже карат ски в Аспен.

— По време на гейската ски седмица? — настоя Джесика, което Зоуи призна, че е било изобличаващо.

— А помниш ли, когато Крис каза, че всеки носи в себе си по един малък гей?

— Мислех, че се прави на интересен.

— Беше си гей, Зоуи. Всеки правоверен гей би казал точно така.

За съжаление, бащата на Зоуи беше против развода, независимо от причината. Беше настоявал, че всичко ще се оправи, ако отидат на

консултации и дори повтаряше, че Зоуи трябва да се постарее повече, за да задържи интереса на мъжа си. Семейството на Крис също обвини Зоуи, повтаряха, че Крис не е бил гей, преди да се ожени за нея. Колкото до самата Зоуи, тя не обвиняваше бившия си съпруг, а само че я е заблудил за сексуалната си ориентация.

— Толкова е унижително — призна тя на Луси, — съпругът ти да те зареже заради друг мъж. Кара те да се чувстваш така, сякаш си се разочаровал от целия си пол. Сякаш аз съм била тази, която го е изпратила на „другия бряг“.

Луси си помисли, че чувството за срам често е резултат от това да бъдеш измамен. Макар да не е вярно, човек започваше да се обвинява, че сигурно му е липсвало нещо.

— Какво има? — попита Джъстин намръщено, когато отвори задната врата, за да пусне Луси вътре. Както винаги, Джъстин беше обута в дънки и облечена в тениска, косата ѝ бе вързана на опашка. — Изглеждаш ужасно. Хайде, влизай в кухнята.

— Цялата съм мокра — каза Луси. — Ще изцапам пода.

— Събуй си обувките и влез.

— Съжалявам, трябваше първо да се обадя. — Луси събу прогизналите си маратонки.

— Няма проблем, не сме заети.

Луси я последва в голямата топла кухня. Стените бяха покрити с тапети на черешки. Въздухът миришеше на хубаво: брашно, масло, разтопен шоколад. Зоуи извади тава с мъфини от фурната. Косата ѝ бе събрана високо горе на кок в златист възел от къдрици. Тя приличаше на старомодна хубавица, фигурата ѝ бе закръглена, имаше тънко кръстче, страните ѝ се бяха зачервили от топлината на печката.

Зоуи се усмихна.

— Луси. Искаш ли да бъдеш качествен контрол? Току-що изпробвах нова рецепта за шоколадови мъфини с рикота.

Луси поклати глава безмълвно. Кой знае защо този кухненски уют я накара да се почувства още по-зле. Тя вдигна ръка към гърлото си, сякаш да премахне тъгата, която заплашваше да я задуши.

Джъстин я погледна загрижено.

— Какво има, Луси?

— Нещо наистина лошо — отвърна тя. — Нещо ужасно.

— Двамата с Кевин сте се скарали?

— Не. — Тя си пое дъх накъсано. — Той ме заряза.

Веднага ѝ предложиха стол да седне. Зоуи ѝ подаде книжни кърпички да подсуши косата си и да издуха носа си, а Джъстин ѝ наля един шот уиски. Когато Луси отпи глътка от парливата течност, Джъстин наля втори шот.

— За бога, Джъстин, тя още не е изпила предишното — обади се Зоуи.

— Това не е за Луси, а за мен.

Зоуи се усмихна, поклати глава и донесе платото с топли мъфини. След което си взе стол и седна до Луси.

— Вземи си — покани я тя. — Няма проблем, който един топъл мъфин да не може да реши.

— Не, благодаря. Не мога да преглътна нищо.

— Шоколадов е — каза Зоуи, сякаш това му придаваше лечебна стойност.

Като въздъхна, Луси си взе един и го разчупи, оставяйки топлината му да се просмуче през пръстите ѝ.

— Е, и каква е работата с Кевин? — Джъстин си отхапа от мъфина.

— Изневерявал ми е. Току-що ми го съобщи.

— Негодник! — каза Зоуи. — Този подлизурко... този... този...

— Мисля, че „надут задник“ е думата, която търсиш — обади се Джъстин.

— Искан ми се да кажа, че съм изненадана — продължи Зоуи. — Но Кевин винаги ми е приличал на човек, който би могъл да изневери.

— Защо го казваш? — сопна ѝ се братовчедка ѝ.

— Хубав е, на първо място.

— И само защото е хубав... — започна Джъстин, но Зоуи я прекъсна.

— Не, не по такъв начин хубав. Искан да кажа, че се заглежда по жените. Винаги го хващам, че ми гледа гърдите.

— Всички ти гледат гърдите, Зоуи. Няма как да не ги гледат.

Зоуи игнорира думите ѝ и продължи:

— Кевин не е създаден за продължителни връзки. Той е като онези кучета, които преследват колите. Кучето всъщност не иска колата. Просто му харесва да преследва.

— И с кого ти е изневерявал?

— Със сестра ми Алис.

Братовчедките се спогледаха с разширени от учудване очи.

— Не мога да повярвам — прошепна Зоуи. — Сигурна ли Кевин ти е казал истината?

— Защо ще лъже за такова нещо? — попита Джъстин.

Зоуи изгледа със загрижен поглед Луси.

— Обади ли се на Алис да я попиташ за това?

— И какво, ако ми каже, че е вярно?

— Нека го направи. Тогава ѝ кажи, че е мега уличница, и че заслужава да гние в ада.

— Мразя конфронтациите.

Луси надигна чашата си и я изпи до дъно.

— Тогава ми позволи аз да ѝ кажа — предложи Джъстин. — Аз обичам конфронтациите.

— Какво ще правиш тази вечер? Имаш ли къде да отидеш? — намеси се Зоуи.

— Не знам. Предполагам. Кевин иска да се изнесе колкото е възможно по-скоро. Алис идва да живее при него.

Джъстин едва не се задави.

— Мести се от Сиатъл? В *твоята* къща? Боже мой, това е *отвратително*.

Луси отхапа от мъфина си, мекият дъх на рикота се смесваше идеално с тъмния, наситен аромат на шоколада.

— Ще се наложи да напусна острова. Не мога да понесе да ги срещам постоянно.

— Ако бях на твое място, щях да остана — каза Джъстин. — Щях да остана и да ги карам непрекъснато да се чувстват виновни. Щях да им се навирам в лицата при всяка възможност.

— Тук са приятелите ти — каза Зоуи. — Остани при нас. Имаш нашата подкрепа, докато преминаваш през това.

— Имам ли я?

— Разбира се. Защо изобщо питаш?

— Защото се запознах с повечето си приятели на острова чрез Кевин. Дори с вас. Дали сега няма всички да се върнат при него?

— Вероятно някои ще го направят — каза Джъстин. — Но ти имаш нас. И нашите страхотни съвети, и място, където да останеш, колкото искаш.

— Имате ли свободна стая?
— Само една — каза Зоуи. — Стаята, която е винаги свободна.
— Тя хвърли на Джъстин мрачен поглед.
— Коя е тя? — попита Луси.
Джъстин отвърна някак смутено:
— Стаята на Едвард Мунк^[1].
— Художникът, който е нарисувал „Викът“? — попита Луси.
— Нарисувал е не само „Викът“, но и други неща — каза Джъстин. — Имам предвид, да, сложих онази репродукция в стаята, защото е неговата най-известна работа, но съм включила и някои други хубави, като „Четири момичета на един мост“.
— Няма значение — каза Зоуи. — Това е идеалната стая за жена, която преживява раздяла.
Джъстин я изгледа нежно.
— Можеш да останеш тук толкова дълго, колкото искаш.
— А след като си тръгнеш — обади се Зоуи, — ще я декорираме с друг художник.
Джъстин се намръщи.
— Кой имаш предвид?
— Пикасо — отвърна решително Зоуи.
— Имаме проблем с Мунк, но не и с мъж, който е рисувал жени с три очи и квадратни гърди?
— Всички, които резервират нощувка и закуска, питат дали не можем да ги настаним в стаята на Пикасо. Писна ми да повтарям непрекъснато, че нямаме такава стая.
Джъстин въздъхна и насочи вниманието си към Луси:
— Като изядеш мъфина си, ще те откарам до къщата да си вземеш багажа.
— Може да налетим на Кевин — каза Луси мрачно.
— Тя се надява да налетите на Кевин — увери я Зоуи.
Джъстин се усмихна ледено.
— За предпочитане с колата ми.

* * *

Няколко дни, след като се беше установила в „При художниците“, Луси най-после събра смелост да се обади на сестра си. В ситуацията имаше нещо нереално. След всичките тези години, в които беше позволявала всичко на Алис, давайки ѝ каквото поиска или от каквото има нужда, трябваше ли да се стигне до това? Защо Алис се чувстваше така, сякаш имаше право над гаджето на Луси, без ни най-малко да се притеснява от последиците?

Луси седна на леглото с телефон в ръка. Стаята на Мунк беше привлекателна и уютна, стените бяха боядисани в пикантно червеникавокафяво, което контрастираше идеално със снежнобелия корниз и цветната покривка за легло с геометричен десен. И репродукциите, като „Четири момичета на един мост“ или „Лятна нощ в Осгарстранд“, бяха приятни. Само кошмарната „Викът“ със зейналата от мъка уста и осезаемо страдание, сриваше настроението. Веднъж да я погледнеше човек, после не можеше да се фокусира върху нищо друго.

Когато натисна бутона за бързо избиране, Луси впери очи в човека с отворена уста, който бе затиснал уши; с кървавочервеното небе над главата му и синьо-черните фиорди отдолу. Знаеше точно как се чувства той.

Стомахът ѝ се преобърна, когато Алис вдигна отсреща.

— Ало? — Гласът на сестра ѝ беше предпазлив.

— Аз съм. — Луси си пое въздух. — Кевин с теб ли е?

— Да.

Мълчание.

Мълчанието бе различно от това, което някога бяха споделяли. Задущаващо. Смразяващо. Луси бе упражнявала много начини за провеждането на този разговор, но сега, когато се свърза, не можеше да обели и дума.

Алис заговори първа.

— Не знам какво се очаква да кажа.

Луси намери убежище в гнева, държейки се здраво за него като удавник за сламка. Какво се очаквало да каже?

— Би могла например да ми кажеш защо го направи — каза тя.

— Просто се случи. Никой от нас нямаше контрол върху това.

— Може да не си била в състояние да контролираш чувствата си — каза Луси, — но можеше да контролираш действията си.

— Знам. Знам всичко, което ще кажеш. И знам, че няма да помогне, ако кажа „съжалявам“, но съжалявам.

— Алис, винаги досега, когато си ми казвала „съжалявам“, съм казвала, че е окей. Но това не е окей. И няма никога да е окей. От колко време го правите?

— Имаш предвид откога се срещаме или...?

— ... Или правите секс. Кога започнахте да правите секс?

— Преди няколко месеца. След Коледа.

— След... — Гласът на Луси секна. В стаята въздухът не стигаше. Тя задиша като риба на сухо.

— Не сме били заедно толкова често — каза Алис бързо. — Беше трудно да намерим време да...

— Да се промъкнете зад гърба ми?

— Кевин и аз трябваше да се справим с това по различен начин. Но аз не съм ти отнела нищо, Луси. Двамата с него все повече се отдалечавахте. Беше очевидно, че нещата между вас не вървят добре.

— За мен не беше очевидно. Бяхме заедно от три години. Споделяхме една къща. Правихме секс само преди седмица. Така че от моята перспектива нещата си вървяха повече от добре, мамка му.

Думата не излезе лесно от устата ѝ — Луси беше от хората, на които ругатните не им идваха лесно. Но се почувства добре, когато я изръси в този момент. Напълно уместна за случая. И от мълчанието на Алис можеше да каже, че сестра ѝ не е подозирала, че е Кевин са продължавали да спят заедно.

— Какво очакваш да се случи сега? — попита Луси. Че ще ти простя и ще забравя напълно за отношенията си с Кевин, че ще си водим любезни разговори по време на семейните сбирки?

— Знам, че ще отнеме време, преди това да стане.

— Няма да отнеме време. Колкото и време да мине, няма да е достатъчно. Ти не само ми разби сърцето, Алис. Ти разби нашето семейство. Какво ще се случи сега? Заслужаваше ли си наистина да ми откраднеш гаджето?

— Ние с Кевин се обичаме.

— Кевин обича единствено себе си. И ако е изневерил на мен, не мислиш ли, че ще изневери и на теб? Смяташ ли, че може да излезе нещо хубаво от връзка, която започва по такъв начин?

— Връзката му с мен е различна от тази, която е имал с теб.

— Базирано на какво?

— Не разбирам какво питаш.

— Питам какво е различното. Защо може с теб, а с мен не?

— Кевин иска човек, с когото може да е себе си. Ти си толкова перфектна, Луси. Имаш стандарти, които никой не може да покрие. Освен, изглежда, ти самата.

— Никога не съм казвала, че съм перфектна — каза Луси несигурно.

— Не беше нужно. Ти просто си такава.

— Всъщност се опитваш да обвиниш мен за това, което ти си направила?

— Шегуваме се с Кевин каква маниячка си на тема контрол — каза сестра ѝ безмилостно. — Кевин разказваше, че не можеш да търпиш, ако си остави някой чорап на пода. Толкова си заета да контролираш всичко и всички, че не спираш да видиш какво има пред очите ти. Какво да направя, като Кевин желае мен повече? Аз не го отблъсквам, както ти правиш. И ако не се промениш, и в бъдеще ще губиш гаджетата си.

— Нямах нужда от помощта ти, за да загубя последното — каза Луси с треперещ глас и затвори, преди сестра ѝ да успее да отговори.

[1] Норвежки живописец и график (1863–1944 г.), творил в периода между символизма и експресионизма. „Викът“, първоначално озаглавена „Отчаяние“, е най-известната му картина, смятана за чист израз на екзистенциалното страдание. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Беше изтощително, напрежението, през което трябва да премине съзнанието ти след едно скъсване. Предишните събития трябваше да бъдат припомнени и да им се направи разбор, разговорите — да бъдат наново оценени. Нишките си съвпадаха като чорапи след сушилня. След цялото това усилие чудното беше не, че си изоставен, чудното беше, че не си забелязал всичките тези знаци.

— Повечето хора нямат време да сложат нещо в контекст в момента, в който то им се случва — каза Джъстин. — Повечето от нас са прекалено заети да помнят записания за зъболекар час, да се опитват да свършат работата си навреме, да не забравят да изчистят купата с риба, преди да е започнала да воня.

— Не мога да повярвам с каква лекота ме излъга Кевин — каза Луси. — Мислех, че го познавам толкова добре, а излезе, че изобщо не съм го познавала.

— Ето механизма, по който работи предателството. Хората не могат да те наранят, освен ако първо не те накарат да им дадеш доверието си.

— Не мисля, че целта им е била да ме наранят. Но в някакъв момент чувствата на Кевин към мен са се променили, а аз не съм забелязала. Може би просто се е влюбил в Алис и това е.

— Съмнявам се — изсумтя Джъстин. — По-скоро смятам, че Кевин е използвал Алис като извинение да прекъсне връзката си с теб, и сега се е лепнал за нея.

— Дори да е истина, имам нужда да разбера защо е престанал да ме обича.

— Това, от което имаш нужда, е ново гадже.

Луси поклати глава.

— Вземам си почивка от мъжете, докато не разбера защо винаги свършвам с погрешния.

Но приятелките ѝ не бяха съгласни с това.

— Познавам много страхотни мъже. Мога да те уредя с някого.
— Джъстин членуваше в почти всички групи или клубове във Фрайдей Харбър. Участваше като доброволка в благотворителни състезания по шофиране, приятелски надбягвания и спонсорираше местния курс по самозащита за жени. Макар обвързаността ѝ с мъже да траеше не по-дълго от претърсване от служител по транспортна безопасност, тя имаше невероятната способност да превръща в приятели мъжете, с които се е срещала. — Разбира се — каза тя замислено, — може да се наложи да понижиш стандартите си мънишко.

— Да започнем с това, че стандартите ми не са високи — каза Луси. — Всичко, което искам, е мъж, който да се грижи за себе си, но да не е нарцистичен... който работи, но не е обсебен от работата си и е уверен, без да е арогантен... и да не продължава да живее с родителите си, ако е към трийсетте, да не очаква, че като ме заведе на романтична вечеря в местен ресторант на първа среща, това автоматично ще доведе до събличане на дрехите ми. Това прекомерни изисквания ли са?

— Да — кимна Джъстин. — Но ако можеш да забравиш този досаден списък с качества, можеш да намериш наистина свестен мъж. Като Дуейн.

Тя имаше предвид настоящия си приятел, мотоциклетист, който се обличаше в кожени дрехи и караше Харли Шавълхед от 81-ва.

— Казах ли ти, че в момента работя нещо за „Хог Хевън“? — попита Луси. Това беше църквата на мотоциклетистите, която Дуейн посещаваше.

— Не, не си споменавала.

— Възложиха ми да сменя онзи голям прозорец в дъното на сградата. Използвам някои предложения от паството. Хоризонталната част на кръста ще бъде направена със стилизирани ръкохватки от кормило на мотор.

— Страхотно! — възкликна Джъстин. — Не мога да повярвам, че могат да ти разрешат.

— Не могат — призна Луси с усмивка. — Но те са толкова приятни момчета, че не можех да ги отблъсна. Така че сключихме бартерна сделка. Аз ще им изработя стъкларията, а когато ми потрябва в бъдеще услуга, ще им се обадя.

След като Луси се бе пренесла от къщата с Кевин в стаята в „При художниците“, работеше в студиото си от почти два дни без

прекъсване. Излизаше само да поспи няколко часа в стаята си и се връщаше в студиото преди съмване. Колкото повече прозорецът придобиваше форма, толкова по-дълбока връзка усещаше тя с работата си.

Църквата се събираше в нещо, което навремето е било кино за стари филми. Стаята беше малка и без прозорци, с изключение на цветното стъкло, монтирано наскоро в центъра на предната стена, където някога се беше намирал екранът. Цялата сграда не беше повече от двайсет стъпки широка, с редици от по шест седалки от двете страни на пътеката.

— Целим се към рая — й беше каза пасторът, — защото адът не ни иска. — На Луси това й хареса. След тези думи знаеше точно как да изрисува стъкления панел.

Тя съчета традиционния метод с оловна решетка — свързвайки парчета стъкло в рамка от запоен метал — с модерна техника на залепване на няколко секции от блестящи стъклени пластинки към по-големи парчета отдолу. Това придаваше на прозореца допълнителна дълбочина и измерение. След като сложи гланцираща смес в пространствата между оловото и стъклото Луси запои подсилващи решетки към прозореца.

Завършвайки проекта в два след полунощ, тя отстъпи от работната маса. Изпита тръпка на задоволство докато гледаше какво е сътворила. Беше излязло точно по начина, по който си беше представяла — благоговейно и красиво, малко чудато. Точно като хората, които идваха в църквата.

Беше хубаво да чувства, че е сътворила нещо продуктивно, успявайки да избяга от собствените си проблеми. Стъклото, помисли си тя, прокарвайки пръсти по блестящата, полупрозрачна повърхност, никога не се отказа от нея, никога не я предаде.

* * *

Луси реши да не казва на родителите си за скъсването си с Кевин. Не само защото й трябваше време, за да премисли онова, което се е случило и което следва, но и защото беше сигурна, че Алис вече им се е обадила и е представила своята версия на ситуацията. А Луси

не искаше да хаби емоциите и енергията си за безполезна битка. Родителите ѝ щяха да вземат страната на Алис, а от Луси щеше да се очаква да държи устата си затворена и да се спотайва отзад.

Семейство Марин се бяха преместили в апартамент близо до Калтек^[1], където Филип преподаваше на половин работен ден. Те летяха до Сиатъл на всеки два-три месеца, за да гостуват на дъщерите си, както и да поддържат връзка с приятелите и колегите си. При последното си посещение бяха научили с неудоволствие, че щедрият чек, който бяха дали за рождения ден на Луси, е бил изцяло похарчен за нов джет за Кевин.

— Надявах се да си купиш нещо хубаво — беше я скастрила майка ѝ насаме. — Или да дадеш да ти поправят колата. Нещо, което да те радва.

— Мен ме радва, когато Кевин е щастлив.

— Колко време, след като ти дадохме чека, той ти спомена, че иска джет?

Жегната от въпроса, Луси бе отвърнала небрежно:

— О, не ми е споменавал. Аз бях тази, която предложи идеята.

Кое то не беше истина, разбира се, и майка ѝ не ѝ повярва. Но тогава Луси осъзна, че родителите ѝ не харесват гаджето ѝ. И сега се питаше как ли щяха да възприемат това, че е изоставил едната сестра заради другата. Но ако това бе, което Алис искаше, ако това я правеше щастлива, Луси предполагаше, че щяха да успеят някак си да се примирят.

Само че когато майка ѝ се обади от Пасадена, реакцията ѝ беше различна от тази, която Луси очакваше.

— Току-що говорих с Алис. Каза ми какво се е случило. Не мога да повярвам.

— В началото и аз не можех — въздъхна Луси. — После, когато Кевин ме помоли да се изнеса, започнах да вярвам.

— Забелязала ли си някакви признаци? Имаше ли идея, че приближава нещо такова?

— Не, нямаше никаква представа.

— Алис подхвърли, че с Кевин сте имали проблеми.

— Очевидно — каза Луси, — проблемът, който сме имали, е била Алис.

— Казах й, че двамата с баща ти сме ужасно разочаровани от нея, и че не можем да подкрепим подобно поведение. Заради нея самата.

— Сериозно ли? — попита след малко Луси.

— Защо си изненадана?

Луси се засмя разстроено.

— Мамо, през целия си живот досега не помня да съм чула теб или татко да казвате, че сте разочаровани от нещо, което Алис е направила. Мислех, че ще започнете да ме молите да приема връзката на Алис с Кевин и просто да го превъзмогна.

— Ти живя с този мъж две години. Не знам как би могла „просто да го преодолееш“. — Настъпи дълга пауза. — Нямам представа откъде ти хрумна, че с баща ти бихме одобрили действията на Алис.

Майка й звучеше толкова искрено смаяна, че Луси не успя да потисне невярващия смях.

— Винаги сте одобрявали всичко, което Алис е искала, независимо дали е правилно или погрешно.

Майка й замълча за момент.

— Признавам, че наистина проявявах склонност да глезя сестра ти — произнесе тя най-накрая. — Тя винаги се е нуждаела от повече помощ от теб, Луси. Никога не е била толкова способна, колкото си ти. А след менингита вече не беше същата. Промяна в настроенията, депресии.

— Които може би също се дължаха на факта, че беше разглезена.

— Луси. — Тонът на майка й беше укорителен.

— И аз имам вина — каза Луси. — Позволявах й да прави каквото си иска, точно както всички останали. Държахме се с нея сякаш е безпомощно дете. Но не изключвам възможността тя да е трябвало да се справя с някои дългосрочни ефекти от менингита. Просто... в някакъв момент Алис трябва да отговаря за собственото си поведение.

— Искаш ли да дойдеш в Калифорния? Да се махнеш за няколко дена? С татко ти ще ти купим билет.

Луси се усмихна на явния опит да се смени посоката на разговора.

— Благодаря. Наистина много мило от ваша страна. Но единственото, което бих правила, ще е да седя и да страдам. Мисля, че

е по-добре да остана тук и да се занимавам с нещо.

— Нуждаеш ли се от нещо?

— Не, добре съм. Карам я ден за ден. Мисля, че най-лошото ще е да се натъкна на Алис и Кевин — тогава не съм сигурна как ще се справя.

— Надявам се, че Кевин ще има благоприличието да прекарва времето си с нея в Сиатъл, вместо да настоява тя да идва при него на острова.

Луси примига озадачена.

— Те двамата ще са тук, мамо.

— Какво имаш предвид?

— Алис не ти ли каза? Тя се нанася при Кевин.

— Не, тя... — Майка ѝ прекъсна. — Мили боже. В същата къща, в която ти живя с него?

— Да.

— Какво ще прави Алис с апартамента си в Сиатъл?

— Не знам — отвърна сухо Луси. — Може би ще ми го даде под наем.

— Луси, не е смешно.

— Съжалявам. Просто... Алис се намъкна в живота ми като в чифт стари обувки. А най-лошото е, че явно изобщо не изпитва вина. Всъщност, си мисля, че дори се чувства като имаща право над гаджето ми. Сякаш се предполага, че трябва да ѝ го предам само защото тя го иска.

— Аз съм виновна. Начинът, по който я възпитах...

— Почакай — каза Луси малко по-остро, отколкото възнамеряваше. Пое си накъсано въздух и смекчи тона. — Мамо, *моля те*, може ли поне веднъж тя да е виновна за нещо? Не може ли веднъж да се съгласим, че Алис е направила нещо лошо, а не да търсим дузина начини да я оправдаем за това? Защото всеки път, когато си помисля, че спи в моята къща, в моето легло, с моето гадже, наистина ми се иска да я прокълна.

— Но, Луси... въпреки, че е прекалено рано да повдигам този въпрос... тя все пак ти е сестра. И един ден, когато дойде при теб с искрено извинение, се надявам да ѝ простиш. Защото семейството си е семейство.

— Да, прекалено рано е. Виж, мамо, аз... трябва да вървя. — Луси знаеше, че майка ѝ се опитва да помогне. Но това не беше от вида разговори, които свършваха добре. Можеха да си говорят за всякакви лековати, повърхностни неща, но когато се осмеляха да навлязат в по-дълбока територия, майка ѝ явно не можеше да се сдържи да не ѝ каже как да мисли и да чувства. В резултат Луси обикновено споделяше подробностите от личния си живот с приятелки, вместо със семейството си.

— Знам, мислиш, че не разбирам как се чувстваш, Луси — каза майка ѝ. — Но разбирам.

— Нима? — Докато чакаше майка ѝ да продължи, погледът ѝ падна върху репродукция на картината на Мунк „Танцът на живота“. Картината изобразяваше няколко двойки, танцуващи в лятна нощ. Но две жени стояха сами. Едната отляво беше облечена в бяло, изглеждаше невинна и изпълнена с надежда. По-възрастната жена отдясно беше облечена в черно, твърдите ъгли на тялото ѝ разкриваха горчивината на една любовна афера, завършила зле.

— Преди да се омъжа — каза майка ѝ, — имах връзка с един мъж — обичах го много... но един ден той ми съобщи новината, че е влюбен в най-добрата ми приятелка.

Майка ѝ никога не бе разкривала нищо за това каква е била преди. Луси стисна телефона, неспособна да издаде звук.

— Това беше отвъд болката. Имах... ами, предполагам, че трябва да го нарека нервен срыв. Не забравих никога онова усещане да не можеш да станеш от леглото. Усещане, сякаш душата ти е прекалено тежка, за да се движиш.

— Съжалявам. — Гласът на Луси прозвуча дрезгаво. — Трудно ми е да си мисля, че си преживяла това. Трябва да е било ужасно.

— Най-трудното беше, че загубих гаджето си и най-добрата си приятелка едновременно. Мисля, че двамата съжаляваха за болката, която са ми причинили, но те се обичаха толкова много, че нищо друго нямаше значение. Ожениха се. По-късно бившата ми приятелка ме помоли за прошка и аз ѝ я дадох.

— Ти искрена ли беше? — едва успя да попита Луси.

Това предизвика горчив смях.

— Казах думите. Това беше най-много, което можах да направя. И се радвам, че го направих, защото година след сватбата тя

умря от болестта на Лу Гериг.

— Ами мъжът? Някога потърси ли го отново?

— Може да се каже. — Гласът на майка ѝ стана леко сух. — Накрая се омъжих за него и имахме две дъщери.

Очите на Луси се разшириха при това разкритие. Досега не знаеше, че баща ѝ е бил женен преди. Че беше обичал и изгубил друга жена. Това ли беше причината за вечната му отдалеченост?

Толкова много тайни, скрити в една семейна история. Скрити в сърцето на един родител.

— Защо ми го казваш сега? — успя да попита най-после тя.

— Омъжих се за Филип, защото още го обичах, макар да знаех, че не изпитва същото. Върна се при мен, защото беше тъжен, самотен и се нуждаеше от някого. Но това не е същото като да си влюбен.

— Той те обича — възрази Луси.

— По свой си начин. И бракът ни беше добър. Но трябваше да живея винаги с мисълта, че съм вторият му избор. И не бих го искала за теб. Искам да намериш мъж, за когото да бъдеш и слънцето, и луната.

— Не мисля, че съществува такъв мъж.

— Съществува. И, Луси, дори да си казала „да“ на погрешния мъж, надявам се, че това няма да те накара да кажеш „не“ на правилния.

[1] Калифорнийски технологичен институт. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

След два месеца в „При художниците“ Луси беше свила избора си с потенциални апартаменти, но във всеки от тях имаше по някакъв проблем. Един се намираше в средата на нищото, друг беше прекалено скъп, трети депресиращо мрачен и т.н. Трябваше скоро да вземе решение, но Джъстин и Зоуи я окуражаваха да остане при тях колкото се налага.

— Намерих перфектния мъж за теб — обяви Джъстин един следобед, когато тя, Зоуи и Луси подготвяха кръчмата за месечното събитие на заведението — тихо литературно четене. Първоначалната идея за това беше на Зоуи. Хората можеха да донесат любимите си книги или да изберат нещо от сбирката на хотел-ресторанта. Те се разполагаха в дълбоките дивани или столове в голямата обща стая на долния етаж, похапваха сирене и пийваха вино, докато си четяха един на друг. Джъстин първоначално се беше намръщила на идеята. „Защо хората ще отидат някъде да четат, при положение, че могат да правят това вкъщи“? Но Зоуи беше настоявала. И това бе довело до голям успех, с дълги опашки, виещи се пред главния вход дори в лошо време.

— Бих го предложила за теб, Луси — продължи Джъстин, — но Зоуи кара по-отдавна без мъж. Трябва да направя нещо като сортировка — да дам приоритет на този, който е в най-лошо положение.

Зоуи поклати глава, докато слагаше един поднос със сирене на антикварния бюфет в общата стая.

— Нямам нужда от никаква сортировка. Рано или късно ще срещна някого, когато настъпи точният момент. Защо просто не оставиш нещата да се случват естествено?

— Оставянето на нещата да се случват естествено отнема прекалено дълго време — отвърна Джъстин. — А ти трябва да започнеш да излизаш отново. Забелязвам някои признаци.

— Като например? — вдигна вежди Зоуи.

— Прекарваш прекалено много време с Байрън. Той е толкова разглезен.

По-голямата част от времето си Зоуи прекарваше наистина в занимания с персийския си котарак, който разполагаше с махагонова кутия за естествените си нужди, колекция от нашийници от кристали и котешко легло, застлано с меко синьо кадифе. Байрън беше редовно къпан и разресвай, и ядеше деликатесната си котешка храна от китайски чинийки.

— Тази котка живее по-добре от мен — оплака се Джъстин.

— Той определено има повече бижута от теб — съгласи се Луси. Зоуи се намръщи.

— Някой ден ще предпочета компанията на котка пред тази на мъж.

Джъстин ѝ хвърли сардоничен поглед.

— Някога излизала ли си на среща с мъж, който дере мебелите с нокти?

— Не. Но за разлика от всеки мъж, Байрън винаги е навреме за вечеря и никога не се оплаква от пазаруването ми.

— Въпреки слабостта ти към безполови мъже — каза Джъстин, — смятам, че ще се разбираш страхотно със Сам. Ти обичаш да готвиш, той прави вино... природно съобразен начин на живот.

Зоуи изглеждаше несигурна.

— Това същият Сам Ноланд ли е, който беше толкова задръстен в началното училище?

Луси едва не изпусна купчината с книги, когато чу името му. С непохватни пръсти тя подреди тежките томове на една масичка за кафе пред тапицирания с дамаска на цветя диван.

— Не е бил толкова зле — възрази Джъстин.

— Моля ти се. Вечно се мотаеше с едно кубче на Рубик, като Ам-гъл^[1], който не може да се нарадва на любимия си пръстен.

Джъстин се разсмя.

— Боже, спомням си го.

— Той беше толкова хърбав, че трябваше да го държим, когато духаше силен вятър. Наистина ли е станал привлекателен?

— Направо е *страхотен* — беше категорична Джъстин.

— Според теб — изсумтя Зоуи. — Но двете имаме различен вкус за мъже.

Джъстин я погледна озадачено.

— Мислиш, че Дуейн е сладък, нали?

Зоуи повдигна меките си рамене неловко.

— Не мога да кажа. Целият е прикрит.

— Какво имаш предвид?

— Не мога да видя лицето му, защото бакенбардите му са с размерите на дръжките на чугунената ми тенджера. А и всичките тези татуировки.

— Има само три — възрази Джъстин.

— Далеч повече са — каза Зоуи. — Мога да го чета като Киндъл.

— Е, добре, аз харесвам татуировки. Но за да те успокоя, ще ти кажа, че Сам няма никакви. Както и пиърсинги. — Когато Зоуи отвори уста, Джъстин добави: — Нито пък бакенбарди. — Тя издаде раздразнен звук. — Ще го докажа със снимков материал.

— Джъстин е права — намеси се Луси. — Запознах се с него, той е страхотен.

Погледите им се стрелнаха към нея.

— Запознала си се със Сам и не си го споменала? — попита Джъстин.

— Ами, видяхме се само веднъж, и то за съвсем кратко. Нямах представа, че го познавате.

— Със Сам сме приятели от цяла вечност.

— Защо тогава никога не се е отбивал тук? — попита Зоуи.

— Беше много зает през последните няколко години, след като се захвана с лозето. Има добър екип, но много от работата я върши сам. — Вниманието на Джъстин се върна отново към Луси: — Кажи ми как се запозна с него.

Луси сложи чашите за вино на бюфета и отвърна:

— Бях навън, карах колелото си и... спрях за минутка. Поговорихме малко. Не беше кой знае какво.

— Джъстин, защо не излизаш с него? — попита Зоуи.

— Излизах в гимназията, след като семейството ти се премести в Евърет. Беше едно от онези летни избухвания. След започване на училище някак си се изпари. Оттагава със Сам останахме приятели. — Джъстин направи пауза. — Проблемът със Сам е, че не е мъж за дълга връзка. Не търси да стане сериозен с никого. Свободен дух. И честно

си казва, че не иска да се жени. — Стратегическа пауза. — Просто попитай Денис Росман.

Луси разпозна името на смайваща русокоса репортерка от телевизията, наскоро избрана за „Най-горещото момиче на сиятълските новини“.

— Излизал е с нея?

— Да, тя има ваканционна къща в Рош Харбър и двамата със Сам ходиха почти година. Беше луда по него. Но не можа да го накара да се обвърже и накрая се отказа. После се появи Лора Делфранка.

— Тя пък коя е? — попита Зоуи.

— Шефката на „Пасифик Маунтин Кепитъл“... инвестира във всички тези хай-тек компании още на ранния им етап и в чисти енергийни полета. От висшето общество, богаташка, и въпреки това не можа да убеди Сам да направи сериозната крачка с нея.

— Трудно ми е да си представя що за жени търчат след Сам Ноъл — каза Зоуи. — Имаше прекалено много чудачества за превъзможване.

— В защита на чудациите — каза Джъстин — те са страхотни в леглото. Фантазират много, така че наистина са креативни. Освен това обичат да си играят с разни заврънкулки. — Когато другите две започнаха да се смеят, Джъстин им подаде по една чаша вино. — Каквото и да кажете за Сам, той прави чудесно вино.

— Това от неговото ли е? — попита Луси и разклати червената течност на дъното на чашата.

— Нарича се „Кийлхол“ — поясни Джъстин. — Шираз и каберне.

Луси отпи една глътка. Виното бе изумително меко, със силна, но копринена плодова нотка и финал на модифицирана мока.

— Хубаво е — каза тя. — Струва си човек да излезе с него, за да получи някоя бутилка от това безплатно.

— Сам даде ли ти номера си? — поинтересува се Джъстин.

Луси поклати глава:

— Кевин тъкмо ме беше зарязал.

— Няма проблем, мога да те уредя със Сам. Стига Зоуи да не възразява.

— Не възразявам — обади се Зоуи. — Не се интересувам. Джъстин се засмя:

— Ти губиш, Луси печели.

— Аз също не се интересувам — каза Луси. — Минаха само два месеца от раздялата ми с Кевин. А правилото е да изчакаш да мине половината от времето на връзката ти... което за мен трябва да е... около година и половина.

— Правилото не е такова — възрази Джъстин. — Правилото е да изчакаш да минат толкова месеца, колкото години си била обвързана.

— Мисля, че всички тези правила са абсурдни — намеси се Зоуи. — Луси, остави инстинктите ти да те водят. Сама ще разбереш кога си готова.

— Не вярвам на инстинктите си що се отнася до мъже — каза Луси. — То е като онази статия, която четох онзи ден, за намаляването на популацията на светулките. Една от причините за изчезването им се дължала на модерното изкуствено осветление. Светулките не могли да намерят сигналите на партньорите си, защото се обърквали от светлините на верандите, уличните лампи, неоновите надписи...

— Горкичките — въздъхна Зоуи.

— Именно — каза Луси. — Мислиш си, че си намерил перфектния партньор и тръгваш към него, мигайки с все сила, а след това се оказва, че това е било обикновена запалка.

Джъстин бавно поклати глава, като ги гледаше.

— Животът е пир, а вие двете се мотаете наоколо с хронично стомашно разстройство.

След като помогна на братовчедките с подреждането на партито за четене, Луси се качи горе в стаята си. Седна по турски на леглото с лаптопа, провери електронната си поща и откри съобщение от бившия си професор и ментор д-р Алън Спелман. Той наскоро беше назначен като художествен и индустриален координатор в световноизвестния „Мичъл Арт център“ в Ню Йорк.

„Скъпа Луси,

Спомняш ли си Програмата за специализация на художници, за която ти бях споменал последния път като говорихме? Пълна година, покриване на всички разходи, работа с художници от цял свят. Би била идеална за това. Вярвам, че имаш уникален усет за стъклото като материал, докато мнозина други модерни творци пренебрегват

неговите възможности. Този грант ще ти даде свободата да експериментираш по начин, който би бил труден — ако не и невъзможен — за теб при сегашните ти условия.

Уведоми ме, ако решиш да опиташ. Прилагам формуляра за кандидатстване. Споменах вече за теб и тук са въодушевени от шанса да направим нещо интересно.

С най-добри чувства,
Алън Спелман“

Шансът на живота — една година в Ню Йорк да учи и да експериментира със стъкло.

Кликвайки върху един линк в долната част на имейла, Луси разгледа изискванията за кандидатстване. Предложение от една страница, мотивационно писмо и двайсет дигитални изображения на работата ѝ. В продължение на един изкусителен миг тя си позволи да се отдаде на тази мисъл.

Ново място... Ново начало.

Но вероятността да бъде избрана измежду всички други кандидатстващи беше толкова слаба, че се запита защо изобщо да си дава труд.

Коя си ти, че да ти се усмихне късметът, запита се тя.

Но след това ѝ хрумна друго. Коя си ти, че поне да не опиташ?

[1] Герой от „Хобитът“ от Джон Толкин, който по-нататък се развива в поредицата „Властелинът на пръстените“. Пръстенът, който Ам-гъл нарича „моето съкровище“, може да удължава живота отвъд естествените граници. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Трябва да говоря с теб, Луси, беше казала майка ѝ по гласовата поща. *Обади ми се, когато останеш за минутка насаме. Моля те, не го отлагай, важно е.*

Въпреки настойчивостта в гласа на майка ѝ, Луси още не ѝ беше звъннала. Не се съмняваше, че съобщението е свързано с Алис и искаше поне един ден да не мисли и говори за по-малката си сестра. Вместо това беше прекарала следобеда в опаковане на наскоро завършените си стъклописи, след което ги занесе в няколко магазина във Фрайдей Харбър.

— Чудесно — възкликна Сюзан Себърг, управителка на един магазин и приятелка, когато видя селекцията от стъклени мозайки, която Луси беше донесла. Това бе серия от дамски обувки; деколтирани обувки, сандали с високи токчета, обувки на платформа и дори чифт гуменки. Всички бяха изработени от стъкло, теракота, кристали и мъниста. — Боже, иска ми се да можех да ги обуя. Знаеш ли, някои идват и изкупуват цялата серия наведнъж. Напоследък по рафтовете не остава нищо от нещата ти — продават се щом ги изложат.

— Радвам се да го чуя — усмихна се Луси.

— Има нещо очарователно и... не знам, специално... в последните ти работи. Някои клиенти се канят да те помолят да им изработиш нещо по поръчка.

— Това е страхотно. Мога винаги да използвам работата.

— Да, добре е да се занимаваш с нещо. — Като остави декоративната лампа, Сюзън я погледна съчувствено. — Предполагам, че това ти помага да не мислиш за случилото се. — Виждайки безстрастното изражение на Луси, тя поясни: — С Кевин Пиърсън и сестра ти.

Луси сведе поглед към графика си в телефона.

— Имаш предвид това, че двамата живеят заедно?

— Това, както и сватбата.

— Сватба? — повтори Луси слабо. Сякаш под краката ѝ внезапно се беше образувал леден слой. В която и посока да тръгнеше, щеше да се подхлъзне и да падне.

Лицето на Сюзан се промени.

— Ти не знаеше ли? По дяволите! Съжалявам, Луси, не бих искала аз да съм тази, която първа да ти го каже.

— Сгодени ли са? — Луси не можеше да повярва. Как Алис е успяла да убеди Кевин да поеме такъв ангажимент? *Нямам нищо против идеята един ден да се ожения*, беше казал веднъж Кевин на Луси, *но това не е нещо, към което съм се втурнал. Имам предвид, искам да съм с някого, по възможност — завинаги. Но по какво се различава това от брака?*

— Това е различно ниво — беше каза Луси.

— Може би. А може би е цел, която другите ни поставят. *Наистина ли трябва да им се хващаме?*

Явно сега им се беше хванал. Заради Алис. Това означаваше ли, че истински я е обичал?

Не че Луси беше ревнива. Кевин ѝ беше изневерявал и много вероятно беше да прави същото в бъдещата си връзка. Но новината я накара да се запита какво не е наред с нея. Може би Алис е била права — Луси обичаше да контролира. Може би щеше да отблъсне всеки мъж, достатъчно глупав да я обича.

— Съжалявам — повтори Сюзън отново. — Сестра ти кръстосва острова със сватбен организатор. Търсят подходящо място.

Телефонът в ръката ѝ трепереше. Луси го сложи в чантата си и опита усмивка, която излезе като гримаса.

— Е — каза тя, — сега знам защо майка ми ми е оставила съобщение рано тази сутрин.

— Съвсем си пребледняла. Ела с мен отзад, имам безалкохолно, или пък ще ти направя кафе.

— Не. Благодаря, Сюзън, но трябва да се прибирам.

Вълната от емоции беше започнала да се разслаява в отделни пластове. Тъга, объркване, гняв.

— Има ли нещо, което мога да направя? — чу тя Сюзън да пита.

Луси поклати глава.

— Добре съм. Наистина съм добре. — Като оправи ремъка на чантата си върху рамото, тя се насочи към вратата на магазина. Спря,

когато Сюзън заговори отново.

— Не знам много за Кевин, а за сестра ти практически съвсем нищо. Но от това, което съм видяла и чула до момента... те са си тъкмо един за друг. И това не е комплимент.

Пръстите на Луси докоснаха стъклото на вратата и тя за миг изпита облекчение от контакта, от успокояващата му студена гладкост. Изпрати на Сюзън кратка усмивка.

— Всичко е наред. Животът продължава.

Отивайки до колата си, седна вътре и пъхна ключа в запалителя. Когато го завъртя, не се случи нищо. От нея се откъсна невярващ смях.

— Ти шегуваш ли се с мен — промърмори тя и опита отново. Цък-цък-цък-цък. Двигателят отказа да запали. Тъй като фаровете още работеха, не можеше да е акумулаторът.

Връщането до хотел-ресторанта не би било проблем, тъй като разстоянието не беше голямо. Но идеята да се занимава с механици и да плаща грешни пари за ремонти й идваше в повече. Луси подпря глава на волана. Това беше от нещата, които винаги Кевин беше правил вместо нея. *Едно от предимствата*, беше се пошегувал той, след като провереше дали маслото е сменено и дали чистачките са си на мястото.

Несъмнено, разсъждаваше Луси мрачно, най-лошата част от това да си самотна жена, беше да се грижиш за собствената си кола. Помисли си, че иска някакво питие, силно и обезболяващо.

Тя излезе от безжизнената кола, отиде в един бар близо до пристанището, където хората можеха да гледат корабчета и да наблюдават товаренето и разтоварването на ферибота. Барът навремето бил кръчма за пътници, създаден да обслужва златотърсачите по пътя им за Британска Колумбия по време на Златната треска по река Фрейзър. След като златотърсачите си бяха заминали, кръчмата се сдобила с нова клиентела от войници, пионери и служители в Хъдсън бей. С десетилетията мястото беше станало уважаван стар бар.

Клетъчният ѝ телефон завибрира и от чантата ѝ се разнесе мелодия. Като ровеше из съдържанието ѝ — блясък за устни, дребни монети, една опаковка дъвки, Луси успя да извади телефона. На дисплея се виждаше името на Джъстин.

— Здравсти.

— Къде си? — попита приятелката ѝ без предисловие.

— Вървя из града.

— Сюзън Себърг току-що ми звънна. Не мога да повярвам.
— И аз не мога — каза Луси. — Кевин ще ми става зет.
— Сюзън се чувства адски зле, че ти е казала.
— Не трябва. Рано или късно, щях да разбера. Мама ми е оставила съобщение тази сутрин — сигурна съм, че има нещо общо с годежа.
— Добре ли си?
— Не. Но ще изпия едно и ще се оправя. Можеш да се присъединиш към мен, ако искаш.
— Прибери се вкъщи и ще забъркам по една маргарита.
— Благодаря — отвърна Луси, — но в хотела е прекалено тихо. Искам да съм в бар с хора. Много шумни хора с проблеми.
— Окей — каза Джъстин, — тогава къде...
Телефонът избибипка, прекъсвайки приятелката ѝ.
Луси погледна към малкото екранче, което показваше червен символ за изтощена батерия.
— Картинки — промърмори тя. Пусна телефона си обратно в чантата и влезе в сенчестата вътрешност на бара.
Тъй като беше още ранна вечер, тълпите след края на работното време още не се бяха появили. Луси отиде в дъното на бара, където сенките бяха по-тъмни, и проучи менюто с напитки.
Поръча си „Лимонова капка“, приготвен от водка, лимони и портокалов ликьор „Трипъл Сек“, поднесен в чаша с озахарени ръбове. Коктейлът се спусна по гърлото ѝ с приятна хладина.
— Като целувка от айсберг, нали? — попита с усмивка барманката, русокоса жена на име Марти.
Пресушавайки чашата, Луси кимна и я остави настрана.
— Още една, моля.
— Много е бързо. Не искате ли да хапнете нещо? Начос или може би панирани люти чушки?
— Не, само още едно питие.
Марти я изгледа със съмнение.
— Надявам се, че след това няма да шофирате.
Луси се засмя горчиво:
— Не. Колата ми току-що се развали.
— Един от онези дни, нали?
— Една от онези години — промърмори Луси.

Барманката я остави и се зае да приготвя следващия ѝ коктейл. Луси се завъртя на стола и погледна към останалите клиенти на бара, едни скупчени в края на плота, други събрани на масите. На една маса група мотоциклетисти пиеха бира и водеха шумен разговор.

Луси късно осъзна, че бяха от църквата на мотоциклетистите, и че гаджето на Джъстин, Дуейн, е сред тях. Преди да успее да извърне поглед, той я забеляза и ѝ помахаша да се присъедини към групата.

Тя поклати глава отрицателно и се обърна отново към бара.

Тогава едрият, добродушен мъжага тръгна тежко към нея и я потупа дружески по гърба.

— Луси-гуси — каза той, — как върви?

— Просто се отбих да пийна едно — отвърна Луси с апатична усмивка. — Ти как си, Дуейн?

— Не мога да се оплача. Ела да седнеш при мен и момчетата. Връщаме се от Хог Хевън.

— Благодаря, Дуейн. Оценявам поканата. Но сега наистина имам нужда да бъда сама.

— Какво не е наред? — При колебанието ѝ той каза: — Ако нещо те безпокои, ще се погрижим, нали знаеш?

Когато Луси вдигна очи към широкото лице със скосени бакенбарди, усмивката ѝ стана искрена.

— Да, знам. Вие сте моите ангели пазители.

— Така че кажи какъв ти е проблемът.

— Два са — каза тя. — Първо, колата ми умря. Или най-малкото е в кома.

— Акумулаторът ли сдаде багажа?

— Не мисля. Всъщност, не знам.

— Ще се погрижим — каза Дуейн с готовност. — Какъв е другият проблем?

— Чувствам сърцето си като нещо, което трябва да бъде изстъргано с намачкан вестник и хвърлено в кофата за боклук.

Мотоциклетистът я изгледа със съчувствен поглед.

— Джъстин ми каза за гаджето ти. Искаш ли с момчетата да му смачкаме набързо фасона?

Луси успя да се усмихне.

— Не искам да ви окуражавам да извършвате смъртен грях.

— О, ние грешим непрекъснато — каза той бодро. — Нали затова направихме църква. А ми се струва, че бившето ти гадже се нуждае от едно хубаво сритване на задника. — Усмивката му се разтегна от единия бакенбард до другия, докато цитира: „Врагът ти е гладен, дай му хляб да яде; и ако е жаден, дай му вода да пие. Защото ще натрупаш жар на главата му и Господ ще ти въздаде“.

— Аз ще уредя да поправят колата — каза Луси. Но след като Дуейн продължи да настоява, тя му каза къде я е оставила и му даде ключовете.

— Ще я върнем в „При художниците“ след ден-два — каза Дуейн — ремонтирана и готова за шофиране.

— Благодаря, Дуейн. Не мога да ти опиша колко съм ти признателна.

— Сигурна ли си, че няма да пийнеш едно питие с нас?

— Благодаря, но да, сигурна съм.

— Окей. Но с момчетата ще те държим под око. — Той направи знак към края на бара, където се оформяше малка, шумна банда. — Тук скоро ще се задръсти от народ.

— Какво става? — попита Луси.

— Днес честваме Войната на прасетата^[1]

Очите ѝ се разшириха.

— Днес ли е?

Традицията беше възникнала като резултат от едно събитие през 1859 г., когато едно прасе, собственост на притежавания от британците търговски пункт „Хъдсън бей“, влязло в картофената нива на американския фермер Лиман Кътлър. Заварвайки голямото прасе да рови из нивата му и да яде реколтата, фермерът го застрелял. Този инцидент сложил началото на тригодишна война между Великобритания и САЩ с разполагането на военни лагери на острова от двете държави. Войната накрая завършила чрез арбитраж, като собствеността на острова била присъдена на Америка. По време на дългия конфликт единственият пострадал се оказало прасето. Приблизително век и половина по-късно началото на войната се честваше със свинско на барбекю, музика и достатъчно бира.

Докато Луси допи питието си, бандата свиреше, сервираха се подноси с безплатни свински ребърца на бара и не остана и

сантиметър, незаеет от весели, шумни хора. Тя посочи към сметката и барманката кимна.

— Да те почерпя ли едно? — попита някакъв мъж на съседния стол.

— Благодаря, приключих — отвърна Луси.

— А какво ще кажеш за нещо такова? — Той се опита да побутне към нея голяма чиния с ребърца.

— Не съм гладна.

— Безплатни са — поясни мъжът.

Когато Луси направи физиономия, си даде сметка, че това е един от служителите на Кевин в озеленителната му фирма — не можеше да си спомни името му. Пол Някой си. С този блеснал поглед и с дъх на кисело, явно бе започнал празнуването много по-рано.

— О — произнесе той, когато най-накрая осъзна коя е. — Ти си гаджето на Кевин Пиърсън.

— Вече не — каза Луси.

— Точно тъй, ти си старата.

— *Старата?* — повтори Луси обидена.

— Имам предвид... старата приятелка... ъ-ъ-ъ... пий една бира. От мен. — Мъжът взе една голяма пластмасова чаша от подноса на бара.

— Благодаря, но не. — Тя се отдръпна назад, когато той бутна разплисканата чаша към нея.

— Безплатна е. Вземи я.

— Не искам бира. — Тя избута чашата, когато той се опита да ѝ я даде. Някой го от тълпата отзад го блъсна. Като в забавен кадър, цялата чаша бира се удари в гърдите на Луси и я обля. Тя ахна, когато студената течност се просмука през ризата и сутиена ѝ.

В един кратък миг на смайване хората наоколо регистрираха какво се е случило. Погледите се обърнаха по посока на Луси, някои съчувствени, други пълни с отвращение. Несъмнено не бяха малцина тези, които си бяха помислили, че Луси се е заляла сама.

Унижена и гневна, тя дръпна прогизналата риза, залепнала за нея.

Барманката ѝ подаде ролка хартия и Луси започна да се попива.

Междувременно Дуейн и другите мотоциклетисти се бяха приближили до тях. Едрата ръка на Дуей хвана за яката Пол и едва не

го вдигна.

— Ти ли изля бирата върху нашата Луси? — поиска да знае Дуетн. — Ще си платиш, глупак такъв.

Барманката се намеси:

— *Не* започвайте кавга тук!

— Не съм направил нищо — заекна Пол. — Тя се пресегна за бирата, а бирата се изплъзна от ръката ми.

— Не съм се пресягала за нищо — възмути се Луси.

Някой разблъска тълпата и една спокойна ръка се допря до гърба ѝ.

Настръхнала, Луси понечи да се сопне, но думите замряха на устните ѝ, когато погледна нагоре към синьо-зелените очи.

Сам Нолан.

От всички възможни хора точно той ли трябваше да я види в такава ситуация?

— Луси — каза той тихо, докато погледът му мина по инвентара. — Нарани ли те някой? — Той погледна с остър поглед към Пол, който се сви.

— Не — промърмори Луси, като скръсти ръце пред гърдите си. Платът на ризата ѝ беше станал почти прозрачен. — Само... се намокрих.

— Да излезем оттук. — Сам се пресегна да вземе чантата ѝ от бара, подаде ѝ я и попита над главата ѝ: — Колко е сметката ѝ, Марти?

— Питиетата са за сметка на заведението — отвърна барманката.

— Благодаря. — Сам погледна към мотоциклетистите. — Не осакатявай момчето, Дуетн. — Прекалено е уплашен, за да разбира какво става.

— Няма да го осакатя — промърмори Дуетн. — Само ще го пусна в пристанището. Може би ще го натисна няколко пъти под водата. Лек случай на хипотермия. Това е всичко.

— Не ми е добре — изхленчи Пол.

Луси почти го съжали.

— Просто го пусни, Дуетн.

— Ще помисля по въпроса. — Очите на Дуетн се присвиха, когато Сам тръгна да превежда Луси през тълпата. — Нолан. Внимавай с нея, иначе си следващият.

Сам му хвърли сардонична усмивка.

— Откога стана придружителка на дама, Дуетейн?

— Тя е приятелка на Джъсти, което означава, че ще ти сригам задника, ако опиташ нещо с нея.

— Не можеш да ми сригаш задника — каза Сам и като се усмихна, добави: — Джъстин, от друга страна... — Той придружи Луси, докато тя си пробиваше с мъка път през тълпата.

Най-после излязоха от бара. Луси спря на тротоара и се обърна да погледне Сам. Той беше пълен с живот и изглеждаше прекрасно, точно както си го спомняше.

— Можеш да се върнеш вътре — каза рязко тя. — Не се нуждая от помощ.

Сам поклати глава.

— И без това си тръгвах. Прекалено е оживено.

— На първо място: защо си тук?

— Отидох да изпия едно питие с брат ми Алекс. Днес разводът му приключи. Но той си тръгна веднага, след като осъзна, че ще има парти по случай Деня на Войната на прасетата.

— Аз трябваше да направя същото. — Мек бриз прониза мократа предница на блузата ѝ и я накара да потрепери. — Ох. Трябва да се прибера вкъщи и да се преоблека.

— Къде е това „вкъщи“?

— „При художниците“.

— Къщата на Джъстин Хофман. Ще те изпратя дотам.

— Благодаря, но предпочитам да вървя сама. Не е далеч.

— Не можеш да вървиш през Фрайдей Харбър така. Съседният магазин за сувенири още е отворен. Позволи ми да ти купя една тениска.

— Аз сама ще си купя. — Луси знаеше, че е прозвучала неблагоприятно и грубо, но ѝ беше прекалено гадно, за да се интересува. Тя влезе в магазина, а Сам Нолан я последва.

— Боже мили — възкликна възрастната дама със синя коса зад тезгяха, когато видя Луси. — Да нямаме инцидент?

— Някакъв пияница ме заля с бира — оплака се Луси.

— О, скъпа. — Лицето на жената просия, когато забеляза мъжа зад нея. — Сам Нолан. Не си бил ти, нали?

— Познавате ме добре, госпожо О'Хеър — пропя той с усмивка. — Винаги сдържам темперамента си. Има ли място тук, където

приятелката ми да се преоблече в чиста блуза?

— Ей тук, отзад — каза тя, показвайки вратата зад гърба си. Тя погледна Луси съчувствено. — Каква точно блуза търсиш, скъпа?

— Най-обикновена тениска.

— Аз ще намеря нещо — каза Сам на Луси. — Защо не отидеш отзад да се измиеш, докато поогледам.

Луси се поколеба, преди да кимне.

— Не вземай нищо ексцентрично — каза тя. — Нищо с черепи, глупави надписи или цинизми.

— Липсата ти на доверие ме обижда — каза Сам.

— Не те познавам достатъчно добре, за да ти вярвам.

— Госпожа О'Хеър ще гарантира за мен. — Сам отиде до възрастната жена, подпря ръце на тезгяха и се наведе към нея затворнически: — Хайде, кажи й, че съм добро момче. Херувим. Слънчев характер.

Жената каза:

— Той е вълк в овча кожа.

— Това, което госпожа О'Хеър се опитва да каже — информира я Сам, — е, че съм овца във вълча кожа.

Луси потисна една усмивка, настроението ѝ се разведри, когато дребничката жена я погледна многозначително и поклати бавно глава.

— Сигурна съм, че тя знае точно какво казва.

Луси влезе в банята с размери на гардероб, съблече мократа блуза и я хвърли в кошчето за боклук. Тъй като и сутиенът ѝ беше прогизнал, хвърли и него. Беше стар, с разръфани презрамки. Като използваше топла вода и книжни кърпички, тя започна да мие ръцете и гърдите си.

— Как се озова сред тази свита мотоциклетисти? — чу тя Сам да пита от другата страна на вратата.

— Познавам ги, откакто ми поръчаха да им изработя витражите за църквата. И сега... се опитват да ме държат под крилото си, предполагам.

— Това ли работиш? Художничка — стъклодувка?

— Да.

— Звучи интересно.

— Може да бъде, в повечето случаи. — Луси хвърли една мокра топка в кошчето.

— Намерих една блуза. Готова ли си да ти я подам?

Луси отиде до вратата и я отвори няколко сантиметра, като се стараеше да остава скрита. Сам протегна ръка и ѝ подаде тъмнокафява тениска. След като вратата се затвори, Луси я вдигна и я огледа критично. Предницата беше украсена с розови химически формули.

— Какво е това?

Гласът му се процеди през затворената врата:

— Формула на теоброминовата молекула.

— Какво е теобромин? — попита тя равнодушно.

— Веществото в шоколада, което те прави щастлив. Искаш ли да намеря нещо друго?

Въпреки скапания ден, който бе преживяла, на Луси ѝ стана интересно.

— Не, не, ще взема тази. Обичам шоколад. — Еластичната материя беше мека и удобна, когато прилепна към влажното ѝ тяло. Луси отвори вратата и излезе.

Сам я чакаше, погледът му мина по нея.

— Изглеждаш страхотно.

— Изглеждам като задръстенячка. Мириша на пивоварна. И се нуждая от сутиен.

— Идеалът ми за жена.

Потискайки с усилие усмивката си, Луси отиде до щанда.

— Колко струва? — попита тя.

Госпожа О'Хеър посочи към Сам:

— Той вече я плати.

— Приеми я като подарък за рожден ден — каза Сам, когато видя изражението на Луси. — Кога е рожденият ти ден?

— През ноември.

— Един наистина доста подранил подарък.

— Благодаря ти, но не мога...

— Това с нищо не те задължава — добави Сам. — Добре де, може би само с едно нещо.

— И то е?

— Можеш да ми кажеш пълното си име.

— Луси Марин.

Той ѝ подаде ръка, и тя се поколеба, преди да подаде своята. Ръкостискането му беше топло, пръстите малко огрубели от мазоли.

Ръце на мъж, който работи. По ръката ѝ нагоре плъзна топлина, сякаш кожата ѝ оживя, и тя я издърпа.

— Нека повървя с теб до вкъщи — каза Сам.

Луси поклати глава.

— Трябва да намериш брат си и да си с него. Щом разводът му е приключил днес, сигурно е депресиран.

— Утре все още ще е депресиран. Тогава ще го видя. Госпожа О'Хеър, която слушаше зад щанда, се обади:

— Кажи на Алекс, че ще е по-добре без нея. Кажи му също следващият път да се ожени за някое добро момиче от острова.

— Мисля, че вече всички добри момичета знаят — каза Сам и последва Луси към вратата. — Виж, каза той, когато бяха навън, — не искам да съм нахален, но трябва да съм сигурен, че си се прибрала благополучно. Ще те следвам от разстояние.

— От какво разстояние?

— Сто-двеста метра.

От устните ѝ се откъсна неохотен смях.

— Не е необходимо. Можеш да вървиш с мен.

Той покорно се изравни с нея.

Докато се движеха към „При художниците“, Луси забеляза величествения залез, небето беше озарено в оранжево и розово, позлатените ръбове на облаците проблясваха. Беше гледка, която при други обстоятелства би я накарала да се наслаждава.

— Е, на кой стадий си сега? — попита Сам.

— Стадий?... О, имаш предвид след скъсването. Предполагам, че съм в края на първи стадий.

— Сара Маклаклан^[2] и гневни есемеси.

— Да.

— Не си подстригвай косата — каза той.

— Какво?

— Следващият стадий. Подстрижка. И нови обувки. Не си променяй косата, красива е.

— Благодаря. — Луси смутено прибра една дълга, тъмна къдрица зад ухото си. — Всъщност, подстригването е трети стадий.

Те спряха на ъгъла на една улица, изчаквайки светофара да светне зелено.

— В момента — отбеляза Сам, — стоим пред винен бар, в който сервират най-доброто махи^[3] в Тихоокеанския Северозапад. Какво ще кажеш да се отбием да хапнем?

Луси погледна през прозореца на винения бар, където хората седяха в светлината на свещите и изглежда си прекарваха добре. Тя върна вниманието си към Сам Нолан, който я гледаше съсредоточено. Нещо се криеше под равнодушието му, подобно на ефекта в картина със светлосенки. Clair-obscure, както наричаха това французите. Тя имаше чувството, че Сам Нолан в никакъв случай не беше този семпъл характер, какъвто го беше изкарала Джъстин.

— Благодаря, но това не би довело, до никое място, на което искам да отида.

— Не е нужно да води никъде. Може да бъде просто вечеря. — При колебанието й Сам добави: — Ако кажеш „не“, ще си стопля в микровълновата нещо вкъщи. Наистина ли няма да ти бъде съвестно, знаейки какво си ми причинила?

— Да.

— Да, ще вечеряш с мен?

— Да, няма да ми бъде съвестно, че ще ядеш нещо стоплено в кутия.

— Безсърдечие — обвини я той, но в дълбините на очите му проблясваха весели искрици.

Те продължиха към хотела.

— Колко време ще останеш в „При художниците“?

— Не много дълго, надявам се. Търсих си апартамент.

— Луси се засмя самосъжалително. — За съжаление, апартаментите, които мога да си позволя, не са така привлекателни като онези, които не мога да си позволя.

— Какво търсиш точно?

— Една спалня е всичко, което ми трябва. Нещо тихо, но не прекалено изолирано. И ако е възможно, изглед към водата. Междувременно ще живея при Джъстин. — Тя направи пауза. — Предполагам, че двамата с теб имаме обща приятелка.

— Джъстин е казала, че сме приятели?

— А не сте ли?

— Зависи от това какво е казала за мен.

— Каза, че си страхотен човек и трябвало да излизам с теб.

— В такъв случай сме приятели.

— Тя продължи, като каза, че си идеалният преходен мъж, защото си забавен и обичаш да избягваш обвързване.

— Ти какво й каза?

— Казах й, че не се интересувам. Уморих се да правя тъпи грешки.

— Да излизаш с мен би било една много умна грешка — увери я Сам и тя се засмя.

— И защо?

— Никога не ревнувам и никога не давам обещания, които ще наруша. При мен получаващ, каквото виждаш.

— Не е лоша търговска реклама — каза Луси. — Но все пак не се интересувам.

— Търговската реклама идва с безплатен тест драйв — каза той.

Луси се засмя и поклати глава.

Те стигнаха до „При художниците“ и спряха пред входните стъпала.

Луси се обърна към него.

— Благодаря за новата блуза. И за това, че ме изведе от бара. Ти беше... приятен завършек на един лош ден.

— Няма проблем — каза Сам. — Колкото до апартамента, който търсиш... може би имам идея. Брат ми Марк отдава къщата си — всъщност апартамент, с изглед към морето... откакто двамата с Холи се преместиха да живеят при мен.

— Коя е Холи?

— Племенницата ми. Тя е шестгодишна. Сестра ми Виктория почина миналата година и Марк й стана настойник. Помагам му.

Луси го погледна внимателно, заинтригувана от разкритието.

— Помагаш му в отглеждането й — поясни тя.

Сам отговори с кратко кимване.

— И си ги пуснал да се нанесат в къщата ти — по-скоро отбеляза, отколкото попита Луси.

Сам сви рамене неловко.

— Къщата е голяма. — Лицето му придоби неразгадаемо изражение, гласът му — умишлено безразличен. — Колкото до апартамента... досегашният наемател напусна, а доколкото знам, Марк

още се опитва да го преотдаде на друг. Ако искаш, мога да попитам за теб. Може би да те заведе да погледнеш?

— Аз... може би... — Луси осъзна, че започва да става свръхпредпазлива. Мезонет с изглед към водата не се намираше лесно и си струваше да го види. — Но съм сигурна, че е над финансовите ми възможности. Колко иска брат ти на месец?

— Ще разбера и ще ти кажа. — Сам извади клетъчния си телефон и я погледна очаквателно. — Какъв е номерът ти? — Той се усмихна, когато я видя, че се колебае. — Кълна се, че не съм преследвач на жени. Приемам нормално отказите.

Той имаше някакъв чар да общува, на който тя изглежда не можеше да устои. Луси му даде номера си, вдигна поглед към синьо-зелените му очи и усети неочаквана усмивка да разтегля устните ѝ. Жалко наистина, че не можеше да се отпусне достатъчно, за да си прекара забавно с него.

Обаче Луси беше жена, която знаеше как стоят нещата. Тя се беше уморила да иска, да се надява и да губи. По-късно, след месеци, а по-вероятно след години, нуждата от връзка щеше отново да се събуди и тогава щеше да рискува да създаде някаква връзка. Но не сега. И никога с този мъж, който щеше да поддържа абсолютно несериозни отношения.

— Благодаря — каза Луси, докато го гледаше как прибира телефона в задния си джоб. Тя протегна ръка, опитвайки се да бъде делова. — Ще очаквам да се обадиш, ако апартаментът е свободен.

Топлината на ръката му и сигурният начин, по който пръстите му обхващаха нейните, я накараха да се почувства неизразимо приятно. Толкова време беше минало, откак някой я беше докосвал или държал, по какъвто и да е начин. Луси удължи момента малко повече, отколкото е необходимо, когато приливът на унизителна червенина премина от скалпа до пръстите на главата ѝ.

Сам я изследваше, изражението му стана неразгадаемо. Той използва хватката върху ръката ѝ, за да я придърпа по-близо, главата му се наведе над нейната.

— Относно тест драйва... — промърмори той.

Луси не можеше да събере мислите си. Сърцето ѝ пулсираше оглушително. Тя се взря неவிждащо в залеза, който се разтваряше в студената синя тъмнина. Сам я изненада, като я притисна към раменете

си и ръката му се плъзна в гладко движение по гърба ѝ. Телата им се докосваха от време на време, натискът му беше топъл, твърд и караше коленете ѝ да омекват.

Дезориентирана, Луси не издаде звук, когато едната му ръка обхвана отстрани лицето ѝ, като го държеше неподвижно, когато устата му се спусна. Беше нежен, успокоявайки я в целувката. Тя се отвори към него инстинктивно, погрешните инстинкти взеха връх над правилните.

Целувката я подлъга само за миг с мисълта, че няма какво повече да губи. *Това е лудост*, мина през съзнанието ѝ, но езикът му докосна нейния и ръката ѝ се вдигна и пипнешком потърси врата му. Между ударите на сърцето ѝ я заливаха вълни от емоции.

Сам беше този, който прекъсна целувката. Задържа ръцете си около Луси, докато тя се съвземе. Смаяна и обезоръжена, тя най-последно успя да се отдръпне от него. Тръгна към входните стъпала.

— Ще ти се обадя утре — чу го да казва.

Тя спря и погледна през рамо.

— Няма да е добра идея — произнесе с тих глас.

И двамата знаеха, че това не се отнася за апартамента.

— Никой не те припира за нищо — каза той. — От теб зависи, Луси.

От устните ѝ се откъсна лек смях.

— Ако кажеш на някого, че от него зависи, това означава в действителност, че изобщо не зависи от него. — И тя продължи нагоре по стъпалата, без да се обръща назад.

[1] Един от най-странните конфликти в международната история, когато Великобритания и САЩ влизат в спор, станал известен по-късно като „Войната на прасетата“. Залогът е суверенитетът над малкия остров Сан Хуан, щата Вашингтон, при опит да се определи границата между САЩ и Канада. Войната започва на 15 юни 1859 г. с убийството на едно прасе. — Б.пр. ↑

[2] Успешна певица, родена през 1968 г. печелила две награди „Грами“. Особено известна е песента ѝ „Когато тя ме обичаше“ — Б.пр. ↑

[3] Известно новозеландско вино. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Прекалено скоро е — беше възразил Кевин, когато Алис подхвърли идеята за сватба. — Ти току-що се премести.

Тя го изгледа с дълъг, твърд поглед.

— За какъв срок говорим?

— Срок? — повтори той объркано.

— Шест месеца? Година? Не се каня да чакам вечно, Кевин. Много мъже на твоите години вече са женени. Какъв е проблемът? Каза, че си влюбен в мен.

— Да, но...

— Какво друго искаш да знаеш за мен? Каква е пречката? Аз нямам проблем да си тръгна, ако чувстваш, че тази връзка не е както трябва.

— Не съм казвал такова нещо.

Но Алис беше решила, че нещо голямо трябва да ѝ се случи, особено като се имаше предвид, че току-що бе загубила работата си като сценарист. Обаждането беше дошло от агента ѝ, който беше говорил с главния автор на „Каквото сърцето знае“. Шоуто беше отменено. Рейтингът бил прекалено нисък, така че нямаше да довършат историята. Тя вече беше заменена с няколко телевизионни игри. Дистрибуторът се опитваше да продаде шоуто на някоя кабеларка, но междувременно Алис трябваше да затяга колана и да харчи от спестяванията си.

Една женитба с Кевин щеше да разреши три проблема. Щеше да ѝ осигури финансовата подкрепа на Кевин, а това щеше да докаже на Луси, че Кевин обича Алис повече. Щеше също така да принуди родителите ѝ да приемат връзката. Алис и майка ѝ щяха да планират сватбата заедно и всички щяха да изпаднат във възторг. Това отново щеше да обедини семейството. А Луси щеше да се принуди да преглътне наранената си гордост и да го преодолее.

Веднага след като сложи годежния пръстен с диамант на пръста си, Алис се обади триумфално на родителите си. С изненада установи,

че вместо да я поздравят, те бяха жестоко критични.

— Определихте ли дата? — беше попитала майка ѝ.

— Още не. Мислех, че двете с теб ще го обсъдим и ще...

— Не е нужно да ме включваш в плановете си — каза майка ѝ.

— Двамата с баща ти ще присъстваме на сватбата, ако искаш да сме там. Но планирането и плащането ѝ са си твоя отговорност.

— *Какво?* Аз съм първата ви дъщеря, която се омъжва, а вие няма да ми подарите сватба?

— Ще сме по-щастливи да платим за сватба, когато семейството ни е излекувано. Но както стоят нещата в момента, ти градиш щастието си за сметка на нещастieto на сестра си. И като се имат предвид нейните чувства, не можем да подкрепим връзката ви с Кевин. Това също така означава, че вече няма да ти изпращаме допълнително пари всеки месец.

— Имам чувството, че се отричате от мен — извика Алис с удивление и ярост. — Не мога да повярвам. Толкова е нечестно!

— Ти създаде ситуация, която е нечестна за всички, Алис. Включително за теб самата. Очакват ни толкова много събития занапред — рождени дни, раждане на бебета, болести... неща, през които трябва да преминем като семейство. А това няма да е възможно, докато не оправиш нещата с Луси.

Обидена, Алис преразказа разговора на Кевин, който сви рамене и подхвърли, че вероятно ще трябва да отложат сватбата.

— Докато Луси свикне с мисълта, че те е загубила? Тя ще си остане сама през следващите петдесет години само от едната злоба.

— Не можеш да я накараш насила да започне отново да излиза.

Алис се замисли.

— Веднага след като си намери нов мъж, Луси ще престане да се чувства жертва. Родителите ми ще трябва да признаят, че тя продължава живота си. Ще се наложи да ми платят сватбата и нещата ще се върнат към начина, по който винаги са били.

— И откъде ще го вземеш този мъж?

— Ти познаваш много хора на острова. Кого би предложил?

Той я изгледа стреснато.

— Това започва да става странно, Алис. Няма да тръгна да уреждам бившата си с някой мой приятел.

— Не говорим за близък приятел. А просто за нормален, сносно изглеждащ мъж, който би й харесал.

— Дори и аз да се помиря с мисълта за някого, ти как ще... — Гласът на Кевин секна, когато прочете упоритото й изражение. — Не знам. Може би някой от семейство Нолан. Чух, че Алекс се е развел.

— Не разведен. Луси няма да тръгне с такъв.

— Средният брат, Сам, е необвързан. Той е лозар.

— Идеално. Как да ги съберем?

— Искаш от мен да ги запозная?

— Не, това трябва да е тайна. Луси никога няма да се съгласи да излезе с човек, с когото я е уредил някой от нас.

Кевин се замисли как може да събереш двама души, без да се разкрие, че ти стоиш зад това.

— Алис, наистина ли трябва да...

— Да.

— Предполагам, че Сам ми е задължен в известен смисъл — замислено произнесе Кевин. — Свърших му доста работа по имота преди няколко години, но не му взех пари.

— Добре. Поискай му услуга, тогава. Накарай Сам Нолан да изведе Луси.

* * *

Холи се разкиска, когато Сам вдигна тънкото й телце на раменете си, за да я пренесе през лозето.

— Аз съм висока — извика тя! — Вижте ме!

Тя тежеше колкото глухарче, малките й ръчички бяха увити около челото му.

— Казах ти да си измиеш ръцете след закуска — скастри я вуйчо й.

— Откъде знаеш, че не съм?

— Защото са лепкави и са в косата ми.

Над главата му се разнесе смях. Бяха правили заедно палачинки от лимец, бяла ружа и шоколад, тяхно изобретение, което Марк със сигурност нямаше да позволи, ако беше там. Но Марк бе прекарал

нощта при годеницата си Маги, и когато го нямаше, Сам не се придържаше толкова строго към правилата.

Притискайки глезените на Холи с ръце, Сам извика на лозарите, които бяха подкарали лозарското тракторче. Машината беше пълна с огромно руло мрежа, която трябваше да покрие четири-пет редици лози наведнъж.

Холи стисна още по-здраво ръце около главата на Сам, почти ослепявайки го.

— Колко ще ми платиш, задето ти помагах тази сутрин?

Сам се засмя, наслаждавайки се на леката ѝ тежест върху раменете си, на захарния ѝ дъх, на безкрайната ѝ енергия. Преди Холи да дойде в живота му, малките момиченца бяха за него същества от друга планета с тяхната любов към розово и червено, лъскави лепенки, плюшени играчки и вълшебни приказки.

В духа на равноправието между половете, двамата неженени вуйчовци бяха научили Холи да лови риба, да хвърля топка и да забива гвоздеи. Но слабостта ѝ към панделки, джунджурийки и плюшени нещица си оставаше упорита. Любимата ѝ шапка, която носеше в момента, беше розова бейзболна шапка с избродирана отпред сребриста корона.

Наскоро Сам беше купил нови дрехи за Холи и беше сложил старите, които вече не ѝ ставаха, в една торба за благотворителност. Беше му хрумнало, че миналото на Холи с нейната майка се руши. Дрехите, старите играчки, дори старите фрази и навици, всички постепенно, неотвратимо биваха заменяни. Така че беше отделил настрана няколко неща, които прибра в един кашон на тавана. И си записваше собствените си спомени за Вики, забавни или мили истории, които един ден да разкаже на Холи.

Понякога му се искаше да може да говори с Вики за дъщеря ѝ, да ѝ каже колко страхотно и умно дете е Холи. Да ѝ каже как се променя Холи и как тя променя всичко около себе си. Сам сега разбираше за сестра си неща, за които никога не се беше замислял, докато тя беше жива — колко жилав трябва да си като самотен родител, колко досадно е, когато трябва да излезеш от къщи, за да свършиш някаква работа. Защото когато трябваше да заведе някъде Холи със себе си, никога не отнемаше по-малко от петнайсет минути, докато ѝ намери обувките.

Но имаше и награди, каквито Сам никога не беше очаквал. Той беше човекът, който трябваше да научи Холи как да си връзва връзките на обувките. Всичките ѝ обувки бяха със залепващи се закопчалки и когато ѝ купиха такива с връзки, тя не знаеше как да се справи. И понеже беше шестгодишна, Сам реши, че ѝ е крайно време да се научи.

Онова, което не беше очаквал, бе чувството, което го обземаше, когато гледаше как малкото челце на Холи се набръчква, когато се съсредоточеше да ги върже. Бащинско чувство, предположи той. Как да не се разнежиш. Искаше му се да може да разкаже на сестра си за това. А също и че съжалява, че е прекарал толкова малко време с нея и бебето ѝ, когато е имал възможност.

Но такива си бяха Нолан.

Маратонките със светлоотражатели на Холи потупваха леко по гърдите му.

— Колко ще ми платиш? — настоя тя.

— Ти и аз днес ще работим безплатно — каза ѝ той.

— Законът забранява да работя безплатно.

— Холи, Холи... няма да ме натопиш за това, че нарушавам трудовите закони, като карам едно малко дете да работи, нали?

— Напротив — каза тя весело.

— Какво ще кажеш за един долар?

— Пет.

— Долар и разходка до Фрайдей Харбър за сладолед следобед?

— Става!

Беше неделя сутринта, лозето още беше покрито с мъгла, заливът беше спокоен и сребрист. Но идилията се нарушаваше от боботенето на трактора, когато тръгнеше и започнеше да обикаля бавно между редовете.

— Защо трябва да слагаме мрежа над лозите? — попита Холи.

— За да държи птиците далеч от гроздето.

— А защо не сме го направили досега?

— Защото лозето беше в началния етап, когато цветовете се превръщат в зърна. Сега сме в следващия стадий, когато започва зреенето.

— Какво означава това?

— Зърната наедряват и в тях започва да се натрупва захар, така че стават все по-сладки и по-сладки с времето. Като мен.

Те спряха и Сам остави Холи внимателно на земята.

— Защо вместо узряване не можем да кажем, че гроздето се уголемява? — попита тя.

— Защото французите са нарекли процеса така преди нас. Кое е добре, тъй като те правят всичко да изглежда по-хубаво.

Щеше да отнеме два-три дни, докато покрият с мрежа цялото лозе, което щеше да го пази от хищници, но също така щеше да позволява лесен достъп, когато лозарите дойдеха с ножици, за да отрежат прекалено зелените гроздове.

След като първите няколко квадрата бяха покрити с мрежа, Сам вдигна Холи отново на раменете си и един от бригадата ѝ показва как да провира връвта през ръба на мрежата с къс дървен шип.

Малките ръчички на Холи пъргаво съединяваха парчетата мрежа. Розовата ѝ шапка блестеше на утринното слънце, когато тя вдигаше глава да погледне работата си.

— Аз съшивам небето — каза тя и Сам се усмихна.

* * *

Когато настъпи време за обяд, лозарите излязоха в почивка и Сам изпрати Холи в къщата да се измие. Той направи сам една обиколка из лозето, вслушвайки се в шепота на листата, като спираше от време на време и докосваше с пръсти някой дънер или стъбло. Можеше да почувства едва доловимата вибрация на живота в лозите, водата, която се изкачваше от корените, поглъщащите слънчева светлина листа, зърната, които започваха да омекват и натежаваха от захар.

Когато ръката му се вдигна над един от най-високите ластари, листата потрепнаха към него и се разлюляха.

Влечението на Сам към отглеждането на разни неща се бе разкрило още през детството, когато бе работил в градината на съседа.

Фред и Мери Харбисън бяха възрастно бездетно семейство, което живееше в съседната къща. Когато Сам беше десетгодишен, си играеше с получения за рождения си ден бумеранг, който беше минал през прозореца на всекидневната им.

Фред куцукаше отвън. Фигурата му беше висока и възлеста като на дъб, но строгото му лице притежаваше някаква естествена доброта.

— Не скачай — предупреди го той, когато Сам тъкмо се пригответи да го направи. И Сам остана, загледан в него с любопитство. — Можеш да си вземеш обратно играчката — заяви му Фред, — веднага щом свършиш малко работа да ни помогнеш за плащането на този прозорец. Да започнем с това, например, госпожа Харбисън трябва да оплеви градината си.

Сам инстинктивно беше харесал Мери, която беше толкова дребничка и закръглена, колкото съпругът ѝ висок и дългурест. След като жената му показва кои от зелените растения са плевели, и кои — цветя, Сам се зае да работи.

Докато клечеше, скубеше бурените и копаеше дупки за луковици и семена, той имаше чувството, че растенията общуват с него, че му казват по своя безсловесен начин от какво имат нужда. Без дори да иска разрешение, беше взел една права лопата от бараката с инструменти на Харбисън, и беше пресадили игликите там, където щяха да имат повече слънце, а ралицата и маргаритките в различни части на градината, както му беше казала Мери.

След това той продължи да ходи у семейство Харбисън почти всеки ден след училище, дори след като Фред му върна бумеранга. Докато си пишеше домашните на масата им за хранене, Мери му даваше чаша студено мляко и солени. Беше му позволила да се рови из книгите ѝ за градинарство, а после си беше купила препаратите, които той ѝ каза, че са нужни за почвата... пепел от кафяви морски водорасли и смлени семена, счукани яйчени черупки, вар и доломит, дори рибешки глави, останали от пазара. Като резултат от труда на Сам градината избухна в пищни цветове и зеленина, и хората дори спираха колите си, за да ѝ се любуват.

— Я виж — беше му казала Мери доволна, а мекото ѝ и набръчкано лице се усмихна по начин, който той толкова харесваше, — ами че ти си роден за градинар.

Но Сам знаеше, че е повече от това. По някаква необяснима причина двамата с градината бяха в хармония един с друг. И бе почувствал, както малцина могат, че целият свят е жив и способен да усеща. Той инстинктивно знаеше кои семена да посади, когато луната намалява, и кои — когато нараства. Знаеше, без да са му казвали, от

колко вода и слънце се нуждаят растенията, какво да добави към почвата, как да се отърве от плесента със сапун и воден спрей, как да контролира разпространението на листните въшки при стръковете невен.

Сам беше направил зеленчукова градина за Мери зад къщата и тя бе дала богата, ароматна реколта от всички видове подправки. Той интуитивно бе усетил, че тиквата предпочита да е засадена близо до краставици, че грахът обича целина, но не иска да е съсед на лука, и че в никакъв случай не бива да сади карфиола до доматиите. Докато се грижеше за растенията, пчелите никога не го жилеха и мухите никога не го безпокояха, а дърветата протягаха клоните си, докъдето можеха, за да му пазят сянка.

Мери беше тази, която подкрепи мечтата му да притежава лозе един ден.

— Виното не е да се пие — беше му казала тя. — Виното е да се живее и да се обича.

Потънал в мисли, Сам продължи до ъгъла на лозето, за да провери една лоза, която се различаваше от всички останали. Тя беше по-голяма и по-възлеста, жива, но не цветуща. Нямаше плод, само малки, стегнати пъпки. Въпреки усилията си, още не бе открил какво да я прави, за да заякне. Между тях нямаше мълчаливо общуване, нямаше усещане от какво се нуждае... само пустота.

В началото, когато Сам беше купил имота на улица „Рейншедоу“, и обхождаше границите, беше открил лозата да расте буйно на една от помощните сгради. Приличаше на *Vitis vinifera*^[1], пренесена в Новия свят от колонизаторите... но нямаше как да е. Всички тези лози бяха напълно унищожени от непознати насекоми, от болестите и от времето. Французите бяха развили хибриди с местни сортове, които даваха плод, без да има нужда от ашладисване върху устойчиви на болести корени. Може би тази лоза бе един от тези стари хибриди. Но не му приличаше на нищо, което е виждал, или за което е чел. До този момент никой не бе успял да я идентифицира, дори специалисти, които анализираха снимките и пробите, изпратени от Сам.

— Как да ти помогна? — промърмори Сам, прокарайки ръка по едрите гладки листа. — Каква е тайната ти?

Обикновено можеше да усети енергията в пръстта и корените, както и сигналите за това, от което се нуждаят растенията; промяна в

температурата, влажност, светлина или торове. Но лозата си оставаше мълчалива, травмирана, неотзивчива към присъствието на Сам.

Той излезе от лозето и се насочи към къщата, за да обядва. Извади кана мляко и парче сирене от хладилника. Докато си приготвяше сандвичи с печено на грил сирене, на вратата се позвъни.

Посетителят се оказа Кевин Пиърсън, когото Сам не беше виждал от няколко години. Не бяха приятели, но бяха израсли заедно на острова, което правеше невъзможно да се отбягват един друг. Кевин винаги бе изглеждал добре и беше популярен, атлет, който се бе развил по-рано от останалите, и който винаги бе имал най-хубавите момичета.

Сам, напротив, имаше фигурата на стъбло зелен фасул и носът му вечно беше забит в последния брой на „Популярна наука“ или в някой роман на Толкин. Беше израснал като най-нелюбимия син на баща си, средният, недодялан глупак, който предпочиташе да изучава миди, скариди или многочетинести червеи, останали след прилива на Фолс бей. Разбираше от спорт, но никога не бе изпитвал удоволствие от него така, както Марк изпитваше, нито пък влагаше в игрите яростната енергия на Алекс.

Най-яръкият спомен, който Сам имаше за Кевин, беше от седми клас, когато бяха определени за екип, да напишат доклад за човек от областта на медицината или науката. Това изискваше да проведат интервю с местен фармацевт, да направят дъска с трилистен плакат и да пишат за историята на фармацевта. Заради отлагането и мързела на Кевин Сам беше свършил всичко самичък. Бяха получили отлична оценка, която трябваше да поделят по равно. Но когато Сам възрази, че не е честно Кевин да бъде възнаграждаван за работа, която не е свършил, Кевин го изгледа презрително.

— Причината, поради която не го направих, е, че баща ми не ми позволи — произнесе студено Кевин. — Той каза, че родителите ти са пияници.

А Сам не бе в състояние да спори, или да го отрече.

— Можеше да ме поканиш у вас — посочи мрачно той. — Можехме там да направим дъската с постерите.

— Не разбираш ли? Баща ми нямаше да те пусне да минеш през входната врата. Никой не иска децата му да бъдат приятели с Нолан.

Сам не можеше да измисли причина защо някой би искал да е приятел с Нолан. Родителите му, Джесика и Алън, не признаваха

граници, нямаха никакво чувство за приличие, крещяха си пред децата си, пред съседите, пред всички. Не се колебаеха да разпространяват тайни за пари, секс, лични неща. Когато се нападаха един друг и се унижаваха, децата им научиха това-онова за семейния живот; и не искаха да имат нищо общо с него.

Не много след научния проект с Кевин, когато Сам навърши тринайсет, баща му се удави в инцидент с лодка. След това семейството се разпадна, нямаше постоянни часове за хранене или спане, липсваха всякакви правила. Никой не се изненада, когато Джесика се напи до смърт и последва в гроба съпруга си пет години, след като той си отиде. Никой не се възмути, че в огромната си скръб децата Нолан бяха намерили облекчение в нейната кончина. Край с телефонните обаждания посред нощ да отидат да вземат майка си, която е прекалено пияна, за да шофира, след като се е разголвала в бара. Край с унизителните шеги или коментари от зяпачите, край с кризите, които връхлитаха като гръм от ясно небе.

Години по-късно, когато Сам купи земята във Фолс бей за лозе и трябваше да наеме тежко машинно оборудване за озеленяване, откри, че Кевин е започнал собствен бизнес. Бяха разговаряли над чаша бира, бяха се шегували, дори се отдадоха на спомени. В резултат Кевин беше работил за Сам само срещу част от обичайната цена.

Неспособен да отгатне причината за появата на Кевин на входната му врата сега, Сам му подаде ръка.

— Пиърсън. Мина доста време.

— Радвам се да те видя, Нолан.

Те се премериха един друг с поглед.

Сам беше поразен, че Кевин Пиърсън, чието семейство никога не бе позволявало на един презрян Нолан да пристъпи прага им, му е дошъл сега на крака. Предишният училищен побойник не можеше вече да скрита задника на Сам или да го дразни заради ниското му социално положение. Те бяха равни.

Като пхна ръце в джобовете на късите си панталони, Кевин влезе и се огледа със слисана усмивка в антрето.

— Местенцето се развива.

— Държи ме зает — дружелюбно отвърна Сам.

— Чух за теб и Марк, че се грижите за племенницата си. — Кевин се поколеба. — Съжалявам за Вики. Тя беше страхотно момиче.

Макар, че беше Нолан, помисли си Сам, но каза само:

— С Холи се канехме да обядваме. Ще хапнеш ли с нас?

— Не, благодаря, не мога да остана дълго.

— Да отидем ли в кухнята, докато приготвя сандвичите?

— Разбира се. — Кевин го последва. — Тук съм да те помоля за една услуга, макар че може да се окаже, че ти трябва да ми благодариш за това.

Сам взе един тиган от шкафа, сгорещи го на печката и капна малко олио в него. Осъзнал отдавна, че Холи не би издържала на ергенската му диета от пица и бира, Сам се беше научил да готви. Макар че имаше още на какво да се учи, беше достигнал ниво, което нямаше да ги остави да умрат от глад.

Докато изливаше доматена супа в една тенджерка, за да я стопли в микровълновата, Сам попита:

— Каква е услугата?

— Преди няколко месеца скъсах с гаджето си. Но се оказа, че е малко по-сложно, отколкото очаквах.

— Да не би да те преследва?

— Не, нищо такова. Всъщност, тя почти не излиза. Сандвичите със сирене изцвърчаха, когато Сам ги сложи в горещия тиган.

— Нормално е след раздяла.

— Да. Но тя трябва да продължи живота си. Опитвах се да се сетя за някой, с когото да се среща — някой, с когото ще й бъде забавно. А от това, което съм чувал, ти не излизаш с никого в момента... нали?

Очите на Сам се разшириха, когато осъзна какво иска Кевин. И той се разсмя.

— Не се интересувам от остатъци от трапезата ти. И съм адски сигурен, че няма как да ти благодаря за тях.

— Не е така — възрази Кевин. — Тя е страхотна. Сексапилна. Ами... добре де, не е сексапилна, всъщност, но е красива. И сладка. Супер сладка.

— Щом е толкова сладка, защо си скъсал с нея?

— Ами, защото се забърках с по-малката й сестра.

Сам го изглежда.

Изречението на Кевин стана оправдателно.

— Приятел, на сърцето не можеш да заповядаш.

— Така е. Но аз няма да се занимавам с отровните ти отпадъци.

— Отровни отпадъци? — повтори Кевин озадачено.

— Всяка жена излъчва след такова нещо. Тя сигурно е радиоактивна. — Сам сръчно обърна сандвичите.

— Тя е добре. Готова е да продължи напред. Просто още не го знае.

— Защо не я оставим да реши кога е готова? Защо толкова си се загрижил да ѝ намериш нов мъж?

— Ситуацията създаде някои проблеми в семейството. Току-що се сгодих за Алис.

— Това ли е по-малката сестра? Поздравления!

— Благодаря. Както и да е... Родителите на Алис се ядосаха. Няма да платят за сватбата, нито искат да участват в планирането ѝ и останалите глупости. А тя иска семейството да се събере. Но моментът къмбая^[2] няма да се случи, докато сестра ѝ не ме преодолее и не започне да излиза с някого.

— Пожелавам ти късмет!

— Дължиш ми го, Нолан.

Намръщен, Сам сложи супата в микровълновата и я включи.

— По дяволите — промърмори той. — Знаех си, че нещо приближава.

— Цялата онази тежка работа, която ти свърших за почти без пари. Да не споменаваме, че ти помогнах да пресадиш онази дива лоза.

Истина беше. Лозата щеше да падне жертва на един пътен проект, ако не я бяха пресадили. Кевин не само беше свършил добра работа в трудния процес, но му беше взел само част от парите, които всеки друг би поискал.

Така че, да. Беше му задължен.

— Колко пъти искаш да излиза с нея? — попита кратко Сам.

— Само няколко пъти. Може би веднъж на питие и после още веднъж на вечеря.

Сам сложи вдигащите пара сандвичи в чинии и разреза този на Холи на четири равни триъгълника.

— След като излиза с тази жена... ако изобщо успея да я накарам да отиде някъде с мен — сме квит, Пиърсън. Никакви услуги повече. Край.

— Абсолютно — съгласи се с готовност Кевин.

— Как смяташ да ни запознаеш?

— Ами, въпросът е... — Кевин изглеждаше смутен. — Ще трябва сам да намериш начин да се срещнеш с нея. Защото ако разбере, че имам нещо общо с това, няма да се съгласи.

Сам се взря в него невярващо.

— Значи искаш да проследя своята злобна, мразеща мъжете бивша приятелка, и да я убедя да излезе с мен?

— Да, това е в общи линии.

— Забрави. Предпочитам да ти платя за изкопните работи.

— Не ти искам парите. Искam да излезеш с бившата ми. Веднъж за пиене и още веднъж за вечеря.

— Чувствам се като жиголо — каза Сам раздразнено.

— Не е задължително да спиш с нея. Всъщност...

— Какво е жиголо, вуйчо Сам? — чу се гласът на Холи, когато тя влезе в кухнята. Отиде до Сам и обви ръчички около кръста му, като му се усмихваше.

— Кентавър — бързо каза той, обръщайки розовата шапка на главата ѝ с козирката назад. — На това мирише човек, след като се е изпотил, докато работи навън. Но не използвай тази дума, иначе вуйчо ти Марк ще ми откъсне езика. — Той се наведе внимателно, когато тя се пресегна да издърпа главата му.

— Кой е този? — прошепна тя.

— Един стар приятел — отвърна Сам. Даде ѝ една чиния със сандвич, сложи я да седне на масата и отиде да ѝ сипе малко супа. След това изгледа Кевин с присвити очи и попита: — Имаш ли нейна снимка?

Кевин измъкна телефона си от задния си джоб и прехвърли няколко снимки.

— Ето една. Ще ти я изпратя на мобилния.

Сам взе телефона от него и погледна жената на снимката. Дъхът му спря, когато я позна.

— Художничка е — чу той да казва Кевин. — Казва се Луси Марин. В момента живее в „При художниците“, има собствено студио в града. Прави стъклописи... прозорци, абажури, мозайки... страхотна е, виждаш ли?

Ситуацията беше интересна, най-малко това можеше да се каже. Сам си помисли дали да не спомене, че вече се познава с Луси, че

предишната вечер я е изпратил до хотела. Но реши да го запази за себе си поне за известно време.

В напрегнатата тишина, която последва, Холи се обади откъм масата:

— Вуйчо Сам, ами супата ми?

— Ей сега, джинджифилова курабийке. — Той сложи купата пред нея и подпъхна една книжна салфетка под брадичката ѝ.

След това се обърна към Кевин.

— Е, ще го направиш ли? — попита Кевин.

— Да, ще го направя. — Сам посочи нехайно към изхода: — Ще поговорим навън.

— Щом харесваш Луси — каза Кевин, — трябва да видиш сестра ѝ. По-млада и по-гореща. — Сякаш да увери себе си самия, че той, Кевин, продължава да получава най-доброто от една сделка.

— Страхотно — кимна Сам. — Аз искам тази.

— Окей. — Кевин изглеждаше по-скоро озадачен, отколкото облекчен. — Трябва да кажа, че не съм очаквал да се съгласиш толкова лесно.

— Няма проблем. Но има нещо, което не разбирам.

— Да?

— Каква е причината да скъсаш с Луси? И не ми излизай с глупостите, че искаш някоя по-млада и по-гореща, защото на тази жена не ѝ липсва нищо, от което се нуждаеш. Така че казвай.

Кевин придоби смаяното изражение на човек, когато стъпи на криво и се обръща да провери за някакво невидимо препятствие на тротоара.

— Просто разбрах всичко, което можеше да се разбере за нея, и... се отегчих. Беше време да се продължи напред. — Той се намръщи, когато видя леката усмивка на Сам. — Защо ти е толкова смешно?

— Не е. — Сам нямаше намерение да обяснява, че смехът му произлиза от неловкото осъзнаване, че той самият не е по-добър от Кевин, когато става дума за жени. Всъщност, не беше успявал да продължи връзка повече от две години, нито пък го искаше.

— Как ще разбере какво е станало? — попита Кевин, когато Сам го съпроводи до предния коридор и отвори входната врата.

— Ще разбереш накрая.

— Бих искал да знам отначало. Изпрати ми един есемес, когато излезеш с нея.

Като се подпря на рамката на вратата, Сам го изглежда подигравателно.

— Никакви есемеси, никакви съобщения по интернет, никакви power point презентации. Ще изляза с бившата ти, Пиърсън. Но кога го правя и какво се случва след това, си е моя работа.

[1] Европейската винена лоза, пълзящо растение, което може да достигне до 35 метра височина. — Б.пр. ↑

[2] Когато хората, които са спорили, постигат съгласие и всичко става толкова хубаво, че забравят, че изобщо са се карали. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

На сутринта Луси провери гласовата си поща и изслуша едно съобщение от Сам Нолан.

— Апартаментът все още е свободен. Има страхотна гледка към пристанището и е само на две минути път от „При художниците“. Обади ми се, ако искаш да го видиш.

Тя събра смелост да му звънне чак по пладне. Никога досега не се беше колебала за това какво иска. Но след раздялата с Кевин поставяше под съмнение неща, в които обикновено не се съмняваше... особено себе си.

През изминалите две години беше потънала изцяло във връзката с Кевин. Беше оставила приятелства да си отидат, беше се отказала от собственото си мнение и желания. Възможно ли беше да се е опитвала да го прави заради натякванията и контролирането на Кевин? Не беше сигурна как да се вкара в правия път, как да намери себе си отново. Но едно беше ясно: нямаше смисъл да си губи времето със Сам Нолан, който беше задънена улица що се отнася до сериозни отношения.

— Всички връзки ли трябва да бъдат сериозни? — попита Джъстин, когато ѝ разказа за предишната вечер.

— Защо човек да си дава труд, ако няма да доведе до никъде?

— Научих някои страхотни неща от връзките, които не доведоха до никъде. Кое е по-важно: дестинацията или пътуването?

— Знам, че би трябвало да отговоря „пътуването“ — каза Луси мрачно. — Но точно сега съм готова за дестинацията.

Джъстин се засмя.

— Мисли за Сам като за онези крайпътни атракции, които се оказват неочаквано забавни — каза тя.

Луси ѝ хвърли скептичен поглед.

— Като „Най-голямата топка от връв“^[1] ли? Или „Кархендж“^[2]?

Въпреки че въпросът беше саркастичен, Джъстин отвърна с ентусиазъм:

— Именно. Или може би като на онези пътуващи панаири с пъстри въртележки?

— Мразя пътуващите панаири с въртележки — каза Луси. — Имаш чувството, че отиваш някъде, но когато свърши, се оказваш на същото място, откъдето си тръгнал. Да не споменаваме замайването и прилошаването.

* * *

По покана на Луси Сам се отби в стъklarското ѝ ателие следобед. Беше облечен в износени джинси и черна поло фланелка, очите му блестяха стряскащо тюркоазни на загорялото лице. Когато го покани да влезе, тя почувства нервна слабост в стомаха.

— Хубаво място — отбеляза Сам, оглеждайки се наоколо.

— Било е гараж, но собственикът го е преустроил — обясни Луси. Тя му показва тезгяха за запояване и осветителната маса, купищата табли, пълни с нарязано стъкло, готово да бъде вградено в прозорци. Една секция от рафтовете беше заета от кутии с импрегниращи смеси и прах от калциев карбонат, използван за гравирание, заедно със старателно подредени инструменти и четки. Най-голямата част от студиото, обаче, от пода до тавана, заемаха вертикални стойки за стъкло. — Събирам всяко стъкълце, което намеря — каза Луси. — Понякога се случва да спася антично стъкло, което бих могла да използвам в проекти за исторически реставрации.

— Какво е това? — Сам се приближи до една находка от синьо-зелено стъкло, замъглено от сребристо. — Красиво е.

Тя се присъедини към него, пресегна се и прокара пръсти по гладката повърхност.

— О, това беше късметът на годината. Трябвало да бъде използвано в някаква масивна инсталация в Такома, но финансирането се разпаднало, така че това страхотно експериментално стъкло престояло в хамбара на някакъв човек повече от двайсет години. В един момент той поискал да се освободи от него и един общ приятел ми каза за това. Получих го цялото практически без пари.

— Какво ще правиш с него? — усмихна се Сам на ентузиазма ѝ.

— Все още не знам. Нещо специално. Погледни как цветът припламва — всичките тези сини и зелени отблясъци. — И преди да помисли, тя погледна към него и добави: — Като очите ти.

Веждите му се вдигнаха.

— Не флиртувах — побърза да се оправдае Луси.

— Прекалено е късно. Вече го възприех по този начин. — Сам отиде до голямата електрическа пещ в ъгъла. — Каква температура развива?

— Може да се качи до 815 градуса по Целзий. Използвам я за разтопяване или структуриране на стъкло. Понякога хвърлям стъклени парчета в калъп.

— Но без стъклодувство?

Луси поклати глава.

— Това би изисквало по-солидна пещ, която трябва да се държи гореща през цялото време. Макар да съм работила малко стъклодувство преди, това не е силата ми. Обичам да работя по стъклописи повече от всичко.

— Защо?

— То е... създаване на изкуство със светлина. Начин да споделиш как ти гледаш на света. Емоцията става видима.

Сам кимна към слушалките, оставени на работната маса.

— Слушаш музика, докато работиш?

— През повечето време. Ако извършвам някакво сложно рязане, трябва да ми е тихо. Но друг път си пускам нещо, когато съм в настроение.

Сам продължи да изследва, ровейки се сред буркани от цветни стъклени пръчки и пръчици.

— Кога за първи път започна да се интересува от стъкло?

— Във втори клас. Баща ми ме заведе в едно студио за стъклодувство. Оттогава съм обсебена. Когато се отдалеча от работата си за прекалено дълго, започвам да копнея за нея. То е своеобразна медитация — държи ме съсредоточена.

Сам се приближи до масата и погледна рисунката, която тя бе направила.

— Стъклото женско ли е, или мъжко?

Луси се засмя изненадано, никога преди не ѝ бяха задавали такъв въпрос. Замисли се. Човек трябваше да остави стъклото да прави това,

което трябва, по-скоро да му партнира, отколкото да го контролира, да го третира с нежност и сила.

— Женско е — отвърна тя. — А виното? Какво е? Женско или мъжко?

— Френската дума за виновен — е от мъжки род. Но според мен зависи от виното. Разбира се — Сам ѝ хвърли усмивка, — има възражения да се използва сексистки език в света на виното. Като категоризирането на едно шардоне като женско, ако е леко и деликатно, или на силното каберне като мъжко. Но понякога няма друг начин да го опишеш. — Той резюмира изследването си на рисунката ѝ. — Някога имала ли си проблеми да изоставиш някоя своя работа?

— Имам проблеми да изоставя каквото и да е — каза Луси със самоосъдителен смях. — Но с времето ставам по-добра в това.

Най-накрая двамата напуснаха студиото и тръгнаха към апартамента по улиците на Фрайдей Харбър. Старомодните салони за продажба на сладолед и кафенета бяха сбутани между лъскави арт галерии и модни ресторанти. Случайното изсвирване на ферибот, приближаващ пристанището, не можеше да наруши влажната, ленива атмосфера. Богатите миризми на слънцезащитен крем и пържена риба доминираха над дъха на морска вода и корабен дизел.

Апартаментът беше част от многофункционални постройки по Уест стрийт, с терасирана пешеходна пътека към Фронт стрийт. Терасата на покрива и огромните прозорци допринасяха допълнително за лъскавия, модерен дизайн. Луси дори не се опита да прикрие възхищението си, когато влязоха в жилището. То беше обзаведено с модерни мебели, стаите — декорирани с естествено дърво и небесни и земни цветове.

— Какво мислиш? — попита Сам, докато наблюдаваше как Луси пробва гледката от всеки прозорец на главната стая.

— Харесва ми — каза тя изпълнена с копнеж. — Но няма начин да мога да си го позволя.

— Откъде знаеш? Още не сме говорили за цифри.

— Защото това тук е по-хубаво от всички апартаменти, в които съм живяла досега, а не бих могла да си позволя дори тях.

— Марк наистина няма търпение да пусне наемател. А това място няма да подхожда за всекиго.

— Кой не би го харесал?

— Хора, които не обичат стъпала. Хора, които искат по-голямо усамотение, отколкото тези прозорци биха позволили.

— Аз мисля, че е перфектно.

— Тогава ще измислим нещо.

— Какво означава това? — попита Луси, ставайки мигновено предпазлива.

— Означава, че ще се уверя, че наемът е сума, която можеш да плащаш.

Тя поклати глава.

— Не искам да ти бъда задължена.

— Няма да си ми задължена.

— Разбира се, че ще бъда, ако ти позволя да започнеш да ми правиш услуги. Особено финансови.

Веждите му се спуснаха ниско.

— Мислиш, че бих се опитал да се възползвам от теб? — Той се приближи до нея и Луси инстинктивно отстъпи, докато усети ръба на гранитния плот да се забива в гърба ѝ. — Очакваш да цъфна някой ден, сучейки мустак, и нахлупил черен цилиндър, и да поискам секс вместо пари за наем?

— Разбира се, че не очаквам това. — Луси се размърда, когато той подпря ръце на плота от двете ѝ страни. — Просто... това не е ситуация, в която се чувствам комфортно.

Сам се наведе над нея, без да я докосва. Беше достатъчно близо, за да установи, че се взира в гладката му, загоряла шия.

— Луси — каза той, — държиш се така, сякаш те карам насила да направиш нещо. Не те карам. Ако се окаже, че се интересува от нещо повече от приятелство, адски много ще се радвам. Но също така ще оценя, ако не ме поставяш в същата категория като Кевин Пиърсн.

Луси примига изненадано. Дъхът ѝ се накъса и тя попита, заеквайки:

— О-откъде знаеш името му?

— Вчера дойде в лозето и каза, че иска да ме помоли за услуга. Отнасяше се за теб.

— Той... за... ти познаваш Кевин?

— Разбира се, че го познавам. Правих научните му проекти, които ни задаваха за домашно, през цялата година в седми клас, за да не ме пребива на училищния паркинг.

— Аз... какво ти каза? Какво искаше?

— Каза, че се жени за сестра ти. Каза също така, че родителите ти не искат да кихнат пари за сватбата, докато Алис не се сдобри с теб.

— Не съм чувала тази последна част. Алис трябва да е откачила. Родителите ми са ѝ давали пари години наред.

Като се отблъсна от нея, Сам отиде до един висок стол и седна небрежно.

— Явно Кевин и Алис мислят, че решението е да те уредят да тръгнеш с някого. Искат някой мъж да те ухажва, докато се изпълниш дотолкова с ендорфини, че започне да не ти пука дали двамцата ще се женят.

— И предполагам, че ти си този мъж? — попита тя невярващо.
— Господин Ендорфини?

— Същият.

Обзе я задушшаваща ярост.

— И какво се предполага, че трябва да правя сега?

Сам отвърна с мързеливо вдигане на раменете.

— Прави, каквото искаш да правиш.

— Дори и да исках, вече няма начин да изляза с теб. Те ще се смеят зад гърба ми и ще говорят колко съм наивна.

— А ти ще се смеееш на тях — изтъкна Сам.

— Не ме интересува. Предпочитам да избегна цялата тази работа.

— Хубаво — каза той. — Ще им кажа, че не се хващаш на това, и че не съм твой тип. Но да не се учудваш, ако се опитат да те уредят с друг.

Луси не можа да сдържи смеха си.

— Това е най-нелепото нещо, което някога... Защо просто не ме оставят на мира?

— Явно родителите ти ще одобрят сватбата на Алис — и ще започнат да ѝ дават отново пари — едва когато бъде изпълнено условието им.

— И какво е това условие?

— Твоето щастие.

— Боже мили — възкликна Луси раздразнено, — семейството ми е толкова ексцентрично.

— Повярвай ми, те не знаят нищо за Ноланови.

Тя не го чу.

— Сега са се загрижили за щастието ми! Хиляди пъти в миналото можеха да вземат моя страна, но не го направиха, а сега изведнъж искат да съм щастлива? Да вървят по дяволите! И ти върви по дяволите!

— Хей, не убивай вестносеца!

— О, точно така — изгледа го гневно тя. — Ти не си проблемът, ти си решението. Ти си гишето за ендорфини. Е, хубаво. Готова съм. Дай ми ги.

Сам примига.

— Да ти дам какво?

— Ендорфините. Щом всички искат да съм щастлива, съгласна съм. Така че ми дай от най-хубавите, първо качество, омагьосващи настроението ендорфини.

Той я изгледа със съмнение.

— Може би първо трябва да обядваме.

— Не — каза Луси, фучейки, — да свършваме с това. Къде е спалнята?

Сам изглеждаше разкъсван между забавлението и загрижеността.

— Ако търсиш секс за отмъщение, ще помогна с радост. Но първо ще трябва да ми кажеш на кого си бясна.

— На всички. Включително на себе си.

— Добре, но преспиването с мен няма да разреши ничий проблем. — Сам направи пауза. — Освен може би моя. Но не това е въпросът. — Като се приближи до нея, той я хвана за раменете и леко я разтърси. — Дишай дълбоко. Хайде. Издишай.

Луси се подчини. Пое си въздух, после втори, трети път, докато червената мъгла избледня пред очите ѝ. Раменете ѝ се отпуснаха пораженчески.

— Да отидем на обяд — каза Сам. — Ще отворим една бутилка вино и ще поговорим. Ако и след това продължаваш да искаш ендорфини, ще видя какво мога да направя по въпроса.

[1] Огромна топка от връв, започната от Франк Стоубър през 1953 г. За четири години теглото на гигантската топка става над 2,5 тона, а височината 25 м. Стоубър дава топката на Кокър сити, Канзас през 1961 г. — Б.пр. ↑

[2] „Кархендж“ е създаден в Западна Небраска от художника Джим Рейнолдс през 1981 г. като своеобразна интерпретация на Стоунхендж, само че от стари автомобили, а не от мегалити. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Те излязоха от апартамента, прекосиха Фронт стрийт и продължиха към „Даунригърс“ — популярен ресторант за морска храна. В топъл летен ден нямаше по-добро място за обяд на Фрайдей Харбър от външната тераса, която гледаше към Шоу айлънд. Сам поръча бутилка бяло вино и мезе от миди скалопини от Аляска, увити в бекон, печени на въглища, и сервирани върху гарнитура от царевица, домати, краставици и чушки. Топлящата се сладост на мидите беше идеално балансирана от соления бекон и пушено-сладката царевица.

Отпивайки от охладеното шардоне, успокоена от непринудения чар на Сам, Луси усети, че започва да се отпуска. Тя разказа на Сам за прекарания в детството на Алис менингит и последиците му, за това колко са се разклатили отношенията в семейството им след премеждието.

— Аз винаги ревнувах Алис — каза Луси. — Но накрая осъзнах, че няма причина да се чувствам по този начин. Защото тя порасна, очаквайки винаги всичко да ѝ се дава, а това е ужасен начин да успяваш в живота. Тя така и не завърши едно нещо, което е започнала. Мисля, че мама започва да съжалява, че я е разглезила толкова много, но вече е прекалено късно. Алис никога няма да се промени.

— Никога не е късно да се промениш.

— Нямаше да го кажеш, ако познаваше Алис. То е проникнало в костите ѝ. Честно казано, не мога да разбера какво е видял Кевин в нея.

Очите на Сам бяха скрити от слънчеви очила тип „авиатор“.

— А ти какво видя в Кевин?

Луси прехапа бавно долната си устна.

— Той наистина беше внимателен в началото — каза тя накрая.
— Любящ. Надежден.

— Ами сексът?

Луси се изчерви и хвърли поглед към обкръжението им, за да види дали някой не е чул.

— Какво общо има това?

Сам леко сви рамене.

— Сексът е канарчето в една въгледобивна мина. — При неразбиращия поглед на Луси той продължи: — Навремето миньорите са използвали под земята канарче в клетка. Ако имало изтичане на въглероден диоксид в мината, първо умираше канарчето и те знаели, че трябва да излязат оттам. Така че... как е?

— Не желая да говоря за това — каза Луси.

Усмивката му беше доброжелателно подигравателна.

— Няма значение. Вече знам отговора.

Очите ѝ се разшириха.

— Кевин ти е разказвал за сексуалния ни живот?

Сам присви очи, сякаш се опитваше да си спомни.

— Нещо за „Криско“^[1], електрически кабели, шнорхел...

— *Беше напълно нормален* — прошепна изчервена Луси. — Обикновен, нормален, скучен секс.

— Това беше второто ми предположение — каза той важно.

Тя се намръщи.

— Ако ще ми се подиграваш по време на целия обяд...

— Не ти се подигравам. Дразня те. Има разлика.

— Не обичам да ме дразнят.

— Съгласен съм. — Гласът му се смекчи. — Няма да го правя повече.

След като келнерът дойде да вземе поръчката за ордъворите им, Луси спря поглед върху Сам с любопитство. Той беше интересно съчетание от противоположности — прочут женкар, който изглежда прекарваше повече време в лозето си, отколкото да задиря фустите... мъж, който се преструваше на безгрижен, докато в същото време споделяше отговорността по отглеждане на дете.

— Изненадана съм, че не съм те срещнала преди — каза тя. — Особено след като и двамата познаваме Джъстин.

— Не съм чак толкова социален, откакто започнах да се занимавам с лозето. Има много работа, особено в началото. Не е нещо, което можеш да отлагаш със седмици. А през изминалата година Холи се нуждаеше от цялото внимание, което можехме да ѝ дадем с Марк.

— И двамата сте пожертвали много за нея, нали?

— Това не беше жертва. Холи е най-хубавото нещо, което ми се е случвало. С деца получавааш повече, отколкото давааш. — Сам млъкна замислено. — Освен това от сделката получих един брат.

— Не бяхте ли близки с Марк?

Сам поклати глава.

— Но през изминалата година се опознахме. Трябваше да разчитаме един на друг. И се оказа, че го харесвам.

— Придобивам впечатлението — каза тя колебливо, — че може би произхождаш от... проблемно семейство.

— Не беше семейство. Може и да приличаше отстрани, но колкото трупове на закланите животни в хладилната камера са стадо крави, толкова това беше семейство.

— Съжалявам — произнесе Луси съчувствено. — Имаше ли проблем с някой от родителите ти?

Сам се колеба дълго и Луси си помисли, че може и да не отговори.

— Всяка малка общност си има своя градски пияница — рече накрая той. — С моите родители получавааш два на цената на един. — Устата му се изкриви в лека, горчива усмивка. — Двама женени алкохолици, които да се подкрепят един друг по пътя си към ада.

— Някой от тях опита ли се да получи помощ?

Той поклати глава.

— Дори и да го беше направил, почти невъзможно е да си трезвен, когато живееш с друг алкохолик.

Разговорът беше придобил нотка на предпазливост, на опипване на границите, хлъзгава територия.

— Винаги ли е било така? — попита тя.

— Откакто се помня. Когато станяхме достатъчно големи, за да напуснем дома, се пръждосахме оттук. Само Алекс остана. А сега...

— Той е алкохолик?

— Не знам къде преминава тази линия. Но ако още не я е пресякъл, ще го направи скоро.

Нищо чудно, че се страхуваше от обвързване, помисли си Луси. Нищо чудно, че имаше проблем с връзките, които отиваха отвъд физическото. За да се разруши едно семейство беше достатъчно единият родител да е алкохолик. Децата винаги щяха да бъдат нащрек, разправяйки се с постоянни манипулации и насилие. Но когато и

двамата бяха пияници... нямаше сигурно място. Нямаше на кого да вярваш.

— С проблемите на родителите ти — попита Луси, — не си ли се притеснявал да влезеш във винарския бизнес?

— Ни най-малко. Само защото родителите ми са били пияници не означава, че не мога да обичам вино. Освен това аз не съм толкова винар, колкото лозар. Фермер.

На Луси ѝ стана забавно. Със своя сдържан сексапил, с тези тъмни авиаторски очила Сам не би могъл по-малко да прилича на фермер.

— Какво ти харесва най-много в това да отглеждаш грозде?

— То е смесица от наука, тежък труд... и мъничко магия.

— Магия — повтори Луси, като го гледаше изпитателно.

— Разбира се. Един винар може да отглежда същия вид грозде на същото парче земя, но то се получава различно всяка година. Ароматът на гроздето ти говори за съставките на почвата, колко дълго е гряло слънцето, колко студен е бил нощният бриз, колко дъжд е паднал. То е уникалното изражение на място и сезон. Тироар^[2], както го наричат французите.

Разговорът бе прекъснат за миг, когато келнерът донесе ордъврите и доля чашите им с вода. Бавният ход на разговора беше накарал Луси да се отпусне и да се наслаждава повече, отколкото беше очаквала. Сам умееше да се съсредоточи върху човек, което беше неимоверно ласкателно, особено за жена с накърнено его. Той беше умен, самоиронизиращ се и толкова очарователен, че би могла лесно да бъде приспана в едно измамно чувство за сигурност.

Но тя не можеше да си позволи да забрави, че той е от тези мъже, които ще заобиколят охраната ти, ще си вземат, каквото искат, и ще те убедят, че и ти си го искал. След това ще отпрашат към следващото си завоевание, без да се обърнат назад. А ти няма да имаш право да се оплачеш, защото той не се е преструвал, че е нещо повече от това, което е бил.

Накрая келнерът донесе сметката и Сам сложи ръката си върху тази на Луси, когато тя понечи да отвори чантата си.

— Дори не си помисляй — каза ѝ той и подаде на келнера кредитната си карта.

— Приятелите могат да си поделят сметката — възрази Луси.

— Това е малка цена, за да платя за удоволствието от компанията ти.

— Благодаря — кимна тя. — Прекарах чудесно. Всъщност, в толкова хубаво настроение съм, че не мисля, че нещо може да го развали.

— Да не чуе дяволът. — Той почука на масата.

Тя се засмя.

— Суеверен ли си?

— Разбира се. Аз съм островитянин. Израснал съм със суеверия.

— Като например? — попита Луси заинтригувана.

— Камъчетата с желания на Саут бийч. Чувала си за тях, нали? Не? Хората непрекъснато ги търсят. Едни такива гладки, очертани с бели ивици. Ако намериш такова, намисляш си едно желание, и хвърляш камъчето в морето.

— Правил ли си го?

— Един-два пъти.

— Желанията ти сбъднаха ли се?

— Все още не. Но желанията нямат краен срок.

— Аз не съм суеверна — замислено каза Луси. — Но вярвам в магия.

— Аз също. Тя се нарича наука.

— Аз вярвам в истинската магия — настоя Луси.

— Каква е тя?

Преди да успее да отговори, тя улови с крайчеца на очите си една двойка, която тъкмо се настаняваше на местата за сядане отвън. Цветът напусна лицето ѝ.

— По дяволите — прошепна тя и блясъкът на доброто ѝ настроение изчезна. — Прав си. Дяволът наистина ме чу.

Проследявайки погледа ѝ, Сам видя Кевин и Алис.

— Той се намръщи и протегна спокойната си ръка.

— Погледни ме, Луси.

Тя изви поглед към него и успя да изобрази слаба усмивка.

— Няма начин да можем да ги избегнем, нали?

— Няма. — Хватката му беше твърда и успокояваща.

— Не бива да се страхуваш.

— Не се страхувам. Просто още не съм готова да се справя с това.

— Как искаш да го изиграеш?
Фиксирайки го с отчаян поглед, Луси взе спонтанно решение.
— Целуни ме — прошепна тя напрегнато.
Очите на Сам проблеснаха изненадано.
— Веднага ли?
— Да.
— Каква да е целувката?
— Какво имаш предвид? Просто нормална целувка.
— Приятелска или романтична целувка? От която да се предполага, че излизаме, или...
— *О, за бога* — възкликна тя и придърпа главата му към своята.

[1] Лубрикант в голяма кутия, станал нарицателно за хомосексуален секс. Също така сексиграчка. — Б.пр. ↑

[2] Уникалният аромат и вкус на виното, дължащ се на условията на отглеждане на гроздето. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сам отговори без колебание, когато усети малката ръка на Луси отзад на врата си. Беше я искал по време на целия обяд, очарован от уязвимостта ѝ, от начина, по който усмивката никога не достигаше до очите ѝ. Той не преставаше да мисли за грейналото ѝ лице, докато му говореше за работата си и пръстите ѝ несъзнателно галеха стъклото като кожа на любовник.

Искаше му се да я отнесе в леглото и да я държи там, докато цялото ѝ напрежение изчезне и тя се отпусне мека и задоволена в ръцете му. Изпитваше нужда да я вкуси, затова засили натиска на целувката и докосна върха на езика ѝ със своя. Гладката мекота го възбуди мигновено, изпълни го с горещина. Тялото ѝ беше с фина кост, но силно, не напълно податливо на неговото. Този намек за съпротивление го накара да копнее да я стисне, да я придърпа насила до себе си, докато границата между двамата им изчезне.

Осъзнавайки, че публичната проява на нежност започва да излиза от контрол... поне що се касае до него — той прекрати целувката и вдигна глава, за да надникне в замаяните ѝ очи. Порцелановата ѝ кожа беше порозовяла. Дъхът ѝ докосваше устните му на горещи изблици, измъчвайки сетивата му.

Погледът на Луси се отмести.

— Видяха ни — прошепна тя.

Все още потънал в мисли за това, което искаше да направи с нея, Сам изпита раздразнение. Не искаше да се занимава с тези идиоти, не искаше да говори, не искаше да прави нищо, освен да отнесе своята жена в леглото.

Прониза го предупредителен хлад. *Своята* жена...? Никога не беше помислял такова нещо през живота си.

Не беше с особено развито собственическо чувство. Да се нуждае от точно определена жена, да настоява за ексклузивни права над нея не беше в характера му. И никога нямаше да бъде.

Тогава защо, по дяволите, му хрумна такава мисъл?

Той обви ръка около раменете на Луси и се обърна да погледне Кевин и Алис, по чиито лица се бяха изписали изражения на смайване.

— Нолан — каза Кевин, неспособен да погледне Луси.

— Пиърсът.

Кевин смутено направи опит за представяне:

— Сам Нолан, това е моята... приятелка, Алис.

Алис протегна слабата си ръка и Сам я стисна, предизвиквайки шумно издрънчаване на безбройните гривни около китката ѝ. Тя беше със същата фина костна структура като на Луси, със същата тъмна коса. Но беше тънка като клечка и ъгловата, със силно изпъкнали скули. Тя залитна на високите си обувки с коркови платформи. От тежкия грим очите ѝ приличаха на очи на панда и смущаващо блещукаха. Въпреки че бе настроен да не хареса Алис, Сам изпита нотка симпатия. Тя създаваше впечатление за жена, която се старее прекалено усърдно — жена, чиято несигурност се разкриваше от ревностните ѝ опити да я прикрие.

— Аз съм годеницата му — каза Алис с обиден тон.

— Поздравления — кимна Луси. Макар да се опитваше да изглежда непроницаема, по лицето ѝ преминаха в бърза последователност обида, гняв и уязвимост.

Алис я погледна.

— Не знаех как да ти кажа.

— Вече говорих с мама за това — отвърна Луси. — Определихте ли дата?

— Гледахме за средата на август или началото на септември.

Сам реши, че разговорът е предостатъчен. Време беше да го завърши, преди да започнат фойерверките.

— Всичко хубаво — каза той кратко, подтиквайки Луси. — Трябва да вървим.

— Приятен обяд — добави Луси.

Сам беше хванал ръката ѝ, докато излязоха от ресторанта. На лицето ѝ се бе появило странно, празно изражение. Той почувства някак си, че ако останеше на Луси, тя можеше да се отнесе нанякъде в замая, като изоставена количка за пазаруване, която се носи по паркинга на магазин.

Те пресякоха улицата и тръгнаха по посока на „При художниците“.

— Защо казах това? — попита Луси рязко.

— Кое?

— Приятен обяд. Не го мислех изобщо. Надявам се обядът им да е ужасен. Надявам се да им приседне.

— Повярвай ми — каза Сам сухо, — никой не повярва, че наистина го мислиш.

— Алекс изглеждаше много слаба. Нещастна. Какво мислиш за нея?

— Мисля, че ти заслужаваш сто пъти повече от нея. — Сам мина от другата ѝ страна.

— Тогава защо Кевин... — Тя млъкна и нетърпеливо тръсна глава.

Отне му момент, за да отговори. Не защото трябваше да измисли причина — той вече знаеше защо. Но Луси имаше ужасен ефект върху него, провокираше странни изблици на нежност и нещо безименно... той не знаеше какво е, но никак не му хареса.

— Кевин е отишъл при сестра ти, защото чувства превъзходство над нея — каза той.

— Откъде знаеш?

— Защото е от тези мъже, които имат нужда от подчинена жена. Той трябва да е човекът, който контролира. Бил е привлечен от теб по очевидни причини, но това не би проработило в дългосрочен план.

Луси кимна, сякаш това беше потвърдило нещо, за което вече бе мислила.

— Но защо е това бързане да се оженят? Когато говорих с мама, тя каза, че Алис е загубила работата си наскоро. Може би Алис не знае какво друго да прави? Но това не обяснява защо Кевин се съгласява.

— Би ли си го върнала обратно?

— Никога. — В гласа ѝ прозвуча мрачна нотка. — Но си мислех, че е щастлив с мен, а той очевидно не е бил. Кое не се отразява добре на самочувствието ми.

Сам спря на ъгъла на улицата и я обърна към себе си. Нищо не би искал повече от това да я заведе обратно в апартамента и да ѝ покаже няколко от своите идеи за това как да възстанови нараненото ѝ его. Когато погледна дребното ѝ обидено лице, му хрумна, че това е нещо ново в практиката му... привличане, което сякаш събираше мощ от тежестта на всяка секунда, прекарана с нея.

Но колко ли щеше да я нарани, когато това отминеше? Самоиронизирайки се, Сам осъзна, че инстинктът му да я съблазни съвпада точно на желанието му да я предпази от себе си.

Той се усмихна леко, вдигна ръка и я прокара по очертанията на челюстта ѝ.

— Приемаш живота сериозно, а?

Между веждите ѝ се врязва бръчка.

— А как се предполага, че трябва да го приемам?

Сам се усмихна. Хвана лицето ѝ с две ръце, повдигна го нагоре и мина с бавна, нежна целувка по устните ѝ. Кожата ѝ беше гореща, пулсът — бързо, силно барабанене срещу пръстите му. Контактът, умишлено ограничен, го възбуди повече, отколкото би трябвало, и по-бързо, отколкото можеше да очаква. Вдигайки глава, той се опита да успокои дишането си, да прогони увеличаващата се болка от желание.

— Ако някога проявиш интерес към безсмислена физическа връзка, която не води абсолютно до никъде — каза ѝ той, — надявам се да ме уведомиш.

Вървяха мълчаливо, докато стигнаха до студиото на Луси.

Тя спря на прага.

— Проявявам интерес към апартамента, Сам — предпазливо произнесе тя. — Но не и ако това ще доведе до усложняване на ситуацията.

— Няма — отвърна Сам. В този момент бе стигнал до извода, че колкото и да искаше да се позабавлява с Луси Марин, нямаше начин това да свърши добре. Затова ѝ предложи приятелска усмивка и я прегърна кратко и платонично. — Ще убедя Марк за един приличен наем и ще ти звънна.

— Хубаво. — Луси се отдръпна и му хвърли колеблива усмивка. — Благодаря за обяда. И още повече, че ми помогна да преживея първия сблъсък с Кевин и Алис.

— Не съм направил нищо — каза той. — Щеше да се справиш чудесно и сама.

— Знам, но беше по-лесно като си до мен.

— Добре — усмихна ѝ се той, преди да си тръгне.

* * *

— Накриво е — обяви Холи сутринта, влизайки в кухнята.
Сам я погледна, докато заливаше с мляко зърнената си закуска.
— Кое е накриво?

Холи се обърна да му покаже главата си отзад. Беше помолила Сам да ѝ върже две опашки, старателен процес, който започваше с избирането на идеален прав път до долу. Опашките не биваше да са нито прекалено ниско, нито прекалено високо, нито прекалено хлабави, нито прекалено стегнати. Обикновено Марк се занимаваше с косата на Холи, тъй като беше свикнал да я прави по начина, по който тя обичаше. Но Марк бе прекарал нощта в къщата на Маги и тази сутрин закъсняваше необичайно.

Сам огледа тила на Холи.

— Прав е като котешка опашка.

Тя го погледна раздразнено.

— Котешките опашки не са прави.

— Прави са, когато ги дръпнеш — каза той и леко подръпна опашките ѝ. След това сложи купата със закуска на масата. — Ще закъснееш за училище, ако трябва да ги връзвам наново.

Холи въздъхна.

— Предполагам, че ще трябва да ходя така цял ден. — Тя наклони глава, за да се изравнят двете опашки.

Сам се разсмя и едва не се задави с кафето.

— Ако си изядеш бързо закуската, може да имаме време да ги оправим.

— Да оправите какво? — прогърмя гласът на Марк, когато той влезе в кухнята. Отиде до Холи и клекна до стола ѝ. — Добро утро, сладурче.

Тя обви ръце около врата му.

— Добро утро, вуйчо Марк. — Целуна го и притисна лице към рамото му. — Ще оправиш ли косата ми?

Марк я погледна съчувствено.

— Сам пак ли ти е изкривил опашките? Ще се погрижа за това. Но първо си изяж закуската, докато е хрупкава.

— Как е? — попита Сам, докато Марк изпразваше каничката за кафе и филтъра. Наред ли е всичко?

Марк кимна, изглеждаше изморен и разтревожен.

— Страхотна вечеря с Маги снощи — всичко е наред, — искаме да измислим някакъв смислен график. — Той спря, тъмните му вежди се свъсиха. — Опитваме се да определим дата за сватбата. Може да я изместим малко по-скоро. Ще ти кажа по-късно.

— Защо е това бързане? — попита Сам. — Гodeжът няма краен срок.

Марк зареди кафемашината и хвърли на Сам предпазлив поглед.

— Всъщност има.

— Не разбирам. Защо...? — След това го осени. Очите му се разшириха. — Да не би да говорим за деветмесечен срок? — попита той предпазливо.

Леко кимване.

— Маги ще има бебе? — попита Холи с пълна уста.

Марк се обърна и изруга тихо, докато Сам гледаше Холи невярващо.

— Ти откъде знаеш за какво питам?

— Гледам „Дискавъри ченъл“.

— Благодаря, Сам — изръмжа Марк.

Сам се засмя и го прегърна, потупвайки го по гърба.

— Поздравления!

Холи скочи от стола и започна да подскача.

— Може ли да помагам за бебето? Да помагам да му изберете име? Може ли да не ходя на училище в деня, когато се роди? То кога ще се роди?

— Да, да, да, но и ние още не знаем кога точно — отвърна Марк. — Миличка, има ли начин да запазим това нещо известно време в тайна? Да изчакаме, докато Маги поиска да съобщи за това на хората.

— Разбира се — каза весело Холи. — Аз мога да пазя тайна.

Марк и Сам размениха унили погледи с ясното съзнание, че до края на деня всички в началното училище вече ще знаят.

След като Марк остави Холи в училище, завари Сам да боядисва новата ламперия в хола. Всички прозорци бяха отворени, за да се проветрява.

— Не влизай, освен ако не искаш да се пораздвижиш.

— В такъв случай определено искам да ти помагам.

Сам се усмихна подигравателно, когато прекрачи прага.

— Новината е била шок, а? Май не сте го планирали.

— Не. — Въздишайки, Марк седна до него и взе една четка.

— Тази шибана ламперия е ужасна за боядисване — каза Сам. — Трябва да се напаснете взаимно. Е, ти как реагира, когато Маги ти каза?

— Сто и десет процента положително, разбира се. Казах й, че това е най-страхотната новина, че я обичам и че всичко ще е наред.

— Тогава какъв е проблемът?

— Адски ме е страх.

Сам тихо се засмя.

— Предполагам, че е нормално.

— Най-голямото ми притеснение е Холи. Не искам да се чувства изместена. Искях време, за да се фокусираме върху нея, да свикнем да живеем тримата заедно.

— Мисля, че Холи се нуждае точно от обратното — каза Сам. — Имам предвид... по дяволите, Марк, ние и двамата — а понякога и Алекс — сме били почти цяла година фокусирани изцяло върху нея. Горкото дете, може да има нужда от малко почивка. Като дойде и едно бебе, Холи ще има компания. Тя ще го обича.

Несигурен поглед.

— Мислиш ли?

— Как може да е другояче? Мама, татко и бебе — братче или сестриче — идеално семейство.

Марк започна да боядисва. Минаха няколко минути, преди да признае какво в действителност го измъчва.

— Надявам се само да съм достатъчно добър за тях, Сам.

Сам разбираше. Когато произхождаш от дисфункционално семейство като тяхното, нямаш идея как да правиш нещата. Няма матрица, няма спомени, които да ти помогнат, когато ти е трудно. Искаш гаранция, че няма да свършиш като някой от родителите си. Но гаранции нямаше. Имаше само надежда, че ако правиш всичко обратно на начина, по който си израснал, може би ще е наред.

— Вече си достатъчно добър — каза Сам.

— Не съм готов да бъда баща. Адски ме е страх да не изпусна топката.

— Не се страхувай да не изпуснеш топката. Ако изпуснеш бебето, тогава ще има проблеми.

Марк се намръщи.

— Опитвам се да ти кажа, че съм уплашен повече, отколкото изглеждам.

— Никога не съм се съмнявал — каза Сам и се усмихна на изражението му. След това стана сериозен и продължи: — Ти, аз и Алекс, всички сме белязани от това, че сме Нолан. Но при теб вероятността да излезеш свестен, е най-голяма. Мога да си представя, че ще бъдеш страхотен баща. Което е чудо, и в пъти повече, отколкото бих могъл да кажа за Алекс и мен.

— Аз бях по-добре от теб и Алекс — каза Марк след известно време. — Мама и татко не бяха толкова зле в началото на брака им. Чак след раждането на Алекс станаха отявлени алкохолици. Така че аз имах предимството на... ами, то не беше точно семеен живот... но беше най-близко до това, което Нолан са имали някога. Ти нямаше.

— Аз имах Харбисън.

Марк спря да боядисва.

— Бях забравил за тях.

— Щях да съм толкова зле, колкото Алекс — може би дори по-зле, — ако не бяха те. Фред нямаше свои собствени деца, но знаеше много повече какво е да си баща, отколкото нашия, който имаше четири. Което отново ни води до това, което казвах... ти ще се справиш добре.

— Откъде знаеш?

— Спомням си, когато Холи за пръв път дойде у нас и започна да блъска стените в четири следобед, а педиатърът трябваше да ни обясни какво означава „преуморен“.

— Да, и какво общо има с това сега?

— Само това, че ние не знаехме изобщо как се гледат деца, не знаехме дори най-основното. Но въпреки това Холи се справя чудесно. Усетът ти е бил достатъчно добър. Така че просто продължавай по същия начин; мисля, че това правят повечето родители. И ако сбъркаш нещо, ще го сбъркаш от любов. Защото това е смисълът на всичко, нали? Имаш друг човек в живота си, когото да обичаш.

— Боже, ставаш сантиментален, сигурно се дължи на изпаренията от боята. — Но лицето на Марк се отпусна и той се усмихна. — Благодаря.

— Няма нужда.

— Като се имат предвид всичките тези съвети, които ми даваш... да не би да се каниш да промениш мнението си в някакъв момент?

— Имаш предвид по отношение на брака ли? По дяволите, не. Обичам жените прекалено много, за да го причиня на една от тях. Не съм създаден за това повече, отколкото е Алекс.

— Виждал ли си Алекс снощи?

— Само за минутка — отвърна Сам.

— Как е?

— Преуморен.

Мрачна усмивка докосна лицето на Марк.

— Напоследък всеки път, когато видя Алекс, той е пиян.

— Мисля, че това е единственият начин, по който може да понася живота. — Сам направи пауза. — В последно време адски е закъсал за пари. Дарси здравата го изтръска.

— Това заслужава идиотът, като се ожени за нея.

— Така е.

Известно време двамата боядисваха мълчаливо.

— Какво можем да направим? — попита Марк.

— Да почакаме, докато му дойде умът.

— Ами ако не оцелее, докато му дойде умът? Нито един от родителите ни не оцеля.

Неспособен да издържа повече химическите изпарения, Сам затвори кутията с боя и отиде до отворения прозорец. Вдиша дълбоко чистия въздух.

— Предполагам, че можем да опитаме да се намесим по някакъв начин — каза той със съмнение.

— Ако това ни дава шанс да му скрием задника за няколко минути, да го направим.

Сам хвърли кратка усмивка през рамо и погледна към лозето, зеления балдахин, който се издигаше към небето.

— Това няма да проработи с Ал — чу се той да казва. Въздухът беше пълен с мириса на зреещо грозде, затоплени от слънцето плочки, тежки къпини и солената, плодоносна миризма на Фолс бей.

Когато нещата се бяха влошили особено много през миналата година, Алекс идваше да работи по къщата, или седеше на верандата. Понякога Сам го убеждаваше да мине с него през лозето или да се спуснат до залива. Но всеки път имаше чувството, че за Алекс

пейзажът беше само сенки... той вървеше през живота, без да го преживява.

От всички деца в семейство Нолан Алекс беше имал най-лошото детство. С всяка година небрежността на родителите им се беше увеличавала, докато за най-малкия син не остана нищо. Сега, дълго след като Джесика и Алън си бяха отишли от този свят, Алекс беше като давец се — човек можеше да го види как потъва. Но дотук не бяха успели в опитите си да му помогнат. Ако се приближиш прекалено до давец се човек в отчаяната му борба да се спаси, той забива нокти и те повлича със себе си. А и Сам не беше сигурен, че е във форма да спасява, когото и да било — в този момент не беше ясно дали може да спаси дори самия себе си.

* * *

Сутринта Луси се събуди силно объркана. Беше измъчена от сънища, които я бяха оставили с впечатлението за плъзгащи се, извиващи се, възбудени от удоволствие тела... за себе си, закована под желаната тежест на един мъж. Беше сънувала Сам, осъзна тя с раздразнение. Може би това беше добър знак — сигурно сигнализираше, че се откъсва от Кевин. От друга страна, беше идиотско. Сам беше мъж, за когото всяка връзка беше гарантирано улица без изход.

Това, което й трябваше, реши Луси, беше малко раздвижване и чист въздух. Тя напусна хотела, отиде до студиото си и извади велосипеда и каската си. Беше красив ден, слънчев, с бриз, идеален за посещение в местна лавандулова ферма и купуване на сапун и масло за вана.

Тя се понесе бавно по Рош Харбър роуд. Въпреки че това беше най-оживеният трафик през острова, имаше широка алея за велосипедисти и предлагаше очарователен изглед към овощни градини, пасища, езера и гъсти гори. Приятната монотонност на движението й помагаше да избистри мислите си.

Припомни се какво бе почувствала, когато видя Кевин и Алис вчера. Беше приятно откритие да осъзнае, че не изпитва вече нищо към него. Истинският проблем, изворът на продължаваща мъка, бяха

отношенията ѝ с Алис. Тя осъзна, че известна форма на прошка е необходима заради нея самата. От друга страна, болката от предателството щеше да следва Луси като обект в огледало за обратно виждане, който изглежда по-близо, отколкото е. Как да простиш на някого, който изобщо не съжалява за това, което е направил?

Чувайки, че я настига кола, Луси се постара да се движи по най-външния край на алеята, за да освободи на шофьора възможно най-широко място. Но в следващите няколко секунди осъзна, че колата се приближава прекалено бързо и е непосредствено зад нея. Тя погледна през рамо. Широкият като лодка седан беше напуснал лентата на трафика и се отклоняваше към нея. Имаше един заслепяващ момент, в който тя усети въздушния напор на колата точно преди удара в задницата на велосипеда ѝ. Гледката се пръсна като прекатурен стелаж с поздравителни картички. Тя беше във въздуха, с главата надолу, между парчета небе, отломки от гори, асфалт и метал, а след това земята, която летеше срещу нея със скоростта на светлината.

Когато отвори очи, първата ѝ мисъл беше, че е сутрин и е време да се събуди. Но тя не беше в леглото. Беше просната върху парче земя с полюляващи се плевели. Над нея се бяха навели двама непознати — мъж и жена.

— Не я мести — предупреди жената, допряла мобилен телефон до ухото си.

— Само ще ѝ сваля каската — отвърна мъжът.

— Не мисля, че трябва. Може да е засегнат гръбначният мозък.

Мъжът погледна Луси загрижено, когато тя направи опит да се размърда.

— Чакайте, не бързайте. Как се казвате?

— Луси — задъхано отговори тя, като се опитваше да разкопчее каишката под брадичката си.

— Ще ви помогна да я махнете.

— Хал, казах ти... — започна жената.

— Мисля, че е наред. Движи ръцете и краката си. — Той разкопча каската и я свали от главата на Луси. — Не, не се опитвайте още да седате. Настина, здравата се ударихте.

Луси остана неподвижна, опитвайки се да състави каталог на пораженията по тялото си. Дясната страна беше ожулена и пламтеше, в

рамото си усещаше тъпа болка и главата я цепеше. Най-зле досега, обаче, беше десният ѝ крак и стъпалото, които сякаш горяха в огън.

Жената се наведе над нея.

— Идва линейка. Имате ли някого, на когото да се обадя?

Зъбите ѝ тракаха. Колкото повече се опитваше да накара тремора да спре, толкова повече той се усилваше. По тялото ѝ започнаха да се стичат студени струйки пот. Солена металическа миризма на прах и кръв я блъсна в ноздрите.

— Спокойно, спокойно — каза мъжът, когато Луси отвори уста да си поеме въздух. — Зениците са разширени.

— Шок. — Гласът на жената сякаш идваше някъде от много далеч, последван от пропукване на статично електричество.

Едно име изплува в съзнанието на Луси. Джъстин. Опитът да слее сричките беше като да събира листа в буря. Тя чу треперещите звуци, които излязоха от устните ѝ. Дали името беше достатъчно ясно?

— Добре — каза мъжът успокоително. — Не се опитвайте да говорите.

Последваха още звуци, отстрани край пътя спираха коли, проблясваха светлини, червеният буркан на екип от спешна помощ. Гласове. Въпроси. Колебливото осъзнаване на непознати ръце върху тялото ѝ, кислородна маска, прикрепена към устата и носа ѝ, бодването на иглата за системата. А после всичко се отдалечи и тя потъна бавно в нищото.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Съзнанието се върна към Луси като пъзел, който трябваше да бъде събран, преди тя да може да осъзнае нещо. Миризми на гума, лепенки, спирт. Звуци от гласове, потракване на колела на болнична количка или носилка, звън на телефон, спокойното бибиждане на монитора за следене на жизнените показатели. Тя беше объркана от откритието, че говореше като актриса, чиито реплики са зле дублирани във филм, сричките не съвпадаха точно.

Беше в тънка болнична нощница от памук, която не си спомняше да е обличала. В горната част на ръката ѝ беше забита игла на система и залепена с лепенка. Всеки път, когато някой лаборант от спешното или сестра се появяха в малкото, отделено със завеса пространство, ролките на релсата на тавана издаваха съскащ звук като при разбиване на яйца в метална купа.

Десният ѝ крак и глезен бяха обездвижени в шина. В съзнанието ѝ се появиха неясни спомени за изследвания и рентгенови прегледи. Макар да знаеше, че е извадила късмет, че инцидентът е можело да има много по-лоши последици, депресията я покри със задушавашщото си одеяло. Когато обърна глава настрани, възглавницата под главата ѝ издаде найлоново хрущене. По бузата ѝ се търкулна сълза, която калъфката бързо попи.

— Вземете. — Сестрата ѝ подаде книжна кърпичка. — Нормално е след катастрофа — каза тя, когато Луси избърса очите си. — Сигурно ще ви се случва от време на време в следващите няколко дни.

— Благодаря ви. — Луси стисна кърпичката в длан. — Бихте ли ми казали какво е положението с крака ми?

— Докторът в момента разчита рентгеновата снимка. Скоро ще дойде да говори с вас. — Жената се усмихна, лицето ѝ стана сърдечно. — А междувременно имайте посетител. — Тя дръпна завесата настрани и спря, когато се сблъска с някого. — О! Трябваше да чакате в онази стая.

— Трябва да я видя веднага — чу се отривистият глас на Джъстин.

Слаба усмивка се разля по лицето на Луси.

Джъстин влетя вътре като свеж бриз, тъмната ѝ опашка се развяваше, присъствието ѝ съживи стерилното болнично обкръжение. Облекчението, че приятелката ѝ е тук, предизвика парене в очите на Луси.

— Луси... миличка... — Джъстин се приближи до нея, оправяйки внимателно системата. — Боже! Страх ме е да те прегърна. Какво е положението? Има ли нещо счупено?

Луси поклати глава.

— Докторът ще дойде скоро. — Тя се пресегна за ръката на Джъстин, думите заваляха объркано. — Карах колелото си и някой ме изтласка встрани. Колата криволичеше, сякаш шофьорът беше пиян. Мисля, че беше жена. Не знам защо не спря. Не знам къде ми е колелото, нито чантата, нито телефонът...

— По-бавно. — Джъстин я хвана за ръката. — Не е бил пиян шофьор, била е възрастна дама. Помислила си е, че е ударила клон, но е спряла малко по-нататък по пътя и се е върнала. Толкова се разстроила, когато осъзнала какво се е случило, че хората, която те намерили, помислили, че ще получи сърдечен удар.

— Горката жена — прошепна Луси.

— Чантата и телефонът ти са тук. Велосипедът ти е смачкан напълно.

— Той е стар модел „Шуин“ — каза скръбно Луси. — От шейсетте. Всичките му части са оригинални.

— Един велосипед може да бъде сменен. Но ти не можеш.

— Беше толкова мило от твоя страна, че дойде тук — каза Луси. — Знам колко си заета.

— Шегуваш ли се? Нищо не е по-важно от теб или Зоуи. Тя също искаше да дойде, но някой трябваше да остане в хотела. — Джъстин направи пауза. — Докато не съм забравила да ти кажа, Дуетн ми поръча да ти предам, че са установили какво ѝ е на колата ти. Имаш проблем с компресията на цилиндрите.

— Какво означава това?

— Много неща: може да са повредени всмукателни клапани, или бутални пръстени, или гарнитура на цилиндровата глава... Нямам

представа колко време ще отнеме ремонтът.

Луси поклати глава, изтощена и объркана.

— С този пострадал крак явно няма да съм в състояние да шофирам известно време.

— Имаш легион мотоциклетисти, които ще те откараш, докъдето пожелаеш. — Джъстин направи пауза. — Стига да нямаш против да се возиш на „Харли“.

Луси се усмихна слабо.

Докторът, чернокос мъж с уморени очи и приятна усмивка, влезе.

— Аз съм д-р Нагано — каза той и се приближи до Луси. — Помните ли ме?

— Мисля, че да — каза Луси смутено. — Помолихте ме да си докосна носа. Искате също така да ви кажа презимето си.

— Част от диагностичен тест. Имате леко мозъчно сътресение, което означава, че ще трябва да си почивате следващите няколко дни. А както сочат рентгеновите снимки, това няма да е проблем.

— Имате предвид крака ми? Счупен ли е?

Д-р Нагано поклати глава.

— О, добре — въздъхна Луси.

— Всъщност, едно чисто счупване би било за предпочитане. Кост се лекува по-лесно, отколкото разтегнато сухожилие.

— Това ли имам? Разтегнато сухожилие?

— Три. Плюс пукната фибула, която е по-малката от двете кости на прасеца. Не е нужно да казвам, че няма изобщо да сте в състояние да ставате през следващите три дни.

— Няма да мога дори да отида от една стая в друга?

— Точно така. Никакъв натиск върху засегнатия крак. Трябва да стои вдигнат и студен. Тези сухожилия ще изискват известно време, за да се оправят както трябва. Ще ви изпратим вкъщи с подробни инструкции. След три дни ще се върнете за шина и патерици.

— За колко време?

— Минимум два месеца в шина.

— Боже. — Луси затвори очи.

— Някакви други наранявания? — чу тя Джъстин да пита.

— Ожулвания и натъртвания, нищо сериозно. Важното е да я наблюдавате за странични ефекти от сътресението... главоболие, гадене, объркване... и ако има нещо такова, веднага да я доведете.

— Разбрах — каза Джъстин.

След като докторът си тръгна, Луси отвори очи и видя Джъстин да разтърква челото си, сякаш беше смачкано парче хартия, което трябваше да изглади.

— О — прошепна Луси разтревожено. — Ти и Зоуи сте заети, нали? — През изминалите няколко дена те трескаво се подготвяха за голямо сватбено тържество и прием, който щеше да се състои този уикенд. — Това е възможно най-лошият момент, в който можех да ви го причиня.

— Не си го направила нарочно — каза Джъстин. — А и всъщност няма подходящо време да те блъсне кола.

— Трябва да помисля какво да правя... къде да отида.

— Не се тревожи — каза Джъстин твърдо. — От този момент нататък цялата ти енергия трябва да отива за оздравяване. Не за стрес. Аз ще измисля нещо.

— Толкова съжалявам. — Луси въздъхна. — Създавам ви само проблеми.

— Замълчи. — Джъстин се пресегна за чиста кърпичка и я допря до носа на Луси, сякаш тя беше дете. — Приятелите са поддържащият сутиен на живота. Ние не позволяваме някоя от нас да се отпусне. Нали така?

Луси кимна.

Джъстин стана и ѝ се усмихна.

— Ще съм в чакалнята, ще проведе няколко телефонни разговора. Не ходи никъде.

* * *

От момента, в който Джъстин се обади на Сам, той бе обхванат от мрачно безпокойство.

— Идвам веднага — каза той и след петнайсет минути вече се намираше пред клиниката.

Влезе в сградата с дълги, бързи крачки и откри Джъстин в чакалнята.

— Сам — каза тя и по лицето ѝ премина намек за усмивка, — благодаря, че дойде. Положението е ужасно.

— Как е Луси? — попита той рязко.

— Мозъчно сътресение средна степен, охлузвания и порязвания, кракът ѝ е пълна скръб. Разтегнати сухожилия и няколко фрактури.

— По дяволите — изруга той. — Как е станало?

Джъстин му обясни, а той слушаше без коментар.

— ... така че няма да може да се движи изобщо няколко дни — завърши Джъстин. — И макар да не тежи много, Зоуи и аз не можем да я носим насам-натам.

— Аз ще помогна — каза Сам.

Джъстин изпусна въздишка на облекчение.

— Боже. Благодаря ти. Обожавам те. Знаех, че имаш достатъчно място в къщата, а двете със Зоуи подготвяме сватбен прием в хотела този уикенд. Не разполагаме и с една свободна секунда, и просто няма да можем...

— Почакай — прекъсна я рязко Сам, — не мога да отведа Луси в моята къща.

Джъстин подпря ръце на хълбоците си и го изгледа раздразнено.

— Току-що каза, че ще помогнеш.

— Да, ще *помогна*. Тя не може да остане у дома.

— Защо не?

Категоричният му отказ го бе оставил за известно време без думи. Той никога не бе позволявал досега жена да остане да ноцува при него. А особено не искаше Луси в къщата си. И то когато е наранена и нуждаеща се от него. Усети, че е напрегнат, по кожата му се стичаше пот.

— Защо не го направи някой друг? — попита той. — Например родителите ѝ?

— Те живеят в Пасадена.

— Няма ли други приятели?

— Има, но не на острова. С изключение на Зоуи и мен, тя изгуби приятелите, които си беше създала с Кевин. Те не искат да го дразнят, като застават на нейна страна. — С подчертано търпение Джъстин попита: — Какъв точно е проблемът, Сам?

— Аз почти не я познавам — възрази той.

— Харесваш я. Долята веднага тук, след като ти звъннах.

— Не познавам Луси достатъчно добре, за да ѝ помагам да си ляга и да става от леглото, да я съпровождам до душа, да сменям

превръзките, и изобщо... всичките тези неща.

— Какво, станал си нещо много скромно? Я стига, Сам. Бил си с много жени. Не е нещо, което не си виждал преди.

— Не е така. — Сам закри из празната чакалня, прокара пръсти през косата си. Как можеше да обясни истинската опасност от близост с Луси? Че проблемът се състои в това, че прекалено много иска да се грижи за нея? Нямаше си доверие. Току-виж се оказало, че прави секс с нея, възползва се от нея, нарани я...

Той спря да крачи и погледна Джъстин.

— Виж — произнесе той през стиснати зъби. — Не искам да съм близо до нея. Не искам тя да зависи от мен.

Джъстин го изгледа с присвити очи, които трябваше да го заковат на място.

— Ти *наистина* ли си толкова превъртял, Сам?

— Разбира се, че съм — сопна се той. — Някога да съм се преструвал на нормален?

Джъстин издаде звук на отвращение.

— Знаеш ли какво? Съжалявам, че те попитах. Грешката е моя.

Сам се намръщи, когато тя се обърна.

— Сега какво ще правиш?

— Не се тревожи. Не е твой проблем.

— На кого звъниш? — настоя той.

— На Дуейн. Той и приятелите му ще се погрижат за нея.

Ченето на Сам увисна.

— Ще дадеш на *банда мотоциклетисти* да се грижат за жена, която е на лекарства?

— Те са добри момчета. Имат своя собствена църква.

Лицето му се наля с кръв.

— Да имаш собствена църква не те прави добро момче! Само те освобождава от данъци.

— Не ми викай.

— Не ти викам.

— Не бих нарекла този глас *вътрешния* ти глас, Сам. — Джъстин вдигна телефона си и потропа с пръст по малкия екран.

— Не — изръмжа той.

— „Не“ какво?

Сам си пое дълбоко дъх, горящ от желание да забие юмрук в стената.

— Аз ще... — Гласът му секна, той прочисти гърлото си и я изгледа ядосано. — Ще я взема.

— В къщата си — поясни тя.

— Да — изсъска той през стиснати зъби.

— Добре. Благодаря ти. Боже мой, такава драма. — Като клатеше глава, Джъстин отиде до автомата за напитки и натисна няколко бутона.

* * *

Луси примига смаяно, когато Сам Нолан дръпна завесата и влезе.

— Какво правиш тук? — попита тя тихо.

— Джъстин ми се обади.

— Не е трябвало. Съжалявам.

Погледът му мина по нея, без да пропуска подробност. Когато заговори, гласът му беше тих и груб.

— Боли ли те?

— Не много. — Тя посочи системата. — Вливат ми някакви болкоуспокоителни. — След което добави раздражено: — В ръката ми е забита игла.

— Скоро ще я извадим.

Тя се съсредоточи върху тениската му, тъмносиня, с принтирано изображение на нещо, което напомняше старомодна телефонна кабина.

— Каква е тази телефонна кабина?

— Полицейска будка. От „Д-р Кой“^[1] — Виждайки неразбирането ѝ, той обясни: — Космически кораб за пътуване във времето.

Сянка на усмивка премина по устните ѝ.

— Глупости — каза тя и издуха носа си.

Като се приближи още, Сам сложи ръка на хълбока ѝ, изследвайки очертанията на полиуретановата превръзка, и нагласи болничното одеяло върху обездвижения ѝ крак. Имаше нещо силно собственическо в начина, по който я докосна. Луси го изгледа учудено,

опитвайки се да разбере какъв му е проблемът. Той имаше излъчването на човек, който изпълнява неприятно задължение.

— Изглеждаш ядосан — каза тя.

— Не съм.

— Челюстта ти е стегната.

— Така си изглежда.

— Очите ти блестят.

— От болничното осветление е.

— Нещо става — настоя тя.

Сам взе ледената ѝ ръка внимателно, за да не отмести уреда за измерване на пулса, притиснат към показалеца ѝ. Палецът му разтърка леко опакото на пръстите ѝ.

— През следващите няколко дни ще имаш нужда от някой, който да ти помага. Защото не би могла да се справиш сама. — Премежена пауза. — Така че ще те заведа с мен на Рейншедоу роуд.

Очите на Луси се разшириха и тя издърпа ръката си от неговата.

— Не. Аз... не, няма да го направя. Затова ли ти се обади Джъстин? Боже. Не мога да отида никъде с теб.

Сам прозвуча безмилостно:

— Къде се каниш да отидеш, Луси? В хотела? Затворена сама в стая, без да има кой да ти помага? Дори Зоуи и Джъстин да нямаха толкова работа този уикенд, пак щеше да им дойде в повече да те качват и смъкват по онези стъпала.

Луси притисна влажна длан към главата си, която започваше да я боли.

— Аз... Ще се обадя на родителите си.

— Те са на най-малко хиляда и петстотин километра оттук.

Тя беше толкова притеснена и изтощена, че усети как гърлото ѝ се стяга пред нова заплаха от сълзи. Ужасена, че губи контрол, тя притисна с ръка очите си и издаде отчаян звук.

— Толкова си зает. Лозето...

— Екипът ми ще ме замества.

— Ами брат ти и Холи?

— Те няма да имат нищо против. Къщата е голяма. Когато започна да разбира ситуацията, Луси осъзна, че Сам ще ѝ помага да се къпе, да яде да се облича... интимност, която щеше да е смущаваща

дори с някой, когото познаваше от дълго време. Той също не изглеждаше да се радва повече от нея.

— Би трябвало да има и друго решение — каза Луси, опитвайки се отчаяно да мисли. Тя вдиша дълбоко, после още веднъж, неспособна да поеме достатъчно въздух в стегнатите си дробове.

— По дяволите, така ще предизвикаш хипервентиляция. — Ръката му се допря до гърдите ѝ и започна да се движи в бавни кръгове. Фамилиарността на жеста я накара да зяпне.

— Не съм ти дала правото... — започна тя несигурно.

— През следващите няколко дни — каза Сам, спускайки мигли, за да скрие изражението си, — ще трябва да свикнеш с допира на ръцете ми. — Кръговите движения продължиха и Луси притихна безпомощно. За нейна покруса в гърдите ѝ се надигна кашлица. Тя затвори очи.

— Ще ми позволиш да се грижа за теб — чу го тя да казва. — Не си губи въздуха да спориш. Фактът е, че идваш вкъщи с мен.

[1] Британски научнофантастичен сериал, създаден през 1963 г. от Би Би Си. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше ранна вечер, когато пикапът на Сам зави по Рейншедоу роуд и продължи по частната алея. Той беше подписал всички формуляри за изписването, събрани в снопче с медицински инструкции и предписания, и беше придружил Луси, когато една медицинска сестра я беше извела навън в количка. Джъстин беше също там, в радостно настроение.

— Добре, деца — бе изчуруликала тя, — всичко ще е наред. Сам, задължена съм ти. Луси, къщата на Сам много ще ти хареса... тя е страхотна... и някой ден, гарантирам ти, всички ще си спомняме за това и... какво каза, Сам?

— Казах ти, Джъстин, избутай количката — промърмори той, когато вдигна Луси от нея.

Джъстин невъзмутимо го последва, когато той понесе Луси към пикала.

— Приготвила съм ти нещата в един сак, Луси. Двете със Зоуи утре ще ти донесем още.

— Благодаря. — Луси обви ръце около шията му, когато той я вдигна с учудваща лекота. Раменете му бяха твърди срещу дланите ѝ. Миризмата на кожата му беше приятна, чиста, с намек за сол като океански въздух, и свежа като градински растения и зелени листа.

Сам внесе Луси в пикала, нагласи я на задната седалка и закопча предпазния колан. Движенията му бяха сръчни и ефикасни, отношението му безлично, и все пак продължи да я гледа изпитателно. Тя се запита безрадостно какво ли му беше казала Джъстин, за да го накара да я вземе. *Той не иска да го прави*, беше прошепнала тя на Джъстин в болницата, а приятелката ѝ бе отвърнала също шепнешком: *иска. Само е малко нервен*.

Но Сам изобщо не ѝ се виждаше нервен. Изглеждаше изпълнен с тиха досада. Пътуването до лозето премина в мълчание. Макар камионът на Сам да имаше отлично окачване, от време на време се разтрисаше силно, което караше Луси да примигва. Болеше я и беше

изтощена, освен това не ѝ беше приятно да се чувства като бременна за някого.

Най-после завиха по частна алея, която водеше към викторианска къща, украсена с фронтони, балюстради, централен купол и покривна платформа. Ленивият залез придаваше на боядисаната в бяло къща златисто-кремав цвят. Основите бяха заобиколени от пищни розови храсти, прекъсвани тук-там от бели зюмбюли.

Луси загледа сцената смаяно. Ако остров Сан Хуан беше свят, откъснат от континента, то това беше свят вътре в него. Къщата чакаше с отворени прозорци, които да хващат морски бриз, лунна светлина, бродещи духове. Сякаш чакаше нея.

Забелязвайки реакцията ѝ, Сам спря пикапа отстрани на къщата.

— Да — каза той, сякаш тя бе задала въпрос. — Така се почувствах и аз, когато за пръв път я видях. — Той излезе от купето и заобиколи от нейната страна, протягайки се да разкопчее колана. — Дръж се за врата ми.

Луси колебливо се подчини. Той я вдигна, като внимава да не удари шинирания ѝ крак. Когато ръцете му я обвиха, тя изпита ново, объркващо чувство, чувство на копнеж, на нещо, което се разтапя вътре в нея. Главата ѝ се отпусна тежко върху рамото му и тя се опита да я повдигне отново. Сам промърмори:

— Така е добре. Всичко е наред — което я накара да осъзнае, че трепереше.

Изкачиха се по предните стъпала към широка покрита веранда със светлосин таван.

— Призрачно синьо — каза Сам, когато забележа, че Луси гледа нагоре. — Опитвахме се да постигнем оригиналния цвят, доколкото е възможно. Много хора тук са боядисвали таваните на верандите си сини. Някои казват, че това е, за да излъже птиците и насекомите, да ги накара да мислят, че е небе. Но други твърдят, че истинската причина е предпазване от призраци.

Бързата реч на Сам я накара да осъзнае, че наистина е малко нервен, точно както беше казала Джъстин. Ситуацията беше необичайна и за двамата.

— Семейството ти знае ли за идването ми? — попита тя.

Той кимна.

— Обадох им се от клиниката.

Входната врата се отвори, пропускайки дълъг правоъгълник от светлина по верандата. От вътрешната страна стоеше тъмнокос мъж, а на прага се появиха русокосо момиченце и булдог. Мъжът беше малко по-възрастен, по-тежка версия на Сам, но със същата груба красота. И имаше същата поразяваща усмивка.

— Добре дошли в Рейншедоу — каза той. — Аз съм Марк.

— Съжалявам, че ви се натрапвам. Аз...

— Няма проблем — каза Марк ведро. Погледът му се отклони към Сам. — Какво мога да направя?

— Чантата ѝ остана в колата.

— Ще я донеса. — Марк се измъкна покрай тях.

— Направете път, хора — каза Сам на момиченцето и на кучето, и те се отдръпнаха встрани. — Ще занеса Луси на втория етаж.

Те влязоха в коридора с тъмни подове и касетъчни тавани, стените бяха боядисани с кремава боя и украсени с плакати с ботаническа тематика.

— Маги прави вечерята — каза Холи, като ги последва. — Пилешка супа и френзели с мая, а също бананов пудинг за десерт. Истински пудинг, не от кутия.

— Знаех си, че мирише прекалено хубаво, за да е готвил Марк — каза Сам.

— Двете с Маги сложихме чисти чаршафи на леглото ти. Тя ме похвали, че много помагам.

— Браво на моето момиче. Иди сега да се измиеш преди вечерята.

— Може ли да поговоря с Луси?

— По-късно, сладкишче. Луси е изтощена.

— Здравсти, Холи — успя да каже Луси през рамото му.

Детето ѝ се усмихна.

— Вуйчо Сам никога не кани никого да преспи тук. Ти си първата!

— Благодаря, Холи — каза Сам задъхан, докато се изкачваше с Луси по махагоновото стълбище.

От гърлото на Луси се откъсна беззвучен смях.

— Съжалявам. Знам, че Джъстин те е накарала да го направиш. Аз...

— Джъстин не би могла да ме накара нещо, което не съм искал да направя.

Луси отпусна глава на рамото му, неспособна да го погледне, и каза:

— Ти не ме искаш тук.

Сам подбра думите си внимателно.

— Не искам усложнения. Също като теб.

Когато стигнаха до горната площадка, вниманието на Луси бе привлечено от огромен прозорец, който разкриваше гледка към предната алея. Беше смайващ стъклопис, голо дърво, което деликатно държеше оранжева зимна луна в клоните си.

Но когато Луси примига, цветовете и картината изчезнаха. Прозорецът беше празен. Нямаше нищо, освен стъкло.

— Почакай. Какво е това?

Сам се обърна да види в какво се взираше тя.

— Прозорецът?

— Било е стъклопис — каза Луси смаяно.

— Възможно е.

— Не, определено е *било*. С дърво и луна.

— Каквото и да е имало тук, е било махнато много отдавна. В някакъв момент някой се е опитал да превърне къщата в апартаменти. — Сам продължи и те се отдалечиха от прозореца. — Трябваше да я видиш, когато я купих. Рошави килими във всяка стая. Бяха избили носещите стени и на тяхно място имаше сложен талашит. Брат ми Алекс дойде с бригадата си да възстанови носещите стени и сложи поддържащи греди. Сега къщата е здрава като скала.

— Красива е. Като от вълшебна приказка. Имам чувството, че съм била тук преди, или съм я сънувала. — Мозъкът ѝ беше уморен, мислите ѝ — не особено свързани.

Влязоха в дълга, правоъгълна спалня, успоредна на залива, стените бяха с широк панел от дъбово дърво, в ъгъла имаше камина, многобройни прозорци разкриваха блестящата синева на Фолс бей. Крайните два прозореца в редицата бяха с мрежи и отворени, за да влиза чист въздух.

— Пристигнахме. — Сам я остави върху едно широко легло с плетена от морски треви табла и синя кувертюра, която вече бе отметната настрани.

— Това ли е твоята стая? И леглото ти?

— Да.

Луси се опита да се изправи до седнало положение.

— Сам, не...

— Не мърдай — възпря я той. — Наистина, Луси. Ще се нараниш. Ти вземаш спалнята. Аз ще се настаня на сгъваемо легло в друга стая.

— Няма да те изритвам от собствената ти стая. Аз ще спя на сгъваемото легло.

— Ти ще спиш там, където те сложа. — Сам дръпна кувертурата и я зави. Подпря ръце от двете страни на Луси и я погледна. Може би се дължеше на блясъка на залеза, който нахлуваше през прозорците, но лицето му бе придобило някакво благо изражение. Той се пресегна да пхне една непослушна къдрица зад ухото ѝ. — Мислиш ли, че ще можеш да останеш достатъчно време будна, за да хапнеш малко супа?

Луси поклати глава.

— Почивай си, тогава. Ще дойда да те проверя след известно време.

Тя остана да лежи неподвижно, след като той излезе. Стаята беше спокойна и прохладна, а в далечината можеше да се чуе ритъмът на разбиващите се вълни. Приятни неразличими звуци проникваха през пода и стените, от време на време гласовете биваха прекъсвани от смях, потракване на тенджери и звън на чинии и прибори. Звуци на семейство и дом, носещи се във въздуха като приспивна песен.

* * *

Сам спря да надникне през прозореца на площадката на втория етаж. Луната се беше появила още преди слънцето напълно да залезе, едър, златно-бял кръг на фона на пурпурно небе. Учените казваха, че размерът на лятната луна е оптическа измама, че човешкото око било неспособно да прецени точно разстояние без помощта на визуални знаци. Но някои илюзии бяха по-реални от реалността.

Веднъж беше прочел история за древен китайски поет, който се удавил, докато се опитвал да прегърне отражението на луната. Преди това пил оризово вино край река Ян-дзъ — явно прекалено много

вино, като се има предвид позорната му смърт. Но Господ знае — нямаше смисъл да копнееш за нещо или някого, когото никога няма да имаш. Дори не искаш избор. Това беше фаталната съблазън на лунната светлина.

Луси беше в леглото си, крехка като скършена орхидея. Той се изкушаваше да стои в коридора пред спалнята, да облегне гръб на стената и да чака, ако тя поиска нещо. Но се застави да слезе долу, където Ренфийлд търчеше напред-назад с чорап в устата, Холи седеше на масата, а Марк си уговаряше по телефона час при зъболекаря.

Сам влезе в кухнята и отиде до дървения остров, където Маги разбиваше крем в една купа.

Маги Конрой беше по-скоро симпатична, отколкото красива, с толкова жив характер, че създаваше впечатление, че е по-висока, отколкото беше в действителност. Едва когато човек застанеше до нея, осъзнаваше, че не е повече от метър и шейсет. Метър шейсет и два — настояваше Маги, сякаш тези два сантиметра имаха огромно значение.

В миналото Марк винаги търчеше подир засукани момичета, от онези, които са страхотни да ги гледаш, но рядко можеш да прекараш забавно с тях. Слава богу, че когато най-после Марк тръгна сериозно с някого, това беше Маги; нейният шумен оптимизъм бе точно това, от което се нуждаеше семейството.

Сам безшумно се приближи, взе телта и купата от нея, и продължи да разбива крема.

— Благодаря. — Тя тръсна изтръпналата си ръка.

— Защо не използваш миксера?

— Марк не ти ли каза? — Изражението на Маги стана извинително и тя засрамено поклати глава. — Изгорих го миналата седмица. Обещавам, ще го поправам.

— Не се тревожи. — Сам продължи да разбива. Свикнали сме на кухненски бедствия тук. Освен ако аз и Марк не сме причината. Как го изгори?

— Опитвах се да направя тесто за пица, но то стана прекалено тежко и твърдо, после усетих миризма на изгоряло и миксерът започна да пуши.

Сам се усмихна, използвайки върха на телта, за да опита дали белтъците са разбити на сняг.

— Маги, скъпа моя, пицата не е нещо, което се готви вкъщи.

— Опитвах се да направя здравословна версия.

— Пицата не трябва да е здравословна. Тя е пица. — Той ѝ подаде купата и тя я покри с готварско фолио и я сложи в хладилника.

След като затвори хладилника, скрит зад боядисани в кремаво врати като на шкафовете, за да се слива с останалата кухня, Маги отиде до тенджерата на печката и разбърка супата.

— Как е приятелката ти? — попита тя. — Луси се казваше, нали?

— Да. Ще се оправи.

Маги му хвърли кос поглед.

— Ами ти? Как си?

— Страхотно — отговори той малко по-бързо, отколкото бе нормално.

Тя започна да сипва димящата супа в купи.

— Да подготвя ли поднос с храна за нея?

— Не, тя е направо разбита. — Сам отиде до вече отворената бутилка с вино и си наля една чаша.

— Значи си довел Луси тук, за да се възстанови — отбеляза Маги. — И ще се грижиш за нея. Явно е някоя специална.

— Не е голяма работа. — Сам запази тона си нехаен. — Приятели сме.

— Само приятели?

— Да.

— Има ли шанс нещата да прераснат в нещо сериозно?

— Не. — Отговорът му отново дойде прекалено бързо. Той се намръщи, когато видя многозначителната усмивка на Маги. — Тя не желае моя вид връзки.

— И какъв е твоят вид? Секс със случайни красиви жени без шанс за обвързване?

— Точно така.

— Ако намериш правилната, може да поискаш нещо по-дългосрочно.

Сам поклати глава.

— Аз не създавам дългосрочни връзки. — Той подреди масата и отиде да търси Марк и Холи, за да им каже, че вечерята е готова. Намери ги в дневната и спря на широкия праг, където бяха съборили една излишна стена, за да осигурят по-широк план.

Марк и Холи седяха заедно на дивана, наподобяваща лодка антика, която Маги бе намерила и убедила Марк да купи. В първоначалното си състояние диванът беше ужасен, целият издраскан и с изпоядена от молци дамаска. Но след като резбованото палисандрово дърво бе оголено, излъскано и претапицирано с метри тежко зелено кадифе, канапетото придоби своеобразна величественост, която подхождаше на къщата.

Краката на Холи висяха от дивана. Тя ги размахваше разсеяно, докато Марк си пишеше нещо в семейния дневник за планиране, разтворен на масичката за кафе.

— ... значи, когато отидеш на зъболекар и той те попита колко често си чистиш зъбите с конец — каза Марк, — какво ще му кажеш?

— Ще кажа: за какъв конец става дума? — Холи се изкикоти и Марк я придърпа към себе си и я целуна по главата.

Не за пръв път Сам се изумяваше от бащинското отношение на Марк към нея. В миналото това не бе роля, за която Марк изглеждаше подходящ... но брат му беше пораснал със скоростта на светлината с влизането на Холи в живота им.

Марк се наведе, за да надраска нещо в семейната книга.

— Маги поръча ли вече онези балетни пантофки за курса ти по танци?

— Не знам.

— Добре, ще я попитам.

— Вуйчо Марк?

— М-да?

— Бебето ще ми бъде братовчед, нали?

Химикалката спря да се движи. Марк я остави внимателно и погледна сериозното лице на детето.

— Технически, да. Но аз си мисля... — Той спря, подбирайки думите. — Мисля си, че по-скоро ще ти бъде братче или сестриче. Защото ще растете заедно.

— Някои деца от нашия клас мислят, че си ми татко. Ти наистина приличаш на татко.

Сам, който се канеше да каже нещо от прага, затвори уста. Не посмя да наруши момента като излезе или се намеси. Можеше само да стои там, вкопан на място, осъзнавайки, че се случва нещо много важно.

Лицето на Марк беше умишлено безстрастно.

— Ти какво казваш на приятелите си, когато те питат дали съм ти татко?

— Оставям ги да си мислят така. — Холи млъкна за малко. — Неправилно ли е?

Марк поклати глава.

— Разбира се, че не. — Гласът му беше дрезгав.

— Ще продължа ли да те наричам „вуйчо“, когато бебето се роди?

Марк се пресегна, взе една от ръчичките на Холи, абсурдно малка в сравнение с неговата, и я притисна между дланите си.

— Ще можеш да ме наричаш както искаш, Холи. Детето се облегна на ръката му.

— Искам да те наричам „татко“. Искам ти да си моят татко.

Марк беше загубил дар слово. Това бе нещо, което не бе очаквал, нито дори си бе позволявал да мисли. Той се наведе и притисна лице към светлата ѝ, прилична на лунна светлина косица.

— Това много ще ми хареса. Аз... да. — Той я взе в скута си и я прегърна, като я милваше по косата. Последва неразличимо мърморене, повтаряне на няколко срички отново и отново.

Гърлото на Сам се стегна. Той бе извън този момент, и все пак част от него.

— Ще ме задушиш — чу се след малко заглушеният глас на Холи.

Ръцете на Марк се разхлабиха и тя се изхлузи от скута му.

Ренфийлд бе довтасал в стаята, в устата си носеше снопче книжни салфетки.

— Ренфийлд — сгълча го Холи, — недей да ядеш това.

Доволно, че му е обърнала внимание, кучето изтича от стаята със салфетките.

— Ще му ги взема — каза Холи. — Тя спря да потъркат носовете си с Марк. — Татко — каза тя с дяволита усмивка и хукна след кучето.

Сам никога не беше виждал брат си толкова смирен. Той влезе в стаята, когато Марк изпусна една кратка въздишка и избърса очите си с пръсти.

Когато го видя, Марк започна неловко:

— Сам...

— Чух — прекъсна го Сам тихо и се усмихна. — Това е хубаво, Марк. Холи беше права. Ти наистина изглеждаш като татко.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В спалнята проникнаха гласове.

— ... искам Луси да използва моята розова баня — настоя Холи.
— Тя е по-хубава от твоята.

— Така е — дойде отговорът на Сам. — Но Луси има нужда от душ. Не може да влиза и излиза от ваната.

— И все пак може ли да види моята баня? И стаята ми?

— Да, по-късно ще я разведеш официално. Засега обуи чорапите си. Ще закъснееш за училище.

Луси вдъхна неуловима миризма от възглавницата, на листа и на скорошен дъжд, на скоро отсечен кедър. Това беше миризмата на Сам, толкова привлекателна, че я търсеше безсрамно, заравяйки глава дълбоко в топлината ѝ.

Спомняше си смътно, че се е събудила от болка през нощта. Че Сам се е приближил към нея като сянка. Че ѝ е дал хапчета и чаша вода, че я е поддържал с ръка на гърба ѝ, докато пие лекарствата. Беше се събудила още веднъж, осъзнавайки неясно, че ѝ сменя ледените компреси с гел около крака, а тя му е казала, че не е необходимо да се занимава с нея, че трябва да отиде да си почива.

— Тихо — бе прошепнал той, докато оправяше завивката около нея. — Аз съм добре. Всичко е наред.

Когато се развидели, Луси лежеше тихо и се вслушваше в приглушените звуци от гласове, закуска, звън на телефон. Накрая се чу как една кола спира отпред на подходната алея.

Стъпки, изкачващи се нагоре. Последва почукване на вратата и Сам провря глава.

— Какво правиш? — Звукът от сутрешната дрезгавина в баритоновия му глас погали приятно ухото ѝ.

— Все още ме боли малко.

— Вероятно много. — Сам влезе в стаята с поднос със закуска. Видът му, развлечен и секси, облечен само в трикотажно долнище на пижама и бяла тениска, я накара силно да се изчерви. — Време е за

следващо хапче, но първо трябва да хапнеш. Как ти звучи яйце и препечена филийка?

— Страхотно.

— След това можеш да си вземеш душ.

Червенината на Луси се сгъсти, пулсът ѝ забърза.

Искаше адски много да се изкъпе, но предвид физическото ѝ състояние беше ясно, че ще ѝ трябва помощ.

— Как точно би могло да стане това? — осмели се да попита тя.

Сам остави подноса на леглото и ѝ помогна да се изправи седнала. Подпъхна допълнителна възглавница зад нея, когато отговори със състрадателен тон.

— Душът е подвижен, можеш да седнеш на пластмасов стол и така да се къпеш. Ще ти помогна да влезеш, а също така и на излизане, но иначе можеш да се справиш сама.

— Благодаря — отвърна тя с облекчение. — Звучи добре. — След което взе една филийка с масло и започна да маже конфитюр върху нея. — Защо имаш подвижен душ?

Едната му вежда се изви.

— Нещо лошо ли има?

— Съвсем не. Просто бих очаквала това в баня на старец, а не на мъж на твоите години.

— Имам трудни за достигане места — каза Сам с безизразен тон. След като видя усмивката върху устните ѝ, продължи: — А и къпем Ренфийлд там.

Сам отиде да се изкъпе и да се избърсне, докато тя закусваше. Върна се, облечен в оръфани дънки и тениска, на която пишеше „Котката на Шрьодингер е жива!“^[1]

— Какво означава това? — попита Луси, прочитайки надписа.

— Принцип в квантовата теория. — Сам остави една найлонова торбичка с продукти на пода и отмести подноса от скута на Луси. — Шрьодингер е физик, който провежда експеримент с котка, която поставя в кутия с радиоактивен източник и шишенце с отрова, за да демонстрира как наблюдението върху процеса влияе на резултата.

— Какво се е случило с котката?

— Обичаш ли котки?

— Да.

— Тогава не ме карай да ти разказвам за теорията.

Тя направи физиономия.

— Нямах ли някоя по-оптимистична тениска?

— Тази е оптимистична — каза Сам. — Само че не мога да ти обясня защо, иначе ще се оплачеш от котката.

Луси се засмя. Но когато Сам се приближи до леглото и се пресегна за завивката, тя млъкна и се сви назад.

Сам изведнъж пусна завивката, изражението му стана неутрално. Той я изследва, погледът му се спусна към здраво стиснатите ѝ ръце.

— Преди да направим това — каза той тихо, — нека се справим със слона в стаята.

— Кой е слонът? — попита Луси смаяно.

— Никой не е слонът. Слонът е фактът, че е изненадващо неловко да помогна на жена да си вземе душ, когато не съм правил секс с нея преди това.

— Няма да правя секс теб само за да ти е по-лесно — каза Луси.

Това го накара бързо да се усмихне.

— Не го приемай лично, но носиш болнична нощница с малки жълти патета по нея, освен това си превързана и с натъртвания. Така че в никакъв случай не влияеш на либидото ми. Също така си на лекарства, което те прави неспособна да вземаш решения, полезни за теб. Всичко това означава, че не съществува никакъв шанс да направя крачка към теб. — Той замълча. — Това кара ли те да се чувстваш по-добре?

— Да, но... — Страните ѝ горяха. — Докато ми помагаш, сигурно ще хвърляш по едно око.

Лицето му беше сериозно, но в ъгълчетата на устните му трепкаше усмивка.

— Това е риск, който съм готов да поема.

Луси въздъхна тежко.

— Предполагам, че нямам избор. — Тя отхвърли завивките и се опита да седне.

Сам застана до нея веднага, като я подхвана отзад.

— Не, остави. Ще се нараниш, ако много бързаш. Ще ти помогна да се преместиш до ръба на леглото. Единственото, което трябва да направиш, е да седнеш и да прехвърлиш краката си през... да, точно така. — Дъхът му спря рязко, когато Луси дръпна подгъва на болничната си нощница, която се бе вдигнала до кръста ѝ. — Добре. —

Той започна да диша отново. — Да не смъкнем превръзката. Но сестрата предупреди да я увием в найлон, докато се къпеш, за да не се намокри. — Той се пресегна към торбичката с принадлежности и извади огромна ролка с чиста незалеповаща обвивка.

Луси изчака мълчаливо, докато Сам обвие целия ѝ крак от коляното надолу. Докосването му беше умело и внимателно, но случайното минаване на пръстите му по коляното или по прасеца ѝ изпращаше тръпки на гъдел по кожата. Главата му беше наведена над нея, косата му беше гъста и тъмна. Тя тайно се наведе напред, за да вдъхне аромата, който се излъчваше от тила му, летен мирис на слънце, на окосена трева и чиста пръст.

Когато кракът ѝ бе достатъчно увит според преценката на Сам, той се надигна от пода.

— Е, как го чувстваш? Прекалено ли е стегнат?

— Перфектно е. — Луси забеляза, че цветът му се е сгъстил, скулите му пламтяха под тъмния загар. И дишането му не беше равномерно. — Каза, че не влияя на егото ти.

Сам се опита да изглежда разкаян.

— Съжалявам. Но да те бинтовам и да ти слагам лепенки е най-забавното нещо, което съм правил след колежа. — Когато стана и вдигна Луси, тя автоматично се притисна към него и пулсът ѝ се забърза.

— Имаш ли нужда... да се успокоиш? — попита тя деликатно.

Сам поклати глава, в очите му проблясваха мрачни искрици.

— Да приемем, че това е моят режим на действие по време на вземането на душ. Не се притеснявай — няма опасност да ти се нахвърля.

— Не се притеснявам. Просто не искам да ме изпуснеш.

— Сексуалната възбуда не намалява физическата ми сила — информира я той. — Както и умствените ми способности. Но не се нуждаю от тях, докато ти помагам да се къпеш.

Луси се усмихна несигурно и се хвана за здравите му рамене, когато я понесе към банята.

— В добра форма си.

— Дължи се на лозето. Всичко е органично, което изисква допълнителна физическа работа — култивиране, копане — вместо да се пръскат пестициди върху всичко. Спестява от разходи за фитнес.

Той отново беше нервен, говореше прекалено бързо. Което й се стори интересно. До този момент в познанството си със Сам той бе изглеждал напълно хладнокръвен. Би допуснала, че ще се справи със ситуация като тази с апломб. Вместо това изглеждаше почти толкова смутен от принудителната им интимност, колкото тя.

Банята беше декорирана в изчистен, непретрупан стил, с плочки в цвят слонова кост и махагонови шкафове, с голямо огледало в рамка над мивката. След като сложи Луси да седне на един пластмасов стол в поддушовото корито, Сам й показва как да действа.

— След като изляза — каза той, подавайки й ръчния душ, — хвърли халата и нощницата, и пусни душа. Остани колкото искаш. Ще те чакам отвън до вратата. Ако имаш някакъв проблем, или ти трябва нещо, само ми извикай.

— Благодаря.

Натрупаната болка след катастрофата накара Луси да направи гримаса и да изпъшка, когато се помръдна върху стола и хвърли халата на пода зад душа. След това пусна водата, нагласи температурата и насочи струята към тялото си.

— Ау — извика тя, когато раните и охлузванията започнаха да я щипят. — Ау, ау...

— Какво става? — попита Сам от другата страна на вратата.

— Боли ме и ми е приятно в същото време.

— Нуждаеш ли се от помощ?

— Не, благодаря.

Изискваше се известно маневриране, за да се насапуниса и да се изплакне. Накрая установи, че е неспособна да се справи с миенето на косата си.

— Сам — произнесе тя отчаяно.

— Да?

— Наистина се нуждая от помощ.

— За кое?

— За косата. Не мога да я измия сама. Имаш ли нещо против да влезеш?

Последва дълго колебание.

— Не можеш ли да се справиш сама?

— Не. Не стигам до шампоана и дясната ръка ме боли; а и не мога да измия цялата тази коса с една ръка. — Докато говореше, Луси

спря водата и пусна душа на пода. Тя уви с пъшкане кърпата около себе си.

— Добре — чу го да казва. — Влизам.

Когато Сам влезе в банята, приличаше на човек, току-що извикан да изпълни съдебно задължение. Той пристъпи в поддушовото корито и вдигна душа. След това нагласи налягането и температурата на водата. Луси нямаше как да не забележи, че дишането му отново се е променило, и каза:

— С това ехо в банята звучиш като Дарт Вейдър.

— Нищо не мога да направя! — отвърна той остро. — Като те гледам да седиш тук такава розова и вдигаща пара...

— Съжалявам. — Тя го погледна разкаяно. — Надявам се, че вида ми „по подразбиране“ не те наранява...

— Не в момента. — Ръката на Сам се плъзна около тила ѝ и обхвана черепа. Когато тя погледна в синьо-зелените му очи, той каза: — Наранява ме единствено, че не мога да направя нищо по въпроса.

Начинът, по който държеше главата ѝ, меката дрезгавина на гласа му предизвикаха сладостно свиване на мускулите ниско в стомаха ѝ.

— Флиртуваш с мен — каза тя.

— Вземам си флирта обратно — мигновено реагира той.

— Прекалено късно е. — Тя се усмихна, когато затвори очи и го остави да мие косата ѝ.

Беше божествено да седи, докато Сам втрива шампоана и масажира скалпа ѝ с гъвкавите си пръсти. Той не бързаше, внимаваше да не влезе вода или пяна в очите ѝ. Ментово-розмариновият аромат на шампоана изпълни влажния въздух... точно тази миризма бе подушила по-рано, осъзна тя. Вдъхна дълбоко и отпусна глава назад.

Накрая Сам изключи водата и закачи душа на стойката. Луси изстиска останалата вода от косата си. Погледът ѝ мина по дрехите на Сам, бяха съвсем мокри.

— Измокрих те — извинително произнесе тя.

Сам я погледна, очите му се спуснаха ниско до ръба на кърпата, която покриваше гърдите ѝ.

— Ще го преживея.

— Сега нямам в какво да се преоблека.

Той продължи да се взира в нея.

— Съжалявам да го чуя.

— Има ли нещо, което можеш да ми дадеш назаем? — Когато не ѝ отговори, Луси размаха ръка. — Сам. Излез от мрака.

Той примига, стъклената безизразност напусна очите му.

— Ще изкопая отнякъде чиста тениска.

С помощта на Сам Луси уви един тюрбан около косата си. Той я държеше права, хващайки я леко за хълбоците, докато тя балансираше на един крак, за да си измие зъбите. Когато свърши, той я пренесе до леглото, подаде ѝ една тениска и тактично се обърна с гръб, докато тя я облече. Тюрбанът се разхлаби, тежестта му дърпаше косата ѝ. Луси го свали и прокара пръсти през обърканите си къдрици.

— Какво е това? — попита тя, гледайки квадратчетата и буквите, с които беше нашарена предницата на тениската.

— Периодичната таблица на елементите. — Сам клекна, за да махне предпазната обвивка върху шината.

— О, боже. Адски щеше да ми е неприятно да съм някъде и да не знам химическия знак на родия.

— Rh — каза Сам, като използва малка ножичка, за да среже пластовете мокър найлон.

Луси се усмихна.

— Наистина ли вече го знаеше?

— Не, намира се на лявата ти гърда. — Сам хвърли нарязания найлон на пода и огледа шината. — Ако смяташ, че си готова за това, ще те смъкна долу да смениш малко обстановката. Имаме голям диван, телевизор с плосък екран и Ренфийлд, който да ти прави компания.

Докато гледаше как дневната светлина си играе с косата му, Луси се разстрои от чувството, което я обзе, нещо отвъд благодарността или простото физическо привличане. Пулсът ѝ се ускори и тя се улови, че желае, че има нужда от невъзможни неща.

— Благодаря ти — рече тя. — За това, че се грижиш за мен.

— Няма проблем.

Луси бавно се пресегна към главата му и остави пръстите си да се заровят в тежките къдрици на косата му. Беше невероятно приятно да го усеща по този начин. Искаше да го изследва, да го изучи напълно.

Помисли си, че Сам ще се противопостави. Вместо това той притихна, наведе глава. Като се плъзна до силния му тил, тя чу накъсания му дъх.

— Това е проблем — каза тя тихо. — Нали?

Сам вдигна очи към нея, миглите му бяха полуспуснати над неземното синьо, чертите му изопнати. Той не отговори. Не беше и нужно. Истината бе увиснала в прикованите им един в друг погледи, изпълвайки дробовете им с всеки дъх.

Определено имаше проблем. От тези, които нямаха нищо общо с шини, превръзки или грижа за болен.

Сам поклати глава, сякаш да я проясни, и се пресегна за завивките.

— Ще те оставя да си починеш няколко минути, докато аз...

В един миг на безразсъдство Луси обвини ръка около шията му и допря уста до неговата. Това беше лудост, но не я беше грижа. На Сам му отне само половин секунда, за да отговори, устата му се вкопчи в нейната, от гърлото му се откъсна лек стон.

Беше я целувал преди, но това беше съвсем различно. Това бе мечтана целувка, чувство, че се премята през глава, без да има за какво да се хване. Очите ѝ се затвориха срещу гледката през прозорците, синия океан, бялото слънце. Ръцете на Сам я обгърнаха, подкрепяйки я, докато устните му хващаха нейните под различни ъгли и поглъщаха тихите звуци, надигащи се от гърлото ѝ. Тя усети слабост, притисна се към гърдите му. Издърпвайки устните си от нейните, Сам я целуна по тила, използвайки езика и зъбите си, докато търсеше път към рамото ѝ.

— Не искам да те нараня — прошепна той срещу кожата ѝ. — Луси, аз не...

Тя затърси опипом устата му, разтърквайки отворените си устни по избръснатата му челюст, докато Сам не потръпна и не я целуна отново. Устата му стана грубо увещаваща, претърсваща по-дълбоко, докато Луси стисна гърба на ризата му с треперещи пръсти.

Едната му ръка се плъзна под ръба на тениската ѝ, пръстите му бяха хладни и твърди срещу пламтящата ѝ кожа. Гърдите я боляха под широката нощница, връхчетата се стегнаха в очакване на неговото докосване. Тя хвана ръката му и я насочи нагоре.

— Моля...

— Не. Боже мой, Луси... — Гласът му секна с тиха ругатня и той дръпна отново тениската надолу. Насилвайки се да се откъсне от нея, той разтърка длани от двете страни на лицето си, сякаш събуден от

дълбок сън. Когато Луси се пресегна към него отново, той инстинктивно хвана китките ѝ и ги стегна в своите.

Лицето му остана извърнато, гърлото му беше стегнато.

— Направи нещо — промърмори той.

Очите ѝ се разшириха, когато осъзна, че той още се опитва да се съвземе.

— Какво... какво искаш да направя?

Когато Сам се застави да отговори, в гласа му се прокрадна горчива нотка.

— Известно отвличане на вниманието би било полезно.

Луси погледна към периодичната таблица върху предницата на тениската си.

— Къде се намира стъклото? — попита тя, опитвайки се да чете химическите елементи на обратно.

— Няма го в периодичната таблица. Стъклото е съединение. Състои се предимно от силиций, който е... мамка му, не мога да мисля както трябва. Знакът му е SiO_2 . Ето... — Той докосна силиция, който бе изписан високо от дясната страна на гърдите ѝ... — и тук.

— Стъклото съдържа също натриев карбонат — каза тя.

— Мисля, че това е... — Сам млъкна, мъчейки се да се концентрира. — Na_2CO_3 . — Той изследва още малко тениската, след което поклати глава. — Не мога да ти покажа натриевия карбонат. Опасна територия.

— А калциевия оксид?

Погледът му сканира тениската.

— Трябва да се обърнеш с гръб за няколко секунди.

Двамата загледаха металния пръстен на вратата във викториански стил.

Сам стана от леглото с пъшкане.

— Когато казах, че няма да ти се нахвърля... — Той отвори вратата и застана на прага, поемайки си няколко дълбоки глътки въздух, — гледах на това като на реципрочна уговорка. Отсега нататък — долу ръцете. Разбра ли?

— Да, но как ще се грижиш за мен, ако...

— Не моите ръце — уточни Сам. — Твоите.

Звънецът на входната врата иззвъня няколко пъти, докато Сам успее да слезе по стъпалата. В тялото му бушуваха топлина и възбуда и му пречеха да мисли. Желаяше Луси, искаше да я задоволи, да я вземе бавно, да я гледа в очите, докато прониква, без да бърза в нея и това да трае часове.

Докато стигне до входната врата, температурата му спадна достатъчно, за да му позволи да мисли по-ясно. Той се сблъска с брат си Алекс, който изглеждаше по-раздразнен и недохранен от обикновено, кокалите му стърчаха под широките му дрехи. Явно Алекс не цъфтеше след развода.

— Защо е трябвало да заключваш шибаната врата? — поиска да знае той.

— Здравсти, Ал — любезно произнесе Сам, — и аз се радвам да те видя. Къде е ключът, който ти дадох?

— На другия ми ключодържател. Знаеше, че ще мина тази сутрин... щом искаш някой да ти работи безплатно в къщата, най-малкото можеш да не заключваш.

— Имах да мисля за други неща, освен за идването ти.

Алекс мина покрай него, понесъл метална кутия с инструменти. Както обикновено, тръгна право към кухнята да си налее чаша горещо кафе, без да се церемони, и да отиде в онази част на къщата, където щеше да работи. До този момент беше отказвал да вземе каквито и да е пари за труда си, макар че можеше да получи състояние, ако го правеше за друго. Алекс беше предприемач, но беше започнал като дърводелец и качеството на изработката му беше безукорно.

Той беше работил часове наред по къщата, като свали мазилката от стените, запълни пукнатините, поправи дървените корнизи, железарията, дюшемето. Понякога преправяше нещата, свършени вече от Сам и Марк, защото никой не можеше да покрие високите му изисквания. Но причината, поради която пропиляваше енергията си по къщата, беше пълна загадка за другите братя Нолан.

— Мисля, че това е неговата идея за релаксиращо хоби — беше предположил Марк.

— Нямам нищо против — бе отвърнал Сам, — стига да не пие, докато работи. Тази къща може би е единственото нещо, което не позволява на черния му дроб да се превърне в желе.

Сега, докато гледаше по-малкия си брат да прекосява коридора, Сам си помисли, че белезите на стреса и пиенето вече си личат. Бившата съпруга на Алекс, Дарси, не беше от грижовните, но поне го караше да я извежда няколко пъти седмично да се хранят навън. Сам се запита кога ли за последен път Алекс се е хранил както трябва.

— Ал, какво ще кажеш да ти изпържа няколко яйца, преди да започнеш работа?

— Не съм гладен. Искам само кафе.

— Добре. — Сам го последва. — Между другото... бих оценил, ако днес не вдигаш много шум. Една моя приятелка отседна тук, нуждае се от почивка.

— Кажи й да си оправя махмурлука някъде другаде. Аз имам работа.

— Свърши я по-късно — каза Сам. — Освен това не е махмурлук. Вчера претърпя катастрофа.

Преди Алекс да отговори, на вратата отново се позвъни.

— Това сигурно е някоя от приятелките й — промърмори Сам. — Опитай се да не бъдеш задник, Ал.

Алекс му хвърли кос поглед и се насочи към кухнята.

Като клатеше глава, Сам тръгна към входната врата. Посетителят се оказа закръглена дребна блондинка, обута в три четвърти панталони и ниски обувки, облечена в блуза без ръкави, завързана на кръста. С приятната си фигура, големите сини очи и златни къдрици, стигащи до ушите, тя приличаше на старомодна филмова звезда.

— Аз съм Зоуи Хофман — обяви тя весело. — Донесох някои от нещата на Луси. В неподходящ момент ли съм дошла? Бих могла да се отбия по-късно...

— Сега е напълно подходящо. — Сам й се усмихна. — Заповядайте.

Зоуи носеше голяма тавичка с мъфини, от които се разнасяше топъл аромат на захар и ванилия. Когато тя понечи да влезе вътре, се препъна на прага и Сам автоматично се пресегна да я задържи.

— Ох, че съм непохватна — пропя весело тя и къдриците й се разлюляха.

— Слава богу, че не загубихте напълно равновесие — каза Сам.
— Тогава щеше да се наложи да избирам кого да спася — вас или мъфините.

Тя му подаде тавичката и го последва вътре.

— Как е Луси?

— По-добре, отколкото очаквах. Прекара добре нощта, но днес още има болки и пие болкоуспокоителни.

— Толкова сте мил, че се грижите за нея. Джъстин и аз го оценяваме.

Зоуи носеше хубавата си фигурка с някаква вродена извинителност, със смъкнати рамене и леко приведена. Беше смущаващо срамежлива за жена, която притежаваше такава очевидна красота. Може би това беше проблемът — Сам предположи, че е преживяла повече, отколкото трябва, тиранични връзки с неправилия тип мъже.

Те влязоха в просторната кухня с емайлирана печка в ниша с кремави плочки, остъклени шкафове и тъмен под от орехово дърво. Учуденият поглед на Зоуи мина от високите тавани с греди към огромната фермерска мивка от сапунен камък. Но очите ѝ се разшириха и изражението ѝ придоби озадачен вид, когато Алекс се обърна от машината за кафе, за да ги види. Сам се запита какво ли си е помислила за брат му, който напомняше на Сатана — махмурлия.

— Здравейте — произнесе Зоуи с тих глас, след като Сам ги представи един на друг. Алекс отвърна с кисело кимване. Нито той, нито тя пристъпиха напред, за да си подадат ръце. Зоуи се обърна към Сам: — Случайно да имате поднос за торта, на който да сложа мъфините?

— В един от шкафовете близо до хладилника. Алекс, ще ѝ помогнеш ли, докато аз отида и взема Луси? — Сам погледна Зоуи. — Ще разбере дали иска да поседи тук в дневната, или предпочита вие да се качите при нея.

— Разбира се. — Зоуи тръгна към шкафовете.

Алекс стигна до вратата точно когато Сам се озова на прага. Той понижи глас.

— Чака ме работа. Нямам време за любезности.

От начина, по който раменете на Зоуи замръзнаха, Сам разбра, че е чула коментара.

— Ал — каза той. — Просто ѝ помогни да намери проклетия поднос.

* * *

Зоуи откри тортения поднос със стъклен купол в един от шкафовете, но той се намираше прекалено високо, за да го достигне. Погледна го намръщено и отхвърли една къдрица, която упорито падаше върху едното ѝ око. Зоуи усети приближаването на Алекс Нолан зад себе си и по гърба ѝ премина горещо-студена тръпка.

— Ето тук горе е — произнесе тя и побърза да се отдръпне встрани.

Той го извади с лекота и го сложи на гранитния плот. Беше висок мъж, но кокалест, сякаш не се беше хранил добре от дълго време. Намекът за жестокост върху лицето му не отнемаше от безпътната му красота. А може би не беше жестокост, а горчивина. Това бе лице, което много жени биха намерили за привлекателно, но то караше Зоуи да се чувства нервна.

Разбира се, повечето мъже я правеха нервна.

Тя си помисли, че след като ѝ е помогнал, Алекс ще излезе от кухнята. Определено се надяваше да го направи. Вместо това той остана, подпрял ръка на плота, скъпият му часовник проблясваше на светлината, идваща от многобройните прозорци.

Опитвайки се да го игнорира, Зоуи остави подноса до тавата с мъфини. След това ги извади внимателно един по един и ги подреди върху него. Мирисът на горещи плодове, ванилова захар и маслен крем се издигна нагоре. Тя чу Алекс да си поема дълбока глътка въздух, после още една.

Когато хвърли предпазлив поглед към него, забеляза тъмните торбички под живите му синьо-зелени очи. Изглеждаше като човек, който не е спал от месеци.

— Сега можете да си вървите — каза Зоуи. — Не сте длъжен да водите любезен разговор.

Алекс не ѝ се извини за предишната си неучтивост.

— Какво сте им слагали? — Той прозвуча обвинително, подозрително.

Въпросът му толкова я изненада, че едва можа да отговори.

— Боровинки. Вземете си, ако искате.

Той поклати глава и се пресегна за кафето си.

Тя забеляза, без да иска, тремора на ръката му, тъмната течност се разлюля в порцелановата чаша. Зоуи мигновено сведе поглед. Какво би накарало ръката на един мъж да затрепери така? Нервност? Злоупотреба с алкохол? Признаците за слабост в такъв физически внушителен мъж бяха неизмеримо по-въздействащи, отколкото в някой по-дребен на ръст.

Въпреки раздразненото му държание, състрадателната природа на Зоуи взе връх. Тя не можеше да подмине плачещо дете, ранено животно, човек, който изглежда самотен или гладен, без да се опита да направи нещо за него. Особено пък гладен, защото ако имаше нещо, което да обича да прави най-много на света, то беше да храни хората. Радваше се на очевидното задоволство, което хората демонстрираха, когато опитваха нещо вкусно, нещо приготвено с любов и грижа.

Тя мълчаливо сложи един мъфин в чинийката на Алекс, докато той продължаваше да държи кафето си в ръка. Не го погледна, просто продължи да подрежда мъфините върху подноса. Макар да изглеждаше напълно вероятно да отхвърли предложението ѝ или да каже нещо обидно, той си замълча.

С периферното си зрение Зоуи го видя да се пресяга към сладкиша.

След което напусна кухнята със сумтене, което по всяка вероятност трябваше да означава довиждане.

* * *

Алекс излезе на предната веранда, като се постара да остави входната врата незаклучена. Държеше мъфина сгушен в ръката си.

Той седна на тапицирания ракитен стол, изгърбвайки се над сладкиша, сякаш някой щеше да се втурне и да му го измъкне.

Напоследък не ядеше. Нямаше апетит, нищо не го изкушаваше, а когато успяваше да отхапе нещо и да го сдъвче, гърлото му се свиваше и не можеше да преглътне. Непрекъснато му беше студено, отчаяно жадуващ за временната топлина на алкохола, винаги нуждаещ се от

повече, отколкото организъмът му бе готов да понесе. Сега, когато разводът беше вече зад гърба му, имаше много жени, които да му предложат всякакъв вид утеха, каквато би поискал, но той не проявяваше никакъв интерес към тях.

Помисли си за дребната блондинка в кухнята, почти смешно красива с нейните големи очи и перфектно изрязана в дъга уста... и под спретнато закопчаните дрехи — чувствените извивки, които обещаваха вълнения, доближаващи се до пътуване с увеселително влакче. Изобщо не отговаряше на неговия вкус.

Веднага след като си отхапа от мъфина, тръпчиво-сладкият вкус предизвика слюнка в устата му. Текстурата беше плътна и все пак напомняща торта. Изяде го бавно, цялото му същество бе погълнато от преживяването. За първи път от месеци беше в състояние да вкуси нещо и наистина да усети аромат.

Довърши го хапка след хапка и го изпълни чувство на облекчение. Напрегнатите бръчки по лицето му изчезнаха. Можеше да се закълне в живота си, че Зоуи е сложила нещо в мъфините, нещо незаконно, но не му пукаше. Изпитваше чисто, приятно чувство... сякаш се отпуска в топла вана след тежък ден. Ръцете му спряха да треперят.

Седя неподвижно около минута, като изследваше усещането, осъзнавайки, че ще го държи известно време. Влезе обратно в къщата, взе си сандъчето с инструменти и тръгна по стъпалата към тавана с котешко спокойствие. Имаше намерение да запази хубавото чувство, да не позволи на никого и на нищо да се намеси.

По пътя за нагоре мина покрай Сам, който носеше стройна, млада brunetka с големи зелени очи. Тя беше увита в халат, единият ѝ крак бе привързан към шина.

— Алекс — каза Сам, без да спира, — това е Луси.

— Здравсти — промърмори Алекс, също без да спира, и продължи към тавана на третия етаж.

* * *

— Добре ли си? — обърна се Зоуи към Луси, след като Сам ги остави насаме, за да си поговорят.

Луси се усмихна.

— Наистина съм добре. Както виждаш... — Тя посочи към огромния диван, тапициран в зелено кадифе, пакетите с лед, които Сам бе разположил около крака ѝ, кремавото одеяло, подпъхнато от двете ѝ страни и чашата с вода, която бе оставил до нея. — За мен се грижат много добре.

— Сам изглежда мил — каза Зоуи и очите ѝ заблестяха. — Точно както Джъстин каза. Мисля, че те харесва.

— Сам харесва жените — отвърна горчиво Луси. — Но да, той е страхотен мъж. — Тя спря, преди да добави нерешително: — Трябва да излезеш с него.

— Аз? — Зоуи поклати глава и я изгледа въпросително. — Нещо става между вас двамата.

— Не. Няма да стане нищо. Сам е много честен, Зоуи, и даде ясно да се разбере, че никога няма да се обвърже с жена за постоянно. И макар, че е изкушаващо човек да се забавлява с него... — Луси се поколеба и снижи гласа си до шепот: — Той е най-лошият вид разбивач на сърца, Зоуи. От онези, които са толкова привлекателни, че се опитваш да се самоубедиш, че можеш да го промениш. А след всичко, което преживях... не съм достатъчно силна, за да бъда наранена отново толкова скоро.

— Разбирам. Усмивката на Зоуи беше топла и съчувствена. — Мисля, че е много мъдро от твоя страна, Луси. Понякога да се откажеш от нещо, което искаш, е най-доброто, което можеш да направиш за себе си.

[1] Котката на Шрьодингер е мисловен експеримент, предложен от Ервин Шрьодингер. Той замисля експеримента не защото вярва, че може да съществува живо — мъртва котка, а за да покаже непълнотата на квантовата механика, която не е достатъчна да опише реалността. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като Зоу си тръгна Луси се отпусна на дивана с клетъчния си телефон и един електронен четец на книги. Сам беше сложил нови ледени компреси около крака ѝ и нова чаша вода, преди да излезе да говори с работниците си в лозето. Те кършеха листа, за да открият на слънце развиващите се гроздове и обръщаха почвата с лопати.

— Ще бъда навън четирийсет-петдесет минути — каза Сам. — Телефонът ми е включен. Звънни, ако имаш нужда от нещо.

— Добре съм. — Луси направи гримаса, когато добави: — Трябва да се обадя на мама и да ѝ кажа какво се случи. Ще се наложи да употребя всичките си способности, за да я разубедя да не дойде и да ме провери лично.

— Добре дошла е да остане тук.

— Благодаря. Оценявам го. Но последното, от което се нуждая, е майка ми да кръжи над мен.

— Въпреки това предложението е валидно. — Като се приближи до дивана, Сам се наведе да погали Ренфийлд, който се излежаваше до Луси. — Грижи се добре за нея — поръча той на булдога, който го погледна важно.

— Той е добра компания — каза Луси. — И е съвсем тих.

— Булдозите като цяло не лаят много. — Той млъкна и хвърли на Ренфийлд укорителен поглед. — Но пък са много надути.

Ренфийлд реагира на коментара с израз на изключително достойнство, което накара Луси да се разсмее. Тя се наведе и го погали по главата, когато Сам излезе.

Макар сутринта още да не беше минала, вече беше горещо, слънцето напичаше през разкъсания балдахин от облаци. Покритите с мрежи прозорци от двете страни на къщата пропускаха вътре бриза от океана.

Луси се отпусна на дивана и погледът ѝ мина по красиво мебелираната стая, по блестящите подове от черен орех, персийския

килим в кремаво, сиво-зелено и кехлибарено, педантично възстановения корниз по ръба между стените и тавана.

Тя взе телефона и набра номера на родителите си. Отговори майка ѝ.

Както и да омаловажаваше Луси историята, майка ѝ усети истината и се притесни.

— Идвам. Ще взема следващия полет.

— Мамо, не. Няма нищо, което можеш да направиш.

— Няма значение. Искам да те видя.

— Не трябва. Грижат се за мен, много съм добре и...

— Кой се грижи за теб? Джъстин ли?

— Всъщност... отседнала съм у един приятел.

— Кой?

— Казва се Сам Нолан.

След смутено мълчание майка ѝ каза:

— Не си го споменавала преди. Откога го познаваш?

— От не много отдавна, но...

— И си в апартамента му?

— Не е апартамент. Той има къща.

— Женен ли е?

Луси отдалечи телефона от лицето си и го погледна невярващо. След това го сложи до устата си и каза:

— Разбира се, че не. Не излизам с гаджетата и съпрузите на други жени. — Неспособна да се удържи, тя добави: — Това го прави другата ти дъщеря.

— Луси — сгълча я майка ѝ нежно. — С баща ти имаме намерение да отидем на гости на Алис следващата седмица — ще променя датите, така че ще пристигнем по-рано.

— Не трябва. Всъщност, наистина предпочитам да не идвате...

— Искам да видя що за птица е този Сам.

Луси се опита да потисне пристъпа на смях.

— Той е чудесен човек. Всъщност е твоят зет — мечта.

— Сериозни ли са нещата между двама ви?

— Не... Божичко, не. Дори не съм излизала с него. Имам предвид, че е мъж, с какъвто винаги си искала да излизам. Притежава лозе. Отглежда органично грозде и произвежда вино, и помага в отглеждането на осиротялата си племенница. — Докато говореше,

Луси погледна през прозорците зад дивана. Локализира стегнатата фигура на Сам сред група мъже, работещи с лопати. Отстъпвайки пред горещината на деня, неколцина от тях бяха съблекли ризите си. Сам се занимаваше с една бензинова мотофреза, мъчеше се да запали двигателя. Той спря и прокара ръка по потното си чело.

— Разведен ли е? — попита майка й.

— Никога не се е женил.

— Звучи прекалено идеално. Какво не му е наред?

— Не бърза да се обвързва.

— О, те всички са такива, докато не ги накараш да видят светлината.

— Това не е типичният страх от обвързване. А съзнателно избран стил на живот.

— Родителите му още ли са в картинката?

— И двамата са починали.

— Добре, поне няма да се състезаваме по празниците.

— Мамо!

— Шегувах се — възрази майка й.

— Не съм сигурна. — Често се случваше така, сякаш с майка й водеха два съвсем различни разговора. Луси подозираше, че най-малко половината от това, което казваше, остава незабелязано. Тя продължи да наблюдава Сам, който още се занимаваше с мотофрезата. — Виждаш ли, мамо, задаваш повече въпроси за човека, у когото съм отседнала, отколкото за травмите ми.

— Кажи ми как изглежда. Гладко избръснат ли е? Висок или нисък? Колко годишен е?

— Той е... — Луси прекъсна, когато видя, че Сам съблича тениската си. Той попи лицето и гърба си с нея, и я хвърли на земята. Имаше впечатляващо тяло, жилаво и стройно, със здрави мускули.

— Какво има? — дойде гласът на майка й. — Наред ли е всичко?

— Всичко е наред — успя да каже Луси, без да откъсва очи от загорелия гръб на Сам, когато той се наведе да дръпне кабела за стартиране на мотофрезата. След като не извади късмет и не успя да запали двигателя, той освободи ръчката и заговори с един от бригадата си. Позата му беше отпусната, беше подпрял ръце на хълбоците си. — Съжалявам, нещо се разсеях. Още съм на болкоуспокоителни.

— Говорехме за Сам — подсказа й майка й.

— А, да. Ами, той е... с чисти очертания на лицето. Маниак на тема наука. — *С тяло на гръцки бог.*

— Това звучи като приятна промяна от последния.

— Имаш предвид Кевин? Бъдещият ти зет?

Майка ѝ изсумтя недоволно.

— Тепърва ще се види. Това е една от причините, поради която идвам да се срещна с Алис. Не съм сигурна, че нещата са толкова уредени и спокойни, както тя твърди.

— Защо... — Луси спря, когато чу странен, неестествен лай. Тя се поизправи на дивана и огледа стаята. Ренфийлд не се виждаше никъде. Чу се издрънчаване на нещо метално, като тенджера или гевгир, последвано от скимтене и друг продължителен вой. — Ох. Мамо, трябва да затварям. Мисля, че кучето е направило нещо.

— Обади ми се по-късно. Искам да поговорим още.

— Добре. Хайде. — След като затвори бързо, Луси набра номера на Сам, опъвайки врат да зърне Ренфийлд. Кучето звучеше така, сякаш го колят. Тя чу гласа на Сам в слушалката:

— Луси.

— Нещо става с Ренфийлд. Надава някакъв ужасен вой. Мисля, че е в кухнята, но не съм сигурна.

— Идвам веднага.

Докато Сам дойде до къщата, Луси се измъчваше от неспособността си да направи каквото и да било. Тя извика Ренфийлд по име и кучето отвърна с глухо скимтене, блъскането и пръхтенето се приближиха, докато най-после то се появи в дневната.

Незнайно как беше напъхало главата си в един ръждясал цилиндър, от който се мъчеше безуспешно да се освободи. Беше толкова обезумяло и нещастно, че Луси отхвърли компресите около крака си и започна да пресмята как да стигне до него, без да стъпва на болния си крак.

— Да не си и помислила да напускаш този диван — каза Сам, когато влезе в дневната. В гласа му се долавяше раздразнение, примесено с весела нотка. — Ренфийлд, как се напъха в това, по дяволите?

— Какво е то? — попита Луси разтревожено.

— Контейнер от горелка за предотвратяване на замръзване. — Сам клекна на пода и се пресегна към кучето, което се дърпаше и

скимтеше. — Спокойно, момче. — Той прикова силното му, извиващо се тяло към пода и започна да измъква металната туба от главата му.

— За какво е тази горелка?

— Използва се за предпазване на овощните дървета от замръзване, като в нея се гори керосин.

Главата на Ренфийлд беше покрита с черни сажди и мръсотия, която подчертаваше още повече гънките и бръчките на лицето му. Кучето се завря в Сам в изблик на благодарност.

— Полека, момче. Успокой се. — Сам го погали, опитвайки се да го успокои. — Трябва да го е намерил някъде навън. Отзад има една купчина боклуци, които още не сме успели да извозим.

Луси кимна, хипнотизирана от гледката, която представляваше Сам без риза, загорялото му мускулесто тяло блестеше от пот.

— Ще го измия навън — каза Сам, мръщейки се на покрития със сажди булдог. — Ако изобщо имах думата, щях да си взема един хубав златен ретрийвър или лабрадор... *полезно* куче, което да гони вредителите от лозето.

— Не си ли си избрал ти Ренфийлд?

— По дяволите, не. Маги го беше спасила и се опитваше да го пробута на някого. А Марк така хлътна по нея, че предложи доброволно услугите си и го взе.

— Мисля, че е много мило.

Сам вдигна поглед.

— Марк постъпи като балама, като го взе. Това куче не прави номера. Не издържа на бързо ходене. Сметките му за ветеринаря си съперничат с националния дълг и лежи около къщата все на местата, където има най-голяма опасност да се спънеш в него. — Но докато говореше, ръцете му галеха нежно козината на кучето и го чешеха зад ушите. Ренфийлд затвори очи и задиша щастливо. — Хайде, идиот. Да излезем отзад. — Сам взе осаждения контейнер и го вдигна. След това погледна Луси. — Нали няма да имаш нужда от мен, докато го измия?

Тя с усилие откъсна очи от полуоблеченото му тяло и включи таблета си.

— Имам всичко, от което се нуждая.

— Какво четеш?

— Биографията на Томас Джеферсън.

— Обичам Джеферсън. Бил е покровител на лозарството.

— Имал ли е лозе?

— Да, в Монтичело. Но е бил по-скоро експериментатор, отколкото сериозен производител на грозде. Опитвал се да отглежда Европейска лоза, — винифера — от която се прави великолепно вино във Франция и Италия. Но тази лоза не може да вирее в климата на Новия свят.

Очевидно Сам бе човек, който обичаше това, което прави. За да го разбереш напълно, помисли си Луси, трябва да опознаеш работата му, защо тя означаваше толкова много за него.

— Искан ми се да можех да се разходя из лозето с теб — каза тя с копнеж. — Изглежда красиво оттук.

— Утре ще те изведе навън да видиш нещо специално.

— Какво?

— Една загадъчна лоза.

Луси го погледна с озадачена усмивка.

— Какво ѝ е загадъчното?

— Открих я в имота преди няколко години, растеше на място, което трябваше да бъде изорано заради пътен проект. Пресаждането на лоза с такъв размер и на такава възраст е рисковано начинание. Така че помолих Кевин да ми помогне в тази работа. Използвахме лопати, за да разкопаем колкото се може по-дълбоко корените и я преместихме в лозето. Тя оцеля, но още не мога да я възстановя напълно.

— Какво грозде ражда?

— Това е най-интересната част. Имах познат от Вашингтонския университет, който се опитваше да я идентифицира, но до този момент не е успял. Изпратихме проби и снимки на неколцина специалисти във Вашингтон и Калифорния — без никакъв резултат. Най-вероятно е див хибрид, получен чрез естествено кръстосано опрашване.

— Това рядко ли е?

— Много.

— Мислиш ли, че от нея ще стане хубаво вино?

— Вероятно не — каза той и се засмя.

— Тогава защо си създаваш толкова грижи?

— Защото човек никога не знае. Може да се окаже, че това грозде придава някакви характеристики на виното, каквито никога не си очаквал. Нещо, което изразява това място повече от всичко, което би могъл да планираш. Трябва ти...

Когато Сам спря, търсейки правилната дума, Луси каза тихо:

— Трябва ти вяра.

Сам прикова поглед в нея.

— Да.

Тя много добре разбираше всичко. В живота имаше случаи, когато трябва да поемеш риск, който може да завърши с провал. Защото иначе това, което не си направил, ще те преследва вечно... пътеките, по които не си поел, нещата, които не си преживял.

* * *

След като се погрижи за Ренфийлд, Сам отиде в лозето за час, а после се върна да провери Луси, която беше заспала на дивана. Той остана на прага, погледът му мина бавно по тялото ѝ. Имаше нещо необикновено в тази жена, някакво деликатно, почти митично благородство. Като образ от картина... спяща Антиопа^[1], или Офелия^[2].

Тъмната ѝ коса лежеше върху сиво-зеленото кадифе, кожата ѝ беше бледа като цвят на нощна лилия. В осветения от слънцето въздух над нея танцуваха прашинки.

Сам беше очарован от смесицата уязвимост и сила, които излъчваше Луси. Прииска му се да научи нейните тайни, нещата, които една жена би разкрила само пред любовник. Което беше обезпокоително. Досега никога не му бяха минавали подобни мисли. Но ако това изискваше последния грам благоприличие, които той притежаваше, щеше да я остави на мира.

Луси се размърда и се прозя. Очите ѝ се отвориха и тя го загледа объркано, гъстите ѝ мигли засенчваха сънливите зелени дълбини.

— Сънувах — произнесе тя с дрезгав от съня глас.

Сам не издържа, приближи се до нея и се пресегна да я погали по косата.

— Какво?

— Бях в тази къща. Някой ме развеждаше наоколо... къщата беше такава, каквато е била преди.

— Аз ли те развеждах?

— Не. Беше мъж, когото никога не съм виждала.

Сам се усмихна леко, пускайки косата ѝ.

— Не знам дали ми харесва да се разхождаш с друг мъж в къщата ми.

— Той е живял тук много отдавна. Дрехите му бяха... старомодни.

— Каза ли ти нещо?

— Не. Но ме разведе. Къщата беше различна. По-тъмна. Мебелировката беше старовремска, тапетите бяха пищни. В тази стая бяха на зелени райета. И таванът беше покрит с тапети, имаше по един правоъгълник с птица във всеки ъгъл.

Сам я погледна с тревога. Нямаше начин Луси да знае, че когато той и Алекс бяха свалили грозния окачен таван, монтиран в тази стая, бяха открили оригиналния, украсен точно както Луси току-що го бе описала.

— Какво друго ти показва той?

— Отидохме в таванската стая на третия етаж, онази със скосения таван и малката капандура. Там са играели децата. А стъклописът, който е бил на площадката на втория етаж... казах ти вчера за това, помниш ли...?

— Дървото и луната.

— Да. — Погледът на Луси беше сериозен. — Той беше там. Същият, какъвто го видях. Рисунка на дърво с голи клони и луната зад тях. Беше красиво, но не такова, каквото човек би очаквал за къща като тази. Но по някакъв начин беше правилно. Сам... — Тя направи гримаса, когато се опита да се надигне и да седне. — Би ли ми дал лист и молив?

— По-кратко — отвърна ѝ той. — Не се движи прекалено бързо.

— Трябва да я нарисувам, преди да съм я забравила.

— Ще намеря нещо. — Сам отиде до един шкаф, където държаха принадлежностите на Холи за рисуване. Извади оттам моливи и един скицник на спирала, и попита: — Ще свърши ли работа?

Луси кимна и се пресегна нетърпеливо да ги вземе.

Тя рисува повече от половин час. Когато Сам ѝ донесе подноса с обяда, тя му показва рисунката.

— Още не е завършена. Но в основни линии това е, което видях. — Беше поразително, дънерът и клоните на дървото се простираха по

хартията като черна дантела. Луната сякаш бе хваната от най-горните клони.

— Дървото с олово ли ще бъде направено? — попита Сам, изследвайки изображението, и Луси кимна.

Когато си представи картината като стъклопис за предната част на къщата, Сам усети тръпка на увереност, на убеденост, твърде силна, за да бъде пренебрегната. Къщата нямаше да бъде завършена, докато това не бъдеше върнато на мястото му.

— Колко ще излезе — попита той бавно, — да направиш този прозорец? Точно по начина, по който си го видяла в съня.

— Ще го направя безплатно — дойде решителният отговор на Луси. — След като ти се грижиш така за мен...

Той поклати глава.

— Този прозорец ще изисква много работа. Дизайнът е сложен. По принцип колко вземаш за такава работа?

— Зависи от типа стъкло и доколко подробно ще го правя, от варакосването и окантоването, такива неща. И това не включва монтажа, особено ако се иска да бъде водо- и студоустойчив.

— Както и устойчив на удари от топка, предполагам.

Луси направи физиономия.

— Три хиляди долара за всичко. Но мога да икономисам от някои неща, за да сваля цената...

— Няма да икономисваш. Това си струва да бъде направено както трябва. — Сам се пресегна и сложи една книжна салфетка върху блузата на Луси. — Какво ще кажеш да направиш този прозорец у дома си, а в замяна ние да намалим месечния наем за апартамента на Фрайдей Харбър? Така ще бъде честно и за двете страни.

Луси се поколеба и Сам се усмихна.

— Добре знаеш, че ще кажеш „да“ — погледна я той. — И че този прозорец трябва да бъде направен. От теб.

[1] Амазонка, пленена от Херакъл — Б.пр. ↑

[2] Дъщерята на Полоний от Шекспировата пиеса „Хамлет“ — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите два дни Сам се отнасяше с Луси с безукорно доброжелателство. В разговорите старателно отбягваше лични теми, а когато се наложеше физически контакт, беше напълно безстрастен. Разбирайки решението му да установи безопасна дистанция между тях, тя направи всичко възможно да се приспособи.

Сам очевидно се забавляваше от лозарската си работа, от копаенето и грижата за лозите със смесица от изтощително усилие и търпение. Когато обясни процеса на отглеждане на грозде на Луси, тя започна да разбира повече за сложността на тероара, съответствието на правилния вид лози, специфичната почва и уникалния ѝ характер. Имаше разлика, беше обяснил Сам, в това да се отнасяш към отглеждането на грозде като към чисто технически процес, и да имаш реална комуникация със земята, истинско взаимодействие.

Живеейки в близост до Ноланови, Луси видя, че тримата братя бяха едно сплотено и любящо семейство. Имаха установен порядък и определено време за хранене и спане, и беше очевидно, че благо на Холи е първостепенна грижа на нейните вуйчовци. Въпреки че Марк беше поел ролята на баща, Сам имаше своето място в сърцето на Холи. Всеки ден след училище малкото момиченце бърбеше без край с него за това с какво се е занимавала, за приятелите си, какво е станало през деня, и изреждаше какво са си носили децата за обяд, опитвайки се да го убеди да ѝ сложи някой ден пакет снакс или чипс. Това развеселяваше и двамата, и Луси се трогваше като виждаше колко търпеливо изслушва Сам тревогите на племенницата си.

От начина, по който Холи говореше за Сам, беше явно, че той влива в тяхното импровизирано семейство приключенски дух. Момиченцето ѝ разказа, че Сам я е завел да изследват скалните басейни на Фолс бей и да карат каяк от западната страна на острова, за да видят косатки. Беше идея на Сам да накара Марк и Холи да построят крепост от оглозгани от водата и слънцето клони на Джаксън бийч. Тримата си бяха избрали пиратски имена — капитан Скърви,

Беззъбия МакФилти и Барутлията Гърти — и си бяха пекли хотдози на лагерен огън.

След като Холи се прибра от училище, тя остана да погледа телевизия с Луси в дневната. Сам се бе изкачил на втория етаж да почисти една купчина останки от ремонта на таванската стая. Докато Луси се излежаваше на зеления диван с подпрян нависоко крак, двете с Холи похапваха овесени бисквити и пиеха ябълков сок.

— Тези са специални — каза Луси, вдигайки една от малките старовремски чаши от червено стъкло. — Този цвят може да се получи само като добавиш златен хлорид към стъклото.

— Защо страните им са грапави? — попита Холи, докато разглеждаше собствената си чаша.

— Нарича се стил „кабарче“, защото е като кабарчетата, които са използвали за обуца. — Луси се усмихна на интереса на малкото момиченце. — А знаеш ли как да определиш дали чашата е правена на ръка? Погледни дъното отдолу да видиш дали има печат — това е малък белег на мястото, където стъкларят е допрял желязната пръчка. Ако не намериш, значи е изработена на машина.

— Ти *всичко* ли знаеш за стъклото? — попита Холи и Луси се засмя.

— Знам много, но непрекъснато уча нови неща.

— Може ли да погледам как работиш със стъкло?

— Разбира се. Когато се оправя, ще дойдеш в студиото ми и ще измайсторим нещо заедно. Например един малък слънцеотразител^[1].

— Да, да, много искам! — възкликна Луси.

— Можем да започнем веднага — първо трябва да създадем проект. Имаш ли моливи и хартия?

Холи изтича до шкафа си, измъкна материалите и ги занесе бързо на Луси.

— Може ли да нарисувам нещо, което искам?

— Всичко, което ти харесва. По-късно може да се наложи да го опростим, за да сме сигурни, че парченцата са с правилната форма и размер за рязане... но засега отпусни въображението си на свобода.

Холи коленичи до масичката за кафе и сложи върху нея купчина листи. Тя внимателно избута настрани един аптекарски буркан, пълен с мъх, папрат и бели мини орхидеи.

— Винаги ли си искала да станеш художник-стъклописец? — попита тя, подбирайки моливите.

— От времето, когато бях на твоята възраст. — Луси леко нахлупи розовата бейзболна шапка на Холи и я дръпна нагоре, за да ѝ е по-лесно вижда. — Ти каква искаш да станеш като пораснеш?

— Балерина, или да се грижа за животни.

Докато гледаше как Холи се е концентрирала върху рисуването и малките ѝ ръчички стискат моливите, Луси изпита чувство на задоволство. Колко естествено беше за децата да изразяват себе си чрез изкуство. Хрумна ѝ, че би могла да организира курс по рисуване за деца в студиото си. Имаше ли по-достоеен начин да отдаде чест на занаята си от това да го сподели с дете? Можеше да започне с няколко ученици и да види как ще потръгне.

Докато обмисляше идеята и мечтаеше, Луси си играеше с празната чаша от червено стъкло, разтърквайки палец по грапавите ѝ стени. Неочаквано пръстите ѝ станаха горещи и стъклото започна да променя формата си в ръката ѝ. Смаяна, Луси понечи да остави чашата на масичката, но в следващия миг тя изчезна и от дланта ѝ се изтърколи една малка, жива форма. С шумно бръмчене тя се стрелна през стаята.

Холи изписка и скочи на дивана, карайки Луси да се присвие от болка.

— Какво е това?

Слисана, Луси прегърна момиченцето.

— Всичко е наред, миличка, това е просто... колибри.

Такова нещо никога преди не се бе случвало пред някого. Как можеше да го обясни на Холи? Малката червена птичка се блъскаше в затворените прозорци в опит да избяга, чуваше се потупването от удара на нежните ѝ кости и на човката ѝ.

Скърцайки със зъби от усилие, Луси се протегна да хване рамката на прозореца и да я избути нагоре.

— Холи, може ли да ми помогнеш?

Двете се напрегнаха, но прозорецът не помръдваше. Колибрието летеше напред-назад, блъскайки се в стъклото.

Холи отново изписка.

— Ще доведе вуйчо Сам.

— Почакай... Холи... — Но малкото момиченце излетя от стаята.

Един вик от долния етаж накара Сам да пусне найлоновия чувал с отпадъци, който носеше. Беше Холи. Слухът му се беше настроил така, че можеше мигновено да различи виковете на детето — дали са от радост, от страх или гняв. „Сякаш съм научил езика на делфините“, беше казал той веднъж на Марк.

Този вик беше разтревожен. Да не би нещо да се беше случило на Луси? Сам тръгна към стъпалата, вземайки по две наведнъж.

— Вуйчо Сам! — чу той вика на Холи. Тя го посрещна на площадката на стълбището. — Ела и ни помогни!

— Какво има? Добре ли сте? Луси... — Когато влезе в дневната, нещо прожужа покрай ухото му, приличаше на пчела с размерите на топка за голф. Сам едва се сдържа да не замахне. Добре че не го направи, защото когато съществото отиде в един ъгъл на тавана и се заблъска в стената, той видя, че е колибри. То издаваше писукащи звуци и размахваше бързо крилца.

Луси беше на дивана, мъчеше се с прозореца.

— Спри — произнесе рязко Сам, стигайки до нея с три крачки. — Ще се нараниш.

— Колибрито продължава да се блъска в стените и прозорците — каза Луси задъхано. — Не мога да отворя това глупаво нещо...

— От влагата е. Черчеветата са се подули. — Сам натисна прозореца нагоре, оставяйки достатъчно място, през което колибрито да излезе.

Но миниатюрното птиче продължаваше да кръжи и да се удря в стената. Сам се запита как могат да го накарат да мине през прозореца, без да засегнат крилата му. Ако така продължаваше, щеше да умре от стрес и изтощение.

— Холи, ще взема шапката ти — каза той и дръпна розовата бейзболна шапка от главата ѝ. Когато колибрито се спусна по-ниско, Сам използва шапката, за да го задържи и накрая успя да го хване.

Холи нададе радостен вик.

Сам прехвърли птичето в дланта си и се приближи до отворения прозорец.

— Умряло ли е? — попита Холи разтревожено, като се качи на дивана до Луси.

Сам поклати глава.

— Само си почива — прошепна той.

Тримата гледаха и чакаха, докато Сам протегна ръце през перваза. Птичето бавно се оправяше. Сърчицето му, не по-голямо от слънчогледова семка, беше прекалено изтощено, за да се усети биенето му. След малко колибрите разпери крилца и излетя, изчезвайки към лозето.

— Как е влязло в къщата? — попита Сам, като изглежда последователно Луси и Холи. — Да не би някой да е оставил вратата отворена? — Той с изненада видя, че лицето на Луси остана съзнателно безизразно.

— Не — каза Холи развълнувано. — Луси го направи!

— Какво е направила? — попита той, без да пропуска пребледняването на Луси.

— Направи го от една чаша за сок — възкликна Холи. — Чашата беше в ръката ѝ и после се превърна в птиче. Нали, Луси?

— Аз... — Видимо развълнувана, тя затърси думи, устата ѝ се отвори и затвори. — Не знам точно какво стана — успя да произнесе накрая.

— Една птица излетя от ръката ти — услужливо се намеси Холи. — И сега чашата ти за сок я няма. — Тя вдигна собствената си чаша и я протегна напред. — Може би пак ще го направиш?

Луси се сви.

— Благодаря ти, но... аз... трябва да я задържиш, Холи. Тя изглеждаше толкова виновна и изчервена, че внезапно Сам се сети какво му бе казала веднъж. „Аз вярвам в магия“. И сега той знаеше защо.

Нямаше значение, че това не се поддава на логика. Собствените му преживявания го бяха научили, че истината невинаги изглежда логична.

Когато се взря в Луси, той се опита да разплете обърканото кълбо от мисли и емоции. През целия си живот на възрастен беше държал чувствата си подредени така, както някои хора държат ножовете си за хранене в специални кутии, със скрити остриета. Но Луси бе направила това невъзможно.

Той не беше казвал на никого за собствените си способности. Нямаше смисъл. Но при този изненадващ обрат на събитията, това бе станало основа за връзка с друго човешко същество. С Луси.

— Хубав номер — каза той меко, което я накара да пребледнее още повече и да извърне очи.

— Но това не беше номер! — възрази Холи. — Беше наистина.

— Понякога — обърна се Сам към племенницата си, — истинските неща изглеждат като магия, а магията изглежда истина.

— Да, но...

— Холи, направи ми услуга и донеси на Луси шишенцето с лекарства от кухненската маса. А също и вода.

— Добре. — Холи скочи от дивана, карайки Луси да примигне.

Лицето ѝ се присви от болка. Изминалите няколко минути ѝ бяха дошли в повече.

— Ще сменя ледения компрес след малко — каза ѝ Сам.

Луси кимна.

— Благодаря.

Сам клекна до дивана. Не поиска обяснения, просто остави да измине една дълга минута. В тишината той взе едната ръка на Луси, обърна я с дланта нагоре и погали бледите ѝ пръсти, полусвити като венчелистчета на цвете.

Цветът беше напуснал лицето ѝ, с изключение на червената ивица над страните и основата на носа ѝ.

— Каквото и да разправя Холи — успя да каже тя, — не е...

— Разбирам — кимна Сам.

— Да, но не искам да мислиш...

— Луси. Погледни ме. — Той я изчака да вдигне очи към него. — *Разбирам.*

Тя поклати глава смутено.

С желанието да изясни нещата, но неспособен да повярва какво прави, Сам протегна ръка към терариума на масичката за кафе. Миниатюрните орхидеи, своенравни, както обикновено, бяха започнали да клюмват и да покафеняват. Когато вдигна ръка над съдинката, цветята и папратите се надигнаха нагоре, листенцата възвърнаха каймачената си белота, зеленината оживя.

Смаяна, Луси премести поглед от терариума към лицето на Сам. Той видя удивлението в очите ѝ, бързото проблясване на преглътнати

сълзи, червенината, която се разля по шията ѝ. Пръстите ѝ стиснаха силно неговите.

— Откакто бях на десет — каза Сам в отговор на незададения ѝ въпрос. Той се чувстваше незащитен, можеше да усети сърцето си как бие тревожно. Току-що бе споделил нещо толкова лично, и го безпокоеше, че изобщо не съжалява за това. Не беше сигурен, че е в състояние да се възпре да направи или да каже дори още повече неща в неудържимия порив да се сближи с нея.

— Аз бях на седем — прошепна Луси и колеблива усмивка премина по устните ѝ. — Една счупена чаша се превърна в светулка.

Той я погледна очарован.

— Не можеш да го контролираш, нали?

Тя поклати глава.

— Ето лекарството — обяви ведро Холи, връщайки се в стаята. Тя носеше шишенцето и една голяма пластмасова чаша с вода.

— Благодаря ти — прошепна Луси. След като изпи хапчето, тя прочисти гърлото си и каза предпазливо: — Холи, питах се дали можем да запазим в тайна това... как колибрита е влязло в стаята.

— О, аз вече си знаех, че не трябва да казвам на никого — увери я Холи. — Повечето хора не вярват в магия. — Тя поклати глава разочаровано, сякаш да каже, че това е много жалко за тях.

— А защо колибри? — обърна се Сам към Луси.

Беше ѝ трудно да отговори, бореше се със затруднението си да обсъжда нещо, което никога не бе дръзвала да изрази с думи.

— Не знам. Трябва да разбере какво означава. — След малка пауза добави: — Да не стоя на едно място, може би. Да продължавам да се движа.

— Местните индианци казват, че колибрита се появява в моменти на болка и скръб.

— Защо?

Като взе шишенцето с таблетки от нея, Сам го затвори и отвърна с неутрален тон.

— Според тях означавало, че всичко ще се оправи.

* * *

— Холи, ти си корпоративен пират — каза Сам онази вечер, давайки на племенницата си шепа пари от „Монополи“. — Аз съм аут, хора.

След вечерята от лазаня и салата Сам, Луси, Марк и Холи бяха играли различни игри в дневната. Атмосферата беше весела и непринудена, никой не се държеше така, сякаш се е случило нещо необичайно.

— Трябва да купуваш железница винаги, когато имаш шанс — отвърна му Холи.

— Сега ми кажи. — Сам погледна укорително Луси, която се беше свила в ъгъла на дивана. — Аз си мислех, че като те направя банкерка, ще получа възможност.

— Съжалявам — усмихна се Луси. — Трябва да се играе по правилата. Когато става дума за пари, цифрите не лъжат.

— Което показва, че не знаеш абсолютно нищо за банкирането — каза Сам.

— Не сме приключили — възрази Холи, виждайки, че Марк се приготвя да събере фигурите по дъската. — Още не съм била всички.

— Време е за сън.

Холи въздъхна.

— Когато порасна, *никога* няма да си лягам.

— Странно е — каза Сам, — но когато пораснеш, лягането ще е най-любимото ти нещо.

— Ние ще приберем играта — каза Луси на Марк с усмивка. — Ако искаш, можеш да заведеш Холи горе.

Момиченцето целуна вуйчо си Сам и двамата си потъркаха носовете.

Когато Марк тръгна с Холи нагоре, Луси и Сам подредиха частите на играта и различните цветове на хартиените пари.

— Голяма е сладурана — каза Луси.

— Излязохме късметлии — каза Сам. — Вики свърши добра работа с нея.

— А така също и вие с Марк. Холи явно е щастлива и се вижда, че за нея се грижат добре. — Луси пристегна хартиените пари с ластиче и му ги подаде.

Сам затвори кутията и се усмихна на Луси.

— Искаш ли вино?

— Звучи приятно.

— Нека да пием навън. Сега е Ягодовата луна.

— Защо се нарича така?

— Юнско пълнолуние. Време за събиране на ягодите. Предполагам, че си чувала израза от баща си.

— Пораснах, чувайки какви ли не научни термини, но не и забавни неща. — Луси се засмя и добави: — Бях толкова разочарована, когато баща ми ми каза, че звездният прах е космически боклук.

След няколко минути Сам я изнесе на предната веранда и я сложи в един люлеещ се стол като подпря краката ѝ на табуретка. След като ѝ подаде чаша вино с вкус на ягоди и намек за пушек, Сам седна в един стол до нея. Беше ясна нощ. Човек можеше да вижда в мрака и безкрайното пространство между звездите.

— Харесват ми — каза Луси, осъзнавайки, че Сам е налял виното им в старомодни бурканчета от конфитюр. — Спомням си, че пиех от такива, когато ходех на гости на баба и дядо.

— Предвид последните събития — каза Сам, — реших да не рискувам с хубавите ни сервиси. — Той се усмихна на изражението ѝ.

Когато тя изви очи, забеляза, че една от лепенките върху шината ѝ не е закрепена добре. Наведе се да я оправи и Сам мълчаливо ѝ се притече на помощ.

— Благодаря ти. — Понякога съм много придирчива, искам нещата да са изравнени по конец.

— Знам, обичаш също така шевовете на късите ти чорапи да минават точно през пръстите ти. И не обичаш храната в чинията ти да бъде докосвана.

Луси го изгледа смутено.

— Толкова ли е очевидно, че съм обесивно-компулсивна^[2]?

— Всъщност, не.

— Да, така е. Докарвах Кевин до лудост.

— Аз съм много толерантен по отношение на ритуалното поведение — каза Сам. — То е всъщност еволюционно предимство. Например навикът на кучето да прави кръгове на мястото, преди да легне — това вероятно идва от предците, които са проверявали за змии или други опасни твари.

Луси се засмя.

— Аз не мога да измисля никаква полза от моето ритуално поведение — то само раздразва хората.

— Ако ти е помогнало да се отървеш от Кевин — каза Сам, — бих казал, че е от голяма полза. — После се облегна в стола си, съзерцавайки я. — Той знае ли? — попита най-накрая.

Луси разбра какво има предвид и поклати глава.

— Никой не знае.

— Освен мен и Холи.

— Нямах намерение това да се случи пред нея. Съжалявам.

— Всичко е наред.

— Понякога, когато почувствам нещо много силно, ако наблизю има стъкло... — Гласът ѝ секна и тя сви виновно рамене.

— Емоциите са тези, които го причиняват — каза той.

— Да. Наблюдавах цветовете в рисунката на Холи и си помислих, че мога да направя един курс по изкуство за деца. Да ги уча как да работят със стъкло. И идеята ме накара да се почувствам невероятно... Изпълнена с надежда. Щастлива.

— Разбира се. Когато имаш страст за нещо, няма по-хубаво от това да я споделиш.

След онзи следобед нещо между тях се беше променило. Беше хубаво чувство, на сигурност, което Луси искаше да вкуси. Оставяйки това чувство да я завладее, тя погледна към него.

— Емоцията играе ли роля в това, което ти правиш?

— Усещам я повече като енергия. Едва доловима. И не толкова силна, когато съм далеч от острова. Когато бях в Калифорния, почти успях да се самоубедея, че си въобразявам. Но после, когато се върнах тук, тя бе по-силна от всякога.

— Колко време си живял в Калифорния?

— Няколко години. Работех като помощник-винар.

— Сам ли беше? Имам предвид... излизал ли си с някоя?

— Известно време излизах с дъщерята на собственика на лозето. Беше красива, умна и обичаше лозето толкова, колкото и аз. — Той се затвори, гласът му стана тих и замислен. — Искаше да се сгодим. Идеята да се ожения за нея почти ме беше изкушила. Харесвах семейството ѝ, обичах лозето... щеше да е лесно.

— Защо не го направи?

— Не исках да я използвам по този начин. И знаех, че няма начин това да изтрае дълго.

— Как си можел да бъдеш сигурен? Как си можел да знаеш, ако не опиташ?

— Знаех го от момента, в който тя и аз започнахме да говорим за това да го направим за постоянно. Тя беше сигурна, че ако хванем самолета, отидем във Вегас и се венчаем, всичко ще е наред. Но на мен ми прозвуча като че някой хвърля руло хартия и кутия захарна глазура във фурната и казва: „Знаеш ли, мисля, че има шанс от това вътре да излезе шоколадов кейк“.

Луси не се сдържа и се разсмя.

— Но това означава само, че не е била правилната жена. Не означава, че не можеш да имаш добър брак с някоя друга.

— Преценяването на ползата от риска никога не е било силната ми страна.

— Защото си виждал най-лошата страна на любовта, докато си растял.

— Да.

— Но според принципите за равновесие във вселената все някой трябва да има най-хубавата страна на любовта.

Сам поклати глава и вдигна бурканчето си за тост.

— За най-добрата ѝ страна. Каквато и да е тя.

Когато се чукнаха и пиха, Луси си помисли, че може би имаше много жени, които възприемаха гледната точка на Сам за брака като предизвикателство, надявайки се да променят мнението му. Тя никога не би проявила такава глупост. Дори да не споделяше възгледите на Сам, тя уважаваше правото му на тях.

Миналият опит я беше научил, че когато обичаш един човек, трябва да го приемаш какъвто е, знаейки, че въпреки че може да успееш да повлияеш върху някои негови навици или върху вкуса му за вратовръзки, никога няма да промениш неговата най-дълбока същност. А ако извадиш късмет, може да намериш мъж, който разбира нещата по същия начин като теб.

Това, помисли си тя, беше най-хубавата страна на любовта.

[1] Малко отразяващо парче стъкло или седеф, което се окачва от вътрешната страна на прозореца, за да лови светлината. — Б.пр. ↑

[2] Тревожно разстройство, характеризиращо се с натрапчиви мисли, предизвикващи безпокойство. — Б.пр. [↑](#)

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Късно тази сутрин — долетя гласът на Сам през вратата на банята, — имаш час при лекаря. Ако ти каже, че всичко е наред, ще получиш аерошини и патерици.

— Искан ми се отново да мога да се движа — каза Луси разпалено, докато се къпеше под горещия душ. — И съм сигурна, че ще ти е приятно да не ме разнасяш наоколо.

— Права си. Не мога да си представя защо съм си въобразявал, че опаковането на една полугола жена в найлони и носенето ѝ насам-натам, може да е забавно.

Луси се усмихна и спря водата. Свали найлоновата шапка от косата си, която бе заела от Холи, и се загърна в голяма хавлиена кърпа.

— Вече можеш да влизаш.

Сам влезе в мократа баня и се приближи да ѝ помогне. Държеше се не принудено... но до тази сутрин не се беше осмелявал да срещне погледа ѝ.

Предишната вечер бяха стояли до късно на верандата и накрая се оказа, че са изпили цялата бутилка вино. Днес, обаче, Сам беше необичайно сдържан, сякаш се беше изморил да ѝ прислужва. Луси реши, че независимо от това какво ще ѝ каже днес докторът, ще настоява да ѝ дадат патерици. Три дни бяха достатъчни, за да тормози Сам.

Луси стоеше права и стискаше кърпата около себе си, като се опитваше да запази равновесие върху пода. Сам внимателно подпъхна ръка под коленете ѝ, повдигна я и я пренесе в спалнята. Сложи я на края на матрака с провиснали надолу крака, вдигна една малка ножица и започна да реже слоевете найлон върху крака ѝ.

— Направи толкова много за мен — каза Луси тихо. — Надявам се някой ден да мога...

— Всичко е наред.

— Искан само да ти кажа колко много...

— Знам. Колко си ми благодарна. Няма нужда да го преговаряме всеки път, когато ти помогна да излезеш от проклетия душ.

Примигвайки от грубия му тон, Луси прошепна:

— Съжалявам. Не си дадох сметка, че една обикновена любезност ще те раздразни.

— Не е обикновена любезност — каза Сам, клъцвайки последното парче найлон, — докато седиш тук мокра и почти гола, и ме гледаш с широко ококорени кукленски очи. Спести си благодарностите.

— Защо си толкова докачлив? Да нямаш махмурлук?

Той ѝ хвърли сардоничен поглед.

— Няма как да имам махмурлук от две чаши вино.

— Всичко е заради мен, нали? Всеки на твоє място би се раздразнил. Съжалявам. Но скоро ще се махна оттук и...

— Луси — каза той с пресилено търпение, — не се извинявай. Не се опитвай да проумееш каквото и да е. Просто... млъкни за няколко минути.

— Но аз... — Тя спря, когато видя изражението му. — Добре, млъквам.

Когато найлонът беше свален, Сам спря при вида на нараненото ѝ коляно. Проследи ръба на тъмното петно; докосването му беше толкова леко, почти недоловимо. Главата му бе наведена, така че Луси не можеше да види израза на лицето му. Той подпря ръце на матрака от двете ѝ страни и пръстите му се забиха в кувертюрата. Сипна тръпка разтърси тялото му, желанието разпука неговата сдържаност.

Луси не посмя да се обади. Беше вперила поглед в широките му рамене. Ушите ѝ бяха пълни с ехото от ритъма на неговия пулс.

Светлината се плъзна по тъмната му коса. Докосването на устните му беше леко и парещо срещу натъртеното ѝ коляно и я накара да трепне от изненада. Устните му се поколебаха, насочвайки се към вътрешността на бедрото ѝ. Пръстите му се стегнаха около кувертюрата. Дъхът ѝ секна, когато той се наведе по-навътре между бедрата ѝ и тя усети тялото му, тежко и приятно, когато се притисна.

Още една целувка, по-високо, там, където кожата бе по-тънка и чувствителна. Под мократа кърпа тялото ѝ беше едновременно горещо и студено. Ръцете му бавно се провряха под ръба на кърпата, от движението краищата ѝ се разхлабиха и се разтвориха. Той продължи

по-нагоре, дланите му преминаха по хълбоците и корема ѝ, устните му ги последваха в пътека от остри усещания. Луси се отпусна безсилно, крайниците ѝ натежаха. Сам разтвори хавлиената кърпа и чистият аромат на кожата ѝ се вдигна като топъл полъх.

Замаяна от възбуда и смущение, Луси извърна лицето си настрана, очите ѝ се затвориха да изличат всичко, освен интензивното усещане от докосването му. Тя искаше това толкова силно, че нищо друго нямаше значение. Той я любеше, използваше ръцете и устата си да я увлече в тъмния, сладък поток на желанието... никога досега не бе изпитвала подобно нещо... удоволствие, което сякаш размекваше костите ѝ и ги превръщаше в течен огън. Палците му я галеха интимно, разтваряйки влажната плът. От устните ѝ се откъсна един стон, когато усети топлината на дъха му, натиска на устата му, отворена срещу нея. Удар на езика му, леко подръпване. Започна да я ближе, ритъмът беше възбуждащ и сочен, а тялото ѝ започна да пулсира и да се опитва да обхване празнотата. Тя безпомощно се повдигаше срещу него с всяко копринено докосване и завъртане, усещанията се надграждаха едно върху друго, докато достигнаха точката на запалване.

Металическият крясък на звънеца на входната врата преряза преливащата топлина. Луси замръзна, нервите ѝ пищяха възмутено срещу звука. Сам продължи да я целува и гали, до такава степен погълнат от чувствеността на момента, че не регистрира звука. Но звънецът иззвъня отново и Луси изпъшка и отблъсна главата му.

Сам се откъсна от нея с тиха ругатня. Потърси краищата на кърпата и я покри с нея. Полуседнал, полунаведен срещу ръба на матрака, той дишаше с отворена уста. Крайниците му трепереха.

— Сигурно е някой от работниците — чу го тя да промърморва.

— Можеш ли...

— Не.

Той се отдели от леглото и отиде в банята, и след малко се чу плисък на течаща вода. Докато Сам излезе, Луси беше успяла да се завие с кувертюрата. Лицето му беше твърдо, челюстта — здраво стисната.

— Връщам се след минута.

Луси прехапа устни, преди да попита:

— Ядосан си заради това, което започна, или за това, че не го довърши?

Сам я изгледа замислено.

— И заради двете — каза той и напусна стаята.

* * *

Когато Сам слезе по стъпалата, яростната болка от възбудата не можеше да се сравни с горещите му емоции. Гняв, срам, неудобство. Беше толкова близко, толкова дяволски близко да прави секс с Луси. Знаеше, че е неправилно, но не му пукаше. Защо Луси не беше направила нищо, за да го спре? Ако не беше успял да поеме контрол над ситуацията, над себе си, щеше да направи сериозна грешка.

Той стигна до входната врата и я отвори. На прага стоеше Алис, сестрата на Луси. Лицето му се свъси невярващо. В продължение на един дълъг момент си позволи да си помечтае как я изхвърля безцеремонно от верандата.

Алис го изгледа студено, олюлявайки се на неудобните си високи токчета. Лешниковите ѝ очи бяха големи и оградени с блестящ пурпурен грим, стряскащ за иначе тясното ѝ лице. Устните ѝ бяха в яркорозово червило. Дори и при най-добри обстоятелства, Сам би я намерил за дразнеща. Но точно сега, когато го бе измъкнала от леглото на Луси, с тялото му, което пищеше да се върне обратно и да си свърши работата, Сам не се чувстваше способен да прояви дори минимум цивилизованост.

— Не окуражаваме хората да се отбиват, без първо да се обадят — каза той.

— Тук съм да видя сестра си.

— Добре е.

— Бих искала лично да се уверя.

— Тя си почива. — Сам стоеше, подпрял едната си ръка върху рамката на вратата, блокирайки пътя ѝ.

— Няма да си тръгна, докато не я уведомите, че съм тук — каза Алис.

— Луси има мозъчно сътресение. — След което добави без капка притеснение: — И не може да понася никакъв стрес.

Устните ѝ се свиха в твърда черта.

— Мислите, че мога да я нараня?

— Вече сте я наранили — произнесе Сам спокойно. — Не е трудно да се досети човек, че чукайки се с бившето ѝ гадже, сте загубили мястото си в списъка на привилегированите.

— Не е ваша работа да ме съдите за личните ми избори.

Само че предвид факта, че аферата на Алис с Кевин бе довела до верижна реакция, завършила с възстановяването на Луси в неговата къща, той предположи, че има правото да го каже.

— Докато Луси е под моя покрив — каза той, — е мое задължение да се грижа за нея. А вашите лични избори не ме засягат, стига Луси да е добре.

— Няма да си тръгна, докато не вляза да говоря с нея. — Алис повиши глас и го насочи към вътрешността на коридора. — Луси? Чуваш ли ме? Луси?

— Не ми пука дали ще стоите на верандата ми и ще кряскате цял ден — прекъсна я Сам, когато чу Луси да се обажда от втория етаж. — Като изгледа Алис гневно, той произнесе: — Отивам да видя как е. Стойте тук.

— Може ли да почакам вътре? — осмели сетя да попита.

— Не. — След което затръшна вратата в лицето ѝ.

* * *

Когато се върна в спалнята, Луси беше облякла къси панталонки в цвят каки и тениска. Беше чула достатъчно от препирнята долу, за да знае, че Алис се е отбила без предупреждение и това не се е понаравило на Сам.

Все още замаяна, Луси не можеше да реши как се чувства след случилото се преди малко между тях. Най-вече бе изумена от собствената си реакция към него, от смазващото удоволствие, което бе изличило всяка мисъл в главата ѝ.

Когато Сам се приближи, тя усети как кожата ѝ пламва. Погледът му се плъзна по нея и между веждите му се образуваха две мрачни бръчки.

— Как се добра до тези дрехи? — попита той рязко. — Оставих ги на скрина.

— Не съм се отпускала върху болния си крак. Беше само на една крачка и един подскок от леглото, а след това просто...

— По дяволите, Луси. Ако този крак се допре до пода още веднъж, ще... — Той млъкна, обмисляйки различни заплахи.

— Ще ме изпратиш в леглото без вечеря? — предположи тя сериозно. — Ще ми вземеш мобилния телефон?

— Какво ще кажеш за едно старомодно плясване по задника?

Но тя видя проблясването на загриженост в очите му и знаеше какво стои зад неговото раздражение. Усмихна се леко.

— Холи ми каза, че не вярваш, че пляскането решава нещата.

Когато Сам я погледна, скованите му рамене се отпуснаха и суровите линии около устата му се смекчиха.

— За теб може да направя изключение.

Усмивката остана върху лицето ѝ.

— Отново флиртуваш с мен.

— Не, аз... — Звънецът на входната врата издрънча нетърпеливо. — Исусе... — прошепна Сам.

— Може би трябва да се срещна с нея — извинително каза Луси. — Ще ме свалиш ли долу?

— Защо искаш да се подлагаш на това?

— Не мога да избягвам Алис вечно. А и мама пристига вдругиден. Може би ще се зарадва, ако дъщерите ѝ са се помирили в някаква степен.

— Прекалено скоро е.

— И аз така мисля — призна Луси. — Но сега е дошла и може би е добре веднъж завинаги да приключим с това.

Сам се поколеба, преди да плъзне ръце под нея.

Контактът я разтърси така, като че между тях бе преминал електрически ток. Тя се опита да прикрие реакцията си и да диша равномерно. Но когато се хвана за раменете му, видя по шията му да се надига червенина и разбра, че не е единствената развълнувана.

— Благодаря ти — каза тя, когато той се обърна на една страна, за да може да преминат през вратата. — Знам, че би предпочел да я изриташ.

— Аз пак мога да я изритам. — Сам тръгна към стълбите. — Ще те държа под око. При първия знак за неприятност ще изхвърчи оттук.

Луси се намръщи.

— Не искам да се въртиш около нас, докато си говорим.

— Няма. Но ще съм наблизко, ако ти потрябва подкрепление.

— Не се нуждаю от подкрепление.

— Луси, знаеш ли какво е мозъчно сътресение?

— Да.

Сам продължи, сякаш не я беше чул:

— Мозъчно сътресение има тогава, когато си удариш главата толкова силно, че мозъкът се блъсне в черепа, убивайки безброй неврони. Това може да причини проблеми със съня, депресии и загуба на памет, и тези странични ефекти се влошават, ако човек се напруга по какъвто и да било начин. — Той спря и добави раздразнено: — Кое то включва и секс.

— Докторът ли го каза?

— Не беше нужно.

— Не мисля, че сексът може да влоши положението ми, освен ако не го правим с главата надолу или на батут.

Макар, че тя искаше да прозвучи забавно, Сам не изглеждаше в настроение за забава.

— Няма да го правим в никаква поза — каза той разпалено.

Когато сложи Луси на дивана и подпря краката ѝ, Ренфийлд се вдигна от черджето си в ъгъла. Той се затътри към тях, физиономията му беше разцепена от свадлива кучешка усмивка. Луси се наведе да го погали, докато Сам отиде да доведе Алис. Той въведе сестра ѝ в дневната, без каквито и да е церемонии.

Странно, въпреки че Луси беше тази с превързан и шиниран крак, стори ѝ се, че Алис е далеч по-уязвима. Тежкият грим, напрегнатото изражение, движенията, ограничени от обувките със седемсантиметрови токчета, всичко допринасяше за изражение на обидена несигурност.

— Здравсти — кимна Алис.

— Здравсти. — Луси се насили и по устните ѝ се плъзна неестествена усмивка. — Настанявай се.

Алис се отпусна предпазливо на ръба на един близък стол и сякаш цялата им история се завърна. Отношенията ѝ с Алис бяха най-

разочароващото нещо в живота ѝ, изпълнени с конкуренция, завист, вина, възмущение. Те бяха израснали, борейки се за ограниченото право на внимание от своите родители. Въпреки че Луси винаги се беше надявала, че конфликтът между тях ще се уталожи с възрастта, сега беше по-зле от всякога.

Забелязвайки, че Алис се взира в кучето, Луси каза:

— Това е Ренфийлд.

Булдогът изсумтя и погледна Луси, от долната му челюст се беше проточила лига.

— Да не би нещо да не е наред с него? — В таса на Алис се долови отвращение.

— Би било по-лесно да ти кажа какво не е наред с теб — реагира Сам. Той се обърна към Луси и добави: — Имаш десет минути. След десет минути сестра ти да я няма. Трябва да си почиваш.

— Окей — отвърна Луси спокойно.

Изречението на Алис стана обидено, докато гледаше как Сам излиза от стаята.

— Защо е толкова груб?

— Опитва се да се грижи за мен — тихо отвърна Луси.

— Какво си му казала за мен?

— Съвсем малко.

— Сигурна съм, че си му разказала как Кевин те е изоставил и какво според теб съм направила, за да...

— Всъщност, не си основната тема в нашите разговори — рече Луси по-остро, отколкото възнамеряваше.

Алис затвори уста, изглеждаше засегната.

След кратко мълчание Луси попита:

— Мама ли те накара да минеш да ме видиш?

— Не. Идеята беше моя. Все още ме е грижа за теб, Луси. Невинаги съм се държала по начина, по който би ти харесало, но все пак съм ти сестра.

Луси сдържа язвителния коментар. Осъзнала, че е напрегната от главата до петите, тя се опита да се отпусне. По гърба ѝ преминаха болезнени тръпки. Защо, за бога, Алис беше дошла? Луси искаше да вярва, че е водена от загриженост, или най-малкото от някакво искрено сестринско чувство. Но явно беше нужно нещо много повече от кръвна връзка, за да се възстановят нещата между тях. Защото горчивата

истина, за съжаление, беше тази, че ако Алис не ѝ беше сестра, тя не би искала да има нищо общо с нея.

— Как върви с Кевин? — попита Луси. — Още ли планирате сватбата?

— Да. Мама и татко пристигат утре да обсъдим подробностите.

— Значи те ще платят разходите?

— Така мисля.

— Бях сигурна, че ще го направят — каза Луси мрачно, преди да успее да се възпре. Независимо какво казваха, родителите ѝ никога не държаха Алис отговорна за каквото и да било.

— Според теб не трябва, така ли? — вдигна вежди сестра ѝ.

— А според теб? — контрира Луси.

— Разбира се, че трябва. Аз съм им дъщеря. — Очите на Алис станаха безмилостни — Има нещо, което е нужно да разбереш, Луси. Никога не съм планирала да те нараня. Не е планирал да го направи и Кевин. Не беше заради теб. Ти беше просто...

— Странична щета.

— Предполагам, че може да се каже и така.

— Нито единият от вас не си даде труда да помисли отвъд това, което сте искали в момента.

— Ами, любовта е такава — отвърна Алис без следа от угризение.

— Нима? — Потъвайки по-дълбоко в ъгъла на дивана, Луси обви ръце около себе си. — Да ти е хрумвало някога, че когато Кевин е осъзнал, че иска да приключи връзката си с мен, ти може да си изглеждала като най-лесния изход за това?

— Не — изстреля Алис. — Имах огромното самочувствие да вярвам, че може би е влюбен в мен, и че — колкото и да не ти се вярва, — някой може всъщност да предпочита мен пред теб.

Луси вдигна възпираща ръка и се опита да преодолее пристъпа на гняв. Зараждаше се скандал и тя знаеше, че няма да може да се справи. Стресът да е близо до Алис беше достатъчен, за да отключи главоболие, което стегна челото ѝ като менгеме.

— Да не задълбаваме. Нека се опитаме да измислим как да продължим оттук нататък.

— Какво има за разбиране? Аз се омъжвам. Всички продължаваме. Така че и ти би трябвало да го направиш.

— Малко по-сложно е — отвърна Луси. — Това не ти е сапунена опера, където хората удобно забравят миналото и всичко по магически начин се оправя. — Когато видя как Алис се стяга, Луси си спомни със закъснение, че сестра ѝ е загубила работата си като сценарист на шоуто „Каквото сърцето знае“. — Съжалявам — смотолеви тя. — Нямах намерение да ти напомням за това.

— Добре — каза Алис кисело.

Двете замълчаха за момент.

— Търсиш ли нова работа? — осмели се да попита Луси.

— Това не те засяга, няма защо да се тревожиш.

— Не се тревожа, само... — Луси въздъхна. — Разговорът с теб е като да вървиш през минирано поле.

— Не всичко е по моя вина. Какво да направя, като Кевин предпочита мен, а не теб? Той така и така щеше да те остави. Какво трябваше да направя? Просто исках да бъда щастлива.

Наистина ли Алис не разбираше какво означава да си щастлив за сметка на друг? И дали наистина имаше някакви цели отвъд това? Странно, сестра ѝ никога не бе изглеждала по-малко доволна от сега. Проблемът с преследването на щастие беше, че не е дестинация, до която можеш да стигнеш. А нещо, което се случва по пътя. И това, което правеше Алис сега — да улови всяко достъпно удоволствие, отхвърляйки всички скрупули — практически беше гаранция, че тя ще свърши зле.

Но Луси каза единствено:

— Аз също искам да си щастлива.

Алис изсумтя. Но Луси не я обвини, тъй като знаеше, че сестра ѝ не разбира какво има предвид.

Часовникът на камината отброи почти минута, преди Алис да заговори.

— Ще те поканя на сватбата. От теб зависи дали искаш да дойдеш. От теб зависи също дали ще поддържаме връзка. Аз бих искала нещата да се върнат към нормалното. Съжалявам за всичко, което ти се случи, но не е по моя вина, така че няма да прекарам остатъка от живота си, плащайки за това.

Това беше дошла да ѝ каже сестра ѝ, осъзна Луси.

Алис се изправи.

— Сега трябва да вървя. Между другото, мама и татко искат да се запознаят със Сам. Искат да те изведат на вечеря утре или да донесат нещо.

— О, страхотно — каза Луси уморено. — Сам адски ще се зарадва. — Като облегна глава на дивана, тя попита: — Искаш ли да го извикам да те изпрати?

— Не си давай труд. — Токчетата на Алис затракаха по дървения под.

Луси остана неподвижна и мълчалива няколко минути. В един момент осъзна, че Сам стои до нея, лицето му беше неразгадаемо.

— Какво чу? — попита го тя.

— Достатъчно, за да разбере, че сестра ти е една егоистична кучка.

— Ужасна е — промърмори Луси.

— Получила е това, което е искала.

— Винаги го получава. Но това никога не я прави щастлива. — Като въздъхна, Луси разтърка врата си. — Родителите ми пристигат утре.

— Чух.

— Не си длъжен да идваш да вечеряш с нас. Те ще ме вземат и ще отидем някъде; тъкмо ще останеш малко на спокойствие.

— Ще дойда с теб. Искам.

— Това е повече, отколкото бих могла да кажа. Напълно съм сигурна, че ще започнат да ме притискат да се сдобря с Алис, освен това ще искат да присъствам на сватбата. Ако наистина отида, ще бъде ужасно. Ако не отида, ще изглеждам като ревнивата по-голяма сестра, която завижда. Както обикновено, няма печеливш в нашето семейство. С изключение на Алис. Тя винаги печели.

— Невинаги — каза Сам. — Не и ако печеленето означава да се омъжи за Пиърсън. Ще са една адска двойка.

— Съгласна съм. — Луси отпусна глава на дивана, съзерцавайки Сам. По устните ѝ премина горчиво-сладка усмивка. — Трябва да се върна към работата си със стъклото. Това е единственото нещо, което ще ми помогне да престана да мисля за Алис, за Кевин и за родителите ми.

— Какво мога да направя? — попита Сам тихо.

Луси осъзна, че гледа в дълбоките му синьо-зелени очи и си мисли, че в спретнатия ѝ, старателно организиран списък с планове и надежди, Сам Нолан изобщо не пасва. Той беше усложнение, което не беше взела предвид.

Но въпреки признатите от самия него недостатъци, той беше честен, грижовен мъж. Господ знае, че не бе познавала много такива през живота си. Проблемът беше, че думата завинаги не можеше да се приложи към връзка с мъж като Сам. Нещо, което той ясно беше дал да се разбере.

Вместо да се концентрира върху това, което не можеше да има с него... може би трябваше да се опита да открие какво е възможно. Никога досега не бе имала връзка, базирана на приятелство и удоволствие, без да са включени емоции. Можеше ли да го направи? Какво печелеше от това?

Шанс да се чувства жива. Шанс да преживее чисто, неподправено забавление, преди да продължи към следващия етап от живота си.

След като взе решението, Луси погледна решително към Сам. Беше я попитал какво може да направи за нея. Е, тя вече имаше отговора.

— Прави секс с мен.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сам я гледа дълго. Изражението му беше толкова смаяно, че Луси започна да се изпълва с негодувание.

— Изглеждаш така, сякаш си глътнал някое от хапчетата против глисти на Ренфийлд — каза тя.

Сам откъсна поглед от нея и прокара ръка през косата си, след което закрачи из стаята възбудено.

— Днес не е подходящият ден да се шегуваш с подобни неща.

— С лекарства за кучета ли?

— Със секс. — Той произнесе думата като ругатня.

— Не се шегувах.

— Ние не можем да правим секс.

— Защо?

— Знаеш причините.

— Тези причини сега не важат — каза Луси искрено. — Защото разсъждавах за това и... спри, моля те, да обикаляш. Ще седнеш ли до мен?

Сам предпазливо се приближи и седна до масичката за кафе срещу нея. Подпря ръце на коленете си и я погледна.

— Знам правилата ти — каза Луси. — Без ангажимент. Без ревност. Без бъдеще. Обменяме единствено телесни течности, не чувства.

— Да — кимна Сам. — Това са правилата. И няма да наруша нито едно от тях с теб.

Луси се намръщи.

— Не много отдавна ми каза, че ако искам да правя секс за отмъщение, ти ще го направиш с мен.

— Нямах действителни намерения. Ти не си от жените, които могат да са ми приятели, за да се възползвам от тях.

— Напротив, съм.

— Изобщо не си, Луси. — Сам стана и отново започна да крачи. — В началото ще казваш, че си окей с неангажиращия секс. Но това

няма да продължи дълго.

— Ами ако *обещая* да не става сериозно и да не се задълбочава?

— Въпреки това ще стане.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото моите връзки проработват само тогава, когато и двамата са еднакво повърхностни. Много ме бива в това. Но ти ще извадиш всичко от равновесие.

— Сам. Имах лош късмет с връзките дотук. Повярвай ми, няма мъж на тази земя, без когото да не мога да живея, включително теб. Но тази сутрин, когато бяхме заедно горе... това бе най-хубавото нещо, което ми се е случвало от доста време насам. И ако искам да опитам по твоя начин, не виждам защо ти трябва да имаш проблем.

Сам беше спрял в средата на стаята. Гледаше я с раздразнение, очевидно не намираше аргументи.

— Не — произнесе накрая той.

Веждите ѝ се вдигнаха.

— Това категорично *не* ли е, или *не*, *ще си помисля?*

— Това е *по дяволите, не*.

— Но въпреки това утре ще вечеряш с мен и родителите ми?

— Да, мога да го направя.

Луси поклати глава смаяно.

— Ще вечеряш с нас, но няма да правиш секс с мен?

— Все пак трябва да ям — каза той.

* * *

— Има едно просто правило за справяне със стъпала, когато човек е с патерици — каза Сам по-късно през деня, стоейки зад Луси, когато тя се приближи до входните стъпала на къщата. — При изкачване тръгваш винаги със здравия крак. А надолу слизаш с болния и патериците.

Току-що се бяха върнали от лекаря, където ѝ бяха поставили скоба. Тъй като никога досега не беше използвала патерици, установи, че е много по-трудно, отколкото си е представяла.

— Опитай се да не се отпускат върху десния крак — каза Сам, като гледаше как неуверено напредва по пътя. — Просто го завърти и

подскочи с левия.

— Откъде знаеш какво трябва да правя? — попита Луси, запъхтяна от усилието.

— Счупих си глезена, когато бях на шестнайсет. Спортни травми.

— Футбол?

— Наблюдение на птици.

Луси се засмя.

— Това не е спорт.

— Бях се качил на една ела, опитвах се да видя една дива птица. От застрашен вид. Гнезди в стари гори. Естествено, бях се качил без предпазно въже. Бях толкова въодушевен, че се изпуснах и паднах, като изпочупих почти всички клони надолу.

— Горкичкият — каза Луси. — Но съм сигурна, че си е заслужавало.

— Разбира се, че си заслужаваше. — Той я гледаше как подскача напред върху патериците. — Ще те пренеса през останалата част. Можеш да се упражняваш по-късно.

— Не, мога да изкача стълбите. Такова облекчение е, че мога да се движа отново. Това означава, че утре мога да отида до студиото.

— Утре или вдругиден — каза Сам. — Не се напругай прекалено, иначе можеш да получиш допълнителна травма на този крак.

Усмивката ѝ стана въпросителна. Беше трудно да интерпретира настроението му. Дори след предложението ѝ той продължаваше да се отнася към нея с нехайната доброжелателност от първите два дни в Рейншедоу. Но не беше съвсем същото. В някои моменти го хващаше да я гледа по начин, който бе едновременно замислен и интимен, и знаеше някак си, че той мисли за онова, което едва не се беше случило между тях сутринта. И за твърдението ѝ, че тя няма нищо против една необвързваща афера. Луси беше сигурна, че макар да не го вярва, той също го искаше.

Когато най-после успя да влезе в къщата, тя беше потна и изморена, но и доволна. Придружи Сам до кухнята, където Холи си похапваше следобедната закуска, а Марк седеше на пода до Ренфийлд.

— О, вече си на крака. — Марк ѝ се усмихна. — Поздравления!

— Благодаря. Хубаво е човек отново да може да се движи.

— Луси! — Холи се втурна, очарована от патериците. — Страхотни са! Може ли да ги пробвам?

— Те не са за игра, миличка — каза Сам и клекна до племенницата си. Той помогна на Луси да седне на един стол край масата и подпря патериците до нея. След това се обърна и загледа Марк, който беше приковал кучето на пода и се опитваше да набута нещо в устата му с облечените си в градински ръкавици ръце. — Какво правиш с кучето?

— Опитвам се да му дам третата таблетка против припадъци.

— Не трябваше ли да е една?

— Искам да кажа, че за трети път правя опит. — Марк се намръщи на инатливия булдог. — Сдъвка първата и я издиха в лицето ми. Втория път успях да разтворя устата му с десертна лъжичка и да набутам таблетката в нея. Но той изплю таблетката и изяде лъжицата.

— Всъщност не я изяде — обади се Холи. — Поддъвка я и я пусна на пода.

Като клатеше глава, Сам отиде до хладилника, извади едно парче сирене и го подаде на Марк.

— Скрий хапчето вътре, братле.

— Той има непоносимост към лактоза. Получава газове.

— Повярвай ми, никой няма да забележи.

Марк скептично пхна капсулата в парчето сирене и го предложи на Ренфийлд.

Булдогът го налапа и излезе от кухнята.

— Знаеш ли какво? — обърна се Холи към Луси, като коленичи на пода, за да разгледа патериците. — Татко и Маги ще се оженият след четири седмици. А аз ще отида на меден месец с тях.

— Най-после сте определили дата? — попита Сам.

— Ще я направим в последния уикенд на лятото. — Марк отиде до мивката да измие ръцете си. — Маги иска да се оженим на ферибот.

— Шегуваш се.

— Изобщо не се шегувам. — Той попи ръцете си и се обърна към Луси: — Значителна част от ухажването ни премина по фериботите. Маги беше принудена да седи до мен, докато най-накрая осъзна колко магнетично привлекателен съм.

— Трябва да е било дълго пътуване — каза Сам и смушка брат си в ребрата. После добави, смеейки се: — Не мога да повярвам, че ще

ви позволят да направите церемонията на някое от онези корита.

— Вярваш или не, няма да сме първите. Но церемонията няма да е на действащ ферибот — има една пенсионирана антика на Юниън лейк със страхотен изглед към града и Спейс Нидъл^[1].

— Романтично е — каза Луси.

— Аз ще съм шаферка — каза Холи, — а вуйчо Сам ще е кум.

— Така ли? — попита Сам.

— Кой друг разполага с толкова обширен материал от истории за реч на един прием? — попита Марк. Той се усмихна на брат си. — Сам, ще приемеш ли да ми бъдеш кум? След всичко, което сме преживели, нямам по-близък от теб.

— Приемам — кимна Сам, — но само ако обещаеш да вземеш кучето, когато се изнесете.

— Съгласен. — Те се прегърнаха.

Когато вечерта наближи, Марк и Холи минаха да вземат Маги от работа и да я изведат на вечеря.

— Приятно прекарване — каза Марк, когато хвана за ръчичка Холи на излизане. — Не ни чакайте, ще закъснеем.

— Можете да се забавлявате! — извика Холи, преди вратата да се затвори.

Луси и Сам останаха сами. Сам продължи да гледа към вратата, потънал в мислите си. След това погледна към Луси и нещо се промени в лицето му. Тишината се наелектризира.

Седнала на един стол до плота, Луси попита небрежно:

— Какво имаме за вечеря?

— Стек, картофи и салатата.

— Звучи страхотно. Нека ти помогна. Може ли да нарежа зеленчуците за салатата?

Сам донесе дъска за рязане, нож, зеленчуците и марулята. Когато тя нарязва тиквичката и жълтата чушка, Сам отвори бутилка вино и наля две чаши.

— Няма ли да пием от бурканчета? — попита Луси, когато той ѝ подаде кристална чаша, пълна с тъмно, проблясващо каберне.

— Не и за това вино. — Той чукна чашата си в нейната и каза: — За Марк и Маги.

— Мислиш ли, Че Алекс ще се засегне, че ти ще си кумът? — попита Луси.

— Съвсем не. Те не са толкова близки.

— Дали е заради разликата във възрастта?

— Може би донякъде. Но е по-скоро въпрос на личностни качества. Марк е типичният по-голям брат. Когато се безпокои за някого, започва да се държи началнически и с превъзходство, което потиска Алекс.

— Какво им казваш, когато се карат?

— Имаш предвид, когато не се притичвам на помощ? — сухо каза Сам. — Казвам на Марк, че няма да промени Алекс, нито да го накара да спре да пие. Това е нещо, което зависи от Алекс. А на Алекс казвам, че ще замъкна задника му в клиника за рехабилитация. Е, не от онези със знаменитости и спа процедури. А с телена ограда с електрически ток, където те слагат с някакъв страховит съквартирант и те карат сам да си чистиш тоалетната.

— Смяташ ли, че може да се стигне до такъв момент? Да успееш да го убедиш... да отиде да получи помощ?

Сам поклати глава.

— Мисля, че Алекс ще направи всичко възможно, за да не се стигне дотам. — Той се загледа в просветващите червени дълбини на чашата си с вино и разклати течността. — Няма да го признае, но е ядосан на целия проклет свят, че семейството ни беше такъв боклук.

— Но ти явно не се чувстваш по този начин — каза тихо Луси. — Ядосан на света, имам предвид.

Сам сви рамене, погледът му стана замислен.

— На мен ми беше по-лесно, отколкото на него. Имаше едно възрастно семейство, живееха през няколко къщи от нас. Те бяха моето спасение. Нямаха собствени деца и аз непрекъснато висях в къщата им. — Той се усмихна на спомена. — Фред току ме накараше да разглобя стария им будилник и после отново да го сглобя, или ми показваше как да сменя сифона на кухненската мивка. Мери беше учителка. Даваше ми книги за четене, понякога ми помагаше да напиша домашните си.

— Живи ли са?

— Не, и двамата починаха. Мери ми остави известно количество пари за първоначалната вноска на тази къща. На нея ѝ харесваше идеята за лозе. Правеше по няколко литра къпиново вино. Беше

ужасно сладко. — Сам замълча, изражението му се замъгли от спомени.

Луси осъзна, че той се опитваше да направи връзки заради нея, да обясни нещата по начин, който не беше лесен. Той не беше от мъжете, които ще се извинят или оправдаят за това, което са били. Но на някакво ниво искаше тя да разбере личността, формирана от горчивите обстоятелства, в които бе протекъл животът му.

— На дванайсетия ми рожден ден — каза Сам след известно време, — се прибрах от училище, Вики беше завела Алекс някъде, Марк също го нямаше. Майка ми си беше умряла на дивана. Татко пиеше нещо направо от бутилката. Някъде вечерта започнах да огладнявам, но нямаше нищо за ядене. Отидох да търся татко и най-после го намерих седнал в колата на алеята, викаше някакви глупости за самоубийство. След това отидох при Фред и Мери и останах там три дни.

— Сигурно са означавали много за теб?

— Спасиха живота ми.

— Някога казвал ли си им го?

— Не. Те знаеха. — Връщайки се към настоящето, Сам предпазливо погледна Луси. Тя знаеше, че ѝ е казал повече, отколкото е възнамерявал, но не беше сигурен защо, и сега съжаляваше. — Връщам се след минутка — каза той и отиде при стековете на външния грил зад къщата.

* * *

Докато месото цвърчеше на грила и тавата с червени картофи се печеше във фурната, Луси разказа на Сам за родителите си и за последното разкритие, че баща ѝ веднъж е бил женен, преди да се ожени за майка ѝ.

— Ще го попиташ ли за това?

— Любопитна съм — призна Луси, — но не съм сигурна, че искам да чуя отговора. Знам, че обича мама. Но не искам да ми каже, че е обичал някоя друга повече от нея. — Тя прокара пръсти по очуканата повърхност на работната маса. — Татко винаги е бил дистанциран към нас, останалите. Резервиран. Мисля, че първата му

съпруга още заема място в сърцето му, което не е могъл да отстъпи на никого след нейната смърт. Мисля, че е бил завинаги увреден, но въпреки това мама го е искала.

— Сигурно е трудно да се състезаваш със спомените за някого — каза Сам.

— Да. Горката мама. — Луси направи физиономия. — Съжалявам, че ще трябва да се срещнеш с тях. Не е честно спрямо теб. Не стига, че си поел изцяло грижите за мен, но и да се налага да изтърпиш посещение от родителите ми.

— Няма проблем.

— Сигурно ще харесаш татко. Той обича да пуска шеги за физиката, които никой не схваща.

— Например?

— Например: „Защо пилето пресича пътя? Защото едно пиле в покой има склонност да остава в покой. Пилетата в движение проявяват склонност да пресичат пътя“. — Луси завъртя очи, когато той се засмя. — Знаех си, че ще ти се види смешно. Къде, според теб, трябва да отидем на вечеря?

— В „Патешка супа“ — каза Сам. Това беше един от най-хубавите ресторанти на острова, покрита с лози кръчма, предлагаща местна продукция и зеленчуци от собствената си зеленчукова градина, както и прясно уловена морска храна. Във фойето висеше странен портрет на Граучо Маркс^[2].

— Мястото ми харесва — каза Луси. — Но Кевин и аз сме вечеряли там с тях.

— Какво значение има?

Луси сви рамене, не беше съвсем сигурна защо го е споменала.

Сам закова поглед в нея.

— Не ме притеснява фактът, че ще бъда сравняван с Кевин.

Луси усети, че се изчервява.

— Нямах предвид това — отвърна тя раздражено.

След като наля още вино, Сам вдигна чашата си и каза:

— Времето лекува всички рани.

Луси се застави да се усмихне, разпознавайки цитата от Граучо Маркс.

— Ще пия за това. — И тя вдигна чашата си.

По време на вечерята обсъждаха стари филми, откривайки, че и двамата харесват черно-бели ленти. Когато Луси призна, че никога не е гледала „Филаделфийска история“ с Кари Грант и Катрин Хепбърн, Сам настоя, че трябва да го гледа.

— Това е класическа ексцентрична комедия. Не можеш да кажеш, че обичаш стари филми, ако не си го гледала.

— Жалко, че не можем да го гледаме тази вечер — каза Луси.

— Защо да не можем?

— Имаш ли го на дивиди?

— Не, но мога да го сваля.

— Но това ще трае цяла вечност.

Сам погледна самодоволно.

— Имам ускорител, с който ще стане най-много за пет минути.

— Понякога криеш ексцентричните си хобита толкова добре — удиви се Луси. — След което се появяват като гръм от ясно небе.

След вечеря двамата отидоха в дневната да гледат филма. Диалозите бяха изпълнени с елегантен, жив хумор, всяка пауза и реакция бяха на идеалното място.

Дохато черно-белите образи трепкаха на екрана, Луси се облегна на Сам, очаквайки той да възрази. Спокойната вечер заедно, нерешителните признания бяха създали атмосфера на интимност, която Сам може би не искаше да окуражава. Но той обви ръка около нея и я придърпа да отпусне глава на рамото му. Тя въздъхна, изпитвайки удоволствие от сигурната топлина до себе си и надеждната опора на ръката му. Когато това чувство ескалира и бавно завря, бе трудно да не го докосне, да не се пресегне към него.

— Ти не гледаш филма — обади се Сам.

— Нито пък ти.

— За какво мислиш?

В тишината филмовият диалог плуваше като пяна от шампанско.

Това не може да е любов, нали?

Не, не, не може.

Ще е неудобно.

Даже ужасно.

— Мислех си — каза Луси, — че никога не съм пробвала връзка, в която никой от двамата не дава обещания. Харесва ми това правило. Защото ако не даваш обещания, няма как да ги нарушиш.

— Има и друго правило, което не съм ти казал. — Гласът на Сам стана предпазлив. Дъхът му раздвижи косата на върха на главата ѝ.

— Какво е то?

— Да знаеш кога да спреш. Когато някой от нас каже, че е време за късане, другият се съгласява. Без спорове, без дискусии.

Луси млъкна, стомахът ѝ се надигна, когато промени положението си върху дивана.

Сам се обърна и я погледна, главата му се очертаваше на фона на трепкащите призрачни образи. Ниският звук на гласа му проряза заглушения поток от думи и образи от екрана зад него.

— От всички, хора, които никога не съм искал да нараня, Луси... ти си начело в списъка.

— Мисля, че ти си първият мъж, който някога се е интересувал от това. — Луси се пресегна и докосна лицето му, пръстите ѝ се допряха нежно до бузата му. Тя усети леката извивка на челюстта му и ускорения му пулс срещу върховете на пръстите си. — Да се възползваме от шанса — прошепна тя. — Няма да ме нараниш, Сам. Аз няма да го позволя.

Без да бърза, Сам се пресегна за дистанционното, заигра се с него и накрая натисна копчето за спиране на говора. Филмът продължи, светлина и сенки без звук. Устата му намери нейната в дълга, плавна целувка, разменяйки топлина за топлина, вкус за вкус. Едната му ръка се стрелна към тила ѝ и започна да я масажира слепешком. Възбудата премина в нещо тъмно и безименно, чувство, което се надигна в бавна вълна от пръстите на краката ѝ до главата. Беше нещо повече от желание... беше непреодолима жажда, толкова абсолютна, че би направила всичко, за да я задоволи.

Сам хвана ръба на ризата ѝ и я повдигна нагоре. Пръстите му се плъзнаха по еластичните презрамки на сутиена, смъквайки ги по раменете ѝ, преди да преминат към закопчалката на гърба. Прониза я тръпка, когато го усети да опипва малките кукички. Съблече я и ръцете му минаха по гръдния ѝ кош, докато стигнаха до голите ѝ гърди и ги обхванаха в шепа. Той се наведе над нея. С дяволична бавност пое връхчето на гърдата ѝ в уста и го задържа в зъби, галейки го с език. Тя

трябваше да прехапе устните си, за да не го помоли да я вземе веднага. Той започна да подръпва леко, отново и отново, като я облизваше между всяко дърпане.

Стенейки, Луси сграбчи тениската му на гърба, искаше да я скъса, имаше нужда да усети кожата му срещу своята. Той я сложи по гръб върху дивана. Контузеният ѝ крак беше подпрян нагоре, другият висеше настрана.

Като се надвеси над нея, Сам запечата устата ѝ със своята, целувките му бяха груби, похотливи и сладки. Тя се изгуби във внезапния напор на чувства, не можеше да контролира нищо. Отговори му, остави се да бъде хваната като падаща звезда, изгаряща отвътре навън.

Някъде отдалече го чу да промърморва, че трябва да спрат за секунда, че трябва да използват някакво предпазно средство, но му отвърна задъхано, че не е нужно, защото взема противозачатъчни, за да регулира цикъла си, а той каза, че ще я занесе на горния етаж, защото първият им път не трябва да е на дивана. Но продължиха да се целуват неудържимо, ненаситно и Сам се пресегна надолу да разкопчее шортите ѝ. Издърпа ги по хълбоците ѝ заедно с бельото ѝ и хладният въздух накара кожата ѝ да потръпне.

Луси беше отслабнала от желание, искаше той да я докосва, да я целува, да направи *нещо*, но шортите ѝ бикините ѝ се закачиха на скобите и той спря, за да ги оправи.

— Остави ги — рече тя, останала без дъх. — Не спирай. — Изглежда го намръщено и със зачервено лице, когато той продължи невъзмутимо да се занимава с ластика върху скобата. — Сам...

Нетърпението ѝ предизвика глух смях у него. Пресегна се към нея, плъзгайки ръка под тила ѝ. Устата му намери нейната в претърсваща целувка, облизваше я, спираше, за да подръпне горната ѝ устна, а след това и долната.

— Това ли искаш — попита той и устата му се плъзна между тръпнещите ѝ бедра. Разтвори болезнената ѝ плът, галейки я в леки, настойчиви кръгове, докато тя силно се овлажни. Тя отметна глава назад върху ръката му и той целуна шията ѝ, като я опари с горещия си дъх, когато мушна пръсти в нея.

Тя се сгърчи и се изви в дъга нагоре, кракът я затрудняваше. Той промърмори тихо в ухото ѝ да стои неподвижно, да го остави да

продължи, да не се напруга... но тя не се сдържа и се надигна от удоволствие.

Задъхана, го придърпа по-близо в отчаяна, безмълвна молба за повече, ръцете ѝ опипваха изпъкналите мускули на гърба му. Кожата му беше гладка, жилава и копринена, наклонът на раменете му толкова изкусителен, че тя заби полумесеците на зъбите си леко в силния мускул, любовно ухапване, което го накара да потръпне.

Той пхна ръка между двама им, за да разкопчее дънките си. Тя не можеше да помръдне, можеше единствено да чака безпомощно, когато той се притисна в нея с бавно, силно плъзгане. Ръката му се вдигна и обхвана гърдата ѝ, влажните му пръсти стиснаха нежно връхчето ѝ.

През оглушителния тътен на пулса си го чу как ѝ шепне да го пусне вътре. Когато тя се опъна и се притисна към него, усети ръката му да се подпъхва под дупето ѝ и да я повдига по-високо. Той се тласна отново, хлъзгавата гореща фрикция я накара да извика като от болка.

Сам замръзна, погледна надолу към нея, очите му бяха неземно сини в сянката.

— Нараних ли те? — прошепна той.

— Не. Не... — Обзета от желание, изпотена, Луси стисна хълбоците му, карайки го да се притисне още по-силно към нея. — Моля те, не спирай.

Сам започна с бавен ритъм, карайки я да се гърчи и извива, сякаш беше на диба за мъчения.

Тя се тласна нагоре в мълчаливо искане, но темпото му беше безмилостно бавно. Напрежението се усили, вътрешните ѝ мускули се свиха срещу сладката, нахълтваща твърдост. Това беше прекалено много, едрото му, движещо се тяло върху нейното, възбуждащото докосване на косъмчетата на гърдите му в зърната ѝ, силната му ръка, която я повдигаше нагоре при всеки негов премерен тласък. Тя чувстваше как удоволствието се прекъсва от груби, възторжени спазми. Сам улови риданията ѝ с уста и натисна по-дълбоко, оставяйки разтърсващото ѝ тяло да го изцеди.

Известно време никой от тях не помръдна, нито проговори, чуваше се само задъханото им дишане.

Като разтъркваше длани в кръг по тила му, тя го целуна по челюстта, по бузата, в ъгълчето на устата.

— Сам — произнесе тя сънливо, гласът ѝ беше натежал от удовлетворение. — Благодаря ти.

— Да. — Той прозвуча замаяно.

— Беше великолепно.

— Да.

Притисната към ухото му, тя добави:

— И искам да те успокоя... не те обичам.

Съдейки по смеха, който се надигна в гърдите му, това бе точното нещо, което трябваше да каже. Сам се наведе над нея, устните му минаха по нейната усмихваща се уста.

— Аз също не те обичам.

* * *

Когато беше в състояние да се движи, Сам събра разхвърляните им дрехи и занесе Луси на втория етаж. Легнаха заедно на широкото легло, разговорът временно затихваше като жарава под студена пепел.

Сам усещаше лека неловкост, сякаш тялото му знаеше, че е направил грешка, макар мозъкът му да изтъкваше всякакви причини, че не е. Луси беше достатъчно голяма, способна да преценява и да взема решения. Не я беше измамил, не се беше представил за някакъв, какъвто не е. Тя явно нямаше нищо против ситуацията и господ знаеше, че той бе задоволен, заситен по начин, какъвто не е познавал преди.

Може би това беше проблемът. Беше прекалено хубаво. Беше *различно*. Въпросът защо това беше точно с Луси бе нещо, над което трябваше да помисли. По-късно.

Очертанията на тялото ѝ в мрака бяха леко размити като полусянка в картина. Лунната светлина от прозореца придаваше колебливо сияние на кожата ѝ, сякаш тя бе магично създание от вълшебна приказка. Сам я погледна заплепен, прокарвайки ръка по бедрото и хълбока ѝ.

— Какво се случва накрая? — прошепна Луси.

— Накрая на какво?

— На филма. За кой мъж се омъжва Катрин Хепбърн?

— Няма да кажа, защото така ще разваля всичко и няма да ти е интересно.

— Може пък да обичам да не ми е интересно.

Сам се заигра с косата ѝ, оставяйки кестенявите вълни да се сипят между пръстите му.

— Кажи ми какво според теб се случва.

— Мисля, че се омъжва за Джими Стюарт.

— Защо?

— Ами, тя и Кари Грант бяха женени веднъж и се разведоха, така че това е обречено.

Сам се усмихна на прозаичния ѝ тон.

— Каква малка циничка.

— Да се омъжиш за някого повторно никога не проработва. Виж Лиз Тейлър и Ричард Бъртън. Или Мелани Грифит и Дон Джонсън. А *точно ти* не можеш да ме наричаш циничка — ти не вярваш дори в първия брак.

— Вярвам, че това при някои е успешно. — Той продължи да рови с пръсти в косата ѝ. — Но е по-романтично да не се жениш.

Луси се повдигна на лакът, като го гледаше.

— Защо мислиш така?

— Защото като не сте женени, сте заедно само докато ви е хубаво. Най-добрата част от връзката. А след това, когато нещата се влошат, късате и всеки продължава по пътя си. Без гадни спомени, без съсипващи разводи.

Луси мълчеше и мислеше.

— В разсъжденията ти има недостатък.

— И какъв е той?

— Не знам. Още не съм разбрала.

Сам се усмихна и я дръпна под себе си. Наведе се над гърдата ѝ и близна втвърденото връхче, след това разтърка с палец влагата. Кожата ѝ беше като бледа коприна, невероятно гладка срещу пръстите му. Текстурата на тялото ѝ го очароваше, всичко беше меко, поддаващо се и хлъзгаво. А ароматът ѝ — на цветя, на памук, с еротичен намек на сол и мускус — възбуждаше настойчиво желание в кръвта му. Той се раздвижи върху нея, прокара устата си бавно по тялото ѝ, наслаждавайки се на вкуса ѝ. Когато слезе по-ниско, крайниците ѝ се разтрепериха под ръцете му. Той усети дланите ѝ да го галят по косата,

по гърба, докосването на студените ѝ пръсти го накара мигновено да се втвърди. Последва женствения аромат до мястото, където беше най-дълбок, най-примамлив и Луси издаде звук на възбуда, краката ѝ се разтвориха с лекота.

Тя изскимтя, когато той завря нос в мекотата между бедрата ѝ, като облизваше мекотата и топлината, вкуса на нейната еротика. Играеше си с нея, нападаше, смучеше леко и тя се надигна към него с хлипане. Улавяйки всяко туптене и пулс, той успя да я накара да се отпусне под него и да притихне.

Надигна се, покри я с тялото си и потъна в сочните влажни дълбини. Тя заби нокти в гърба му, деликатно, наелектризиращо драскане, което го провокира за още по-силни и по-дълбоки тласъци. Освобождението врхлетя без предупреждение, пълно и безмилостно, разпростирайки се върху всеки милиметър от скалпа до пръстите на краката му.

Задъхан и смаян, Сам рухна на една страна, когато свърши. Луси се притисна до него. Той затвори очи, мъчеше се да направи дишането си равномерно. Чувстваше крайниците си необяснимо тежки. Беше познавал удоволствието преди, но никога с такава интензивност, с такава щедрост. Обхвана го изтощение и не искаше нищо друго, освен да спи. Точно така... в собственото си легло... с Луси до него.

Но тази последна мисъл го накара да отвори рязко очи.

Никога досега не бе спал с някого след секс, което бе една от причините да предпочита това да се случва в дома на жената, а не в неговия. Далеч по-лесно беше да е този, който си тръгва. Няколко пъти в миналото бе стигал всъщност толкова далеч, че да натовари жената в колата си и да я откара вкъщи. Идеята да прекара цяла нощ с някоя винаги го беше изпълвала с отвращение, граничещо с паника.

Насилвайки се да стане от леглото, той отиде да си вземе бърз душ. След като си облече халат, донесе гореща влажна кърпа и се погрижи за Луси, след което вдигна завивките до раменете ѝ.

— Ще се видим на сутринта — промърмори той, оставяйки кратка целувка върху устните ѝ.

— Къде отиваш?

— На сгъваемото легло.

— Остани с мен. — Тя вдигна крайчеца на завивката подканящо. Сам поклати глава.

— Може да нараня крака ти... да го притисна или...

— Шегуваш ли се? — Сънлива усмивка изви устните ѝ. — Тази скоба на крака ми е неразбиваема. Можеш да минеш с камион по нея.

На Сам му отне дълго време, преди да отговори, разтревожен от собственото си желание да скочи обратно в леглото с нея.

— Обичам да спя сам.

— О... — Гласът на Луси беше умишлено нехаен. — Никога не си прекарвал цялата нощ с жена.

— Не съм.

— Няма никакъв проблем — произнесе тя малко прибързано.

— Хубаво. — Сам прочисти гърлото си, чувстваше се нелепо. Глупаво. — Знаеш, че няма нищо лично, нали?

Тихият ѝ смях изпълни въздуха.

— Лека нощ, Сам. Прекарах чудесно. Благодаря ти.

Той си помисли, че това е сигурно първият път, когато някаква жена му благодари, че е правил секс с нея.

— Удоволствието беше изцяло мое. — И той отиде в другата стая със същата неловкост, която бе почувствал преди.

Нещо в него се беше променило, и господ му беше свидетел, че не искаше да знае какво.

[1] Наблюдателната кула в Сиатъл, станала символ на града. — Б.пр. ↑

[2] Джулиъс Хенри Маркс, известен повече като Граучо Маркс; американски комик, телевизионна и кинозвезда. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майката на Луси, естествено, мигновено бе очарована от Сам. Реакцията на баща ѝ беше по-предпазлива, поне в началото. Но по време на вечерята в „Дък Сууп“ те намериха общи теми, когато Сам го попита за космическата сонда, в проектирането на която беше участвал. Разбирайки искрената заинтересованост от науката, скрита под външността на Сам, обикновено съдържаният баща на Луси се разприказва.

— Това, което очаквахме — обясняваше Филип, — беше, че кометите се състоят от комбинация от предсоларни частици и лед, формиран в периферията на Слънчевата система при абсолютната нула. — Той млъкна. — Ако не си запознат с термина, „абсолютна нула“ означава...

— Нулевата точка на всяка термодинамична температурна скала — каза Сам.

— Точно така. — Баща ѝ засия. — Противно на предположенията ни, по-голямата част от скалното вещество на кометите е било формирано в Слънчевата система при изключително висока температура. Така че кометите са създадени в условия на много висока температура и лед.

— Очарователно — каза Сам и явно наистина го мислеше.

Докато мъжете продължаваха да говорят, майката на Луси се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Прекрасен е! Изглежда толкова добре, толкова е чаровен и баща ти го харесва. Трябва здраво да го държиш, скъпа.

— Няма какво да държа — отвърна ѝ също шепнешком Луси. — Той е заклет ерген.

Беше очевидно, че майка ѝ бе привлечена от предизвикателството.

— Можеш да промениш разбирането му. Мъж като него не бива да остава необвързан. Това ще е престъпление.

— Няма да тръгна да изтезвавам един изключително мил мъж, опитвайки се да го променя.

— Луси — долетя нетърпеливият шепот на майка ѝ, — за какво, според теб, е бракът?

След вечерята те отидоха в къщата на „Рейншедоу роуд“ да пият кафе. Първоначалният план не беше такъв, но след като чу описанията на Сам за лозето и реновираната викторианска къща, майката на Луси поиска непременно да я види. Марк и Холи бяха излезли от града за уикенда заедно с Маги, за да посетят родителите ѝ в Билингъм. Сам любезно попита Шърийз дали иска да направят една кратка обиколка.

— Аз ще остана в кухнята и ще направя кафе — каза Луси. — Мамо, не разпитвай Сам, докато ти показва къщата.

Майка ѝ я погледна с широко отворени очи от изненада.

— Аз никога не разпитвам никого.

— Би трябвало да знаете, че приемам само предварително одобрени въпроси — каза Сам. — Но на вас, Шърийз, ще дам по-голяма свобода.

Майка ѝ се изкикоти.

— Ще помогна на Луси за кафето — обади се баща ѝ. — Дискусиите на тема реновиране на къщи за мен са непозната територия — не различавам фронтон от пергола.

След като смля кафето, Луси сложи нужното количество в кафемашината, а баща ѝ наля водата.

— Е, какво мислиш за Сам? — попита го тя.

— Харесва ми. Умен мъж. Има вид на здрав и независим, освен това се смее на шегите ми за Хайзенберг. Не мога да не се запитам защо човек с неговия ум се хаби с отглеждане на лози за вино.

— Това не е хабене.

— Хиляди хора на този свят правят вино. Няма смисъл към тях да се добави още един, когато вече е произведено толкова много.

— То е като да кажеш, че няма смисъл да се създава повече изкуство, защото и без това има достатъчно.

— Изкуството... или виното... те не могат да помогнат на хората по начина, по който го прави науката.

— Сам би казал обратното. — Тя проследи с поглед как баща ѝ налива вода в резервоара на кафемашината.

Машината изщрака и кафето тръгна.

— Много по-съществено обаче е — отбеляза баща ѝ, — какво ти мислиш за него.

— Аз също го харесвам. Но няма начин за нещо по-сериозно. Дватама имаме различни планове за бъдещето.

Баща ѝ сви рамене.

— Ако компанията му ти е приятна, не виждам защо да не прекарваш време с него.

Те млъкнаха за миг, заслушани в спокойното бълбукане на машината.

— Утре ли ще се срещнете с Алис и Кевин? — попита Луси.

Баща ѝ кимна, усмивката му стана мрачна.

— Знаеш, че този брак... ако се случи... няма големи шансове.

— Не можеш да си сто процента сигурен — каза Луси, макар вътрешно да беше съгласна. — Хората могат да те изненадат.

— Да, така е — призна той. — На моята възраст, обаче, не се случва често. Къде са чашите за кафе?

Те отвориха няколко шкафа, докато ги открият.

— С майка ти говорихме скоро — каза Филип и я смая, като добави: — и разбрах, че ти е казала, че съм бил женен преди това.

— Да — успя да произнесе тя. — Беше малко шокиращо.

— Цялата тази работа с теб, Алис и Кевин повдигна някои въпроси, които с майка ти избягвахме от доста време.

— Това лошо ли е? — попита Луси предпазливо.

— Не знам. Никога не съм бил убеден, че за всичко в една връзка има нужда да се говори. Има неща, които не могат да се оправят с приказки.

— Предполагам, че е свързано с... нея? — По някаква причина фразата „с първата ти съпруга“ бе прекалено отблъскваща за Луси, за да я произнесе?

— Да. Аз обичам майка ти. И никога не бих правил сравнения. Другата връзка беше... — Пауза, изпълнена с мъчително напрежение, което тя никога не бе виждала у него преди. — Беше нещо различно.

— Как се казваше тя? — попита тихо Луси.

Устните му се разтвориха, сякаш да отговори, но той поклати глава и не каза нищо.

Що ли за жена е била, зачуди се Луси, след като десетилетия след нейната смърт той не можеше да произнесе името ѝ?

— Тази сила на емоциите... — каза той след малко, сякаш на себе си. — Това чувство, че двама души са толкова един за друг, че са двете половини на едно цяло. Това беше... изключително.

— Значи не съжаляваш за това — каза Луси.

— Напротив, съжалявам. — Баща ѝ я погледна директно, очите му блестяха. Гласът му беше дрезгав, когато добави: — По-добре е човек да не знае. Така поне мисля аз. Друг може да каже, че си е заслужавало цената за миговете, които съм преживял. — И като се извърна настрана, той започна да налива кафето.

Замлъкнала от изумление пред разкритите емоции, Луси отиде, куцукайки, да вземе лъжички от чекмеджето. Ако баща ѝ бе почувствителен човек, щеше да отиде да го прегърне. Но официалната му учтивост винаги бе наподобявала броня, отблъскваща всеки жест на привързаност.

В този момент тя разбра за баща си нещо, което не бе успявала досега — неговото хладнокръвие, присъствието на духа му нямаха нищо общо със спокойствието.

* * *

След като семейство Марин се бяха върнали в Калифорния, майка ѝ звънна да ѝ каже, че деня, който бяха прекарали с Алис и Кевин, е минал така добре, както е можело да се очаква. Според Шърийз двамата се били укротили. Кевин бил особено хрисим.

— Но имах чувството — каза майка ѝ, — че двамата са се подготвили да издържат това, каквото и да е то. Мисля, че Кевин е бил подтикнат от родителите си — много настоявали да го видят женен.

Луси се усмихна мрачно.

Родителите на Кевин бяха възрастна двойка и бяха разглеждали единствения си син, а впоследствие се бяха ужасили от неговата незрялост и егоцентризъм. Но беше прекалено късно за тях да се питат какво е можело да бъде, какво е трябвало да направят по различен начин. Може би си мислеха, че бракът ще му се отрази добре, ще го накара да порасне.

— Излязохме на вечеря — каза Шърийз — и всички се държаха по най-добрия възможен начин.

— Дори татко? — попита Луси подигравателно.

— Дори баща ти. Единственият неловък момент беше, когато Кевин ме попита за теб.

— Попитал е за мен? — Луси усети бодване в стомаха. — Пред всички?

— Да. Искаше да знае как е кракът ти и как се чувстваш, а след това попита до каква степен си близка със Сам.

— Боже мой. Обзалагам се, че на Алис ѝ се е искало да го убие.

— Наистина не беше най-подходящият момент да пита — съгласи се майка ѝ.

— Ти какво му каза?

— Истината — че се чувстваш добре и щастлива, че изглежда се сближаваш със Сам. И че не мога да не бъда доволна от това.

— Мамо! Вече ти казах, че няма шанс да имам сериозна връзка със Сам. Така че моля те, не възлагай надежди на нещо, което е невъзможно.

— Не казвай, че е „невъзможно“ — каза майка ѝ с леко раздражение, — за нещо, което вече правиш.

* * *

Два дни след посещението на родителите ѝ Луси се премести в апартамента на „Фрайдей Харбър“. За нейна изненада, Сам се беше противопоставил тя да напусне къщата му толкова скоро, като настояваше, че тя се нуждае от повече време за почивка и възстановяване.

— Освен това — бе казал той, — не мисля, че си свикнала достатъчно с тези патерици.

— Свикнах и дори мога да правя фокуси с тях. Трябва да видиш движенията ми с тях в свободен стил.

— При всичките онези стъпала. При цялото това ходене. Освен това още не си в състояние да шофираш. Как ще ходиш да пазаруваш?

— Имам цял списък с телефонни номера на бандата от „Хог хевън“.

— Не искам да се мотаеш с някакви рокери.

— Няма да се мотая с тях — възрази тя развеселена. — Просто ще ми подадат ръка, когато се налага.

Макар да бе ясно, че Сам би спорил още, той промърмори:

— Животът си е твой.

Луси го изгледа дяволито.

— Не се тревожи — каза тя, — ще те пускам за кратко от време навреме.

Той се намръщи.

— Страхотно. Защото сексуалното удобство беше основната ми грижа.

Макар по-скоро да съжаляваше, че напуска къщата на „Рейншедоу роуд“, Луси чувстваше, че така ще е по-добре и за двамата. Още няколко дни близост — и беше сигурна, че Сам щеше да се почувства клаустрофобично. И най-важното: тя се радваше, че ще може отново да се върне в студиото си.

Стъклото ѝ липсваше отчаяно и почти го чуваше как я зове.

Първата сутрин, когато влезе в студиото, бе изпълнена с творчески плам. Подготви се да направи скица за стъклопис — дизайн в реални размери на дървото върху прозореца в къщата на „Рейншедоу роуд“. Използвайки комбинацията от рисуване на ръка и компютърен софтуер тя определи линиите за рязане и номерира участъците за оцветяване. Когато се получи както го искаше, направи три копия на скицата — един за справка, друг за изрязване с ножица и трети за монтиране върху прозореца. После щеше да започне старателното разчертаване на стъклото и чупенето, придружено от преоформяне и остъргване на краищата на парчетата, както е необходимо

Луси още работеше по скицата, когато Сам дойде в студиото по обяд. Той донесе две бели хартиени торбички.

— Сандвичи — обяви той.

— Не те очаквах — възкликна Луси. По устните ѝ се разля закачлива усмивка. — Не можеш да стоиш далеч от мен и един ден.

Сам погледна купчината скици върху работната маса и посочи с вдигане на брадичката:

— Това за предпочитане ли е пред удобния живот, който имаше в къщата с мен?

Луси се разсмя.

— Е, да ти носят всичко на крака беше много приятно... но все пак е хубаво отново да си продуктивен.

Сам остави торбичките на масата и заобиколи, за да види скиците.

— Красиво е.

— Ще бъде изумително — каза Луси. — Нямах представа какво ще е като се направи върху стъклото.

Ъгълчетата на устните му се извиха.

— Като те познавам, ще бъда готов за всичко. — След като се визира замислено още известно време, той произнесе: — Донесох ти подарък за нова къща. Помислих, че сигурно ще искаш да го държиш тук.

— Не е трябвало да ми купуваш подарък.

— Няма да можеш да го използваш известно време.

— Къде е той?

— Стои си тихо. Ей сега ще го донеса.

Луси зачака с усмивка, когато Сам излезе навън. Очите ѝ се разшириха, когато той вкара вътре един велосипед с огромна панделка, украсяваща кормилото.

— Не мога да повярвам. О, Сам! Ти си най-милият, най-милият... — Гласът ѝ секна от удоволствие, когато погледна ремонтирания ретро велосипед, боядисан в горскозелено със снежнобели калници.

— „Лейдис Шуин Хорнет“, модел 54-та година — каза Сам и го придвижи към нея.

Луси прокара пръсти по патината, по дебелиите черни гуми и бялата кожена седалка.

— Идеален е — каза тя, откривайки с изненада, че гласът ѝ е дрезгав, а очите замъглени. Защото подобен подарък можеше да идва само от човек, който я е разбрал, който я е *проумял*. И той беше знак, че Сам наистина изпитва нещо към нея, независимо дали е имал подобно намерение, или не. Тя бе изненадана, осъзнавайки колко много означава това за нея, колко много е искала да го е грижа за нея по някакъв начин.

— Благодаря ти. Аз... — Тя стана и обви ръце около него, притискайки лице в рамото му.

— Не е кой знае какво — каза той като я потупа по гърба.

Чувствайки колко е напрегнат и разбирайки причината защо, Луси произнесе с глух глас:

— Невероятно мило е, дори може би е най-милото нещо, което някой някога е правил за мен. — Тя се засмя пресилено и се повдигна, за да го целуне по бузата. — Успокой се. Все още не те обичам.

— Слава богу. — Той ѝ се усмихна, видимо отпусайки се.

* * *

През следващите две седмици Луси беше заета с работата си и подготвяше студиото си за Обиколката на художниците от острова. Двудневното събитие се организираше ежегодно от почти двайсет години. Група местни художници бяха създали традицията да отворят студиата си за приятели и посетители, които искат да разговарят с творците, да видят къде работят и да наблюдават демонстрации. Картини, скулптури, бижута, стъклописи и мебели бяха само някои от нещата, които щяха да бъдат представени.

Сам често се отбиваше под претекст да провери Луси, но посещенията му обикновено завършваха в съвместна вечеря. Макар да имаше повече от няколко романтични антракта в апартамента след това, сексът не бе нещо, което Сам искаше или очакваше автоматично. Той изглежда изпитваше удоволствие да разговаря с нея, просто да бъде с нея, независимо от това дали после ще спят заедно. Един следобед той доведе Холи в студиото и Луси ѝ помогна да направи прост орнамент от стъкло и медно фолио, който да улавя слънчевата светлина. На другия ден те заведоха Холи в парка със скулптури, където Сам бе наобиколен от поне двайсетина деца, всички крещейки весело, когато той се опитваше да имитира позите на статуите.

На Луси поведението на Сам се стори леко озадачаващо. За мъж, решен твърдо да избягва всякакво емоционално обвързване, действията му показваха удоволствие от близостта. Техните дискусии често навлизаха в лична територия, когато споделяха мислите си или спомени от детството. Колкото повече неща научаваше Луси за миналото на семейство Ноланд, толкова повече състрадание изпитваше към Сам. Децата на алкохолиците често ставаха подозрителни към сериозни емоции. Те обикновено се опитваха да се самоизолират, за да

се предпазят от нараняване, или най-лошото от всичко — да бъдат изоставени. В резултат интимността им изглеждаше най-опасна, нещо, което на всяка цена трябва да избягват. И въпреки това Сам беше привлечен, постепенно научавайки се да ѝ вярва, без изглежда да го осъзнава.

Ти си повече, отколкото мислиш, че си, копнееше да му каже Луси. Не беше невъзможно да вярва, че някой ден Сам може да достигне точката, в която ще е способен да обича и да бъде обичан. От друга страна този вид важни промени на самоосъзнаване можеха да отнемат много време. Може би цял живот. Или пък никога да не се случат. Жената, която възложише всичките си надежди на Сам, с почти стопроцентова сигурност щеше да свърши с разбито сърце.

Само за пред себе си Луси признаваше, че е опасно близко да стане тази жена. Щеше да е лесно да си позволи да обикне Сам. Той неустойчиво я привличаше, беше толкова щастлива, когато са заедно и не можеше да не си даде сметка, че се приближават с шеметна бързина до граничния момент в техните отношения. Ако чакаше прекалено дълго, за да ги прекрати, щеше да бъде сериозно наранена. Много по-наранена, всъщност, отколкото от Кевин.

Междувременно бе решила да се наслаждава на всеки миг, който можеше да прекара със Сам. Откраднати мигове, изпълнени с горчиво-сладкото осъзнаване, че щастието е ефимерно като лунна светлина.

* * *

Макар Луси да не поддържаше директен контакт с Алис, майка ѝ я информираше за напредъка в сватбените приготовления. Церемонията щеше да се състои в Рош Харбър, на западната страна на острова. Малката бяла църква на повече от един век се намираше на крайбрежието и гледаше към пристанището. Приемът щеше да е в двора на „МакМилинс“, исторически ресторант на самия бряг.

Луси се дразнеше, че макар майка ѝ да бе хладна по отношение на Кевин, тя проявяваше невероятен ентусиазъм за сватбата. Явно отново Алис щеше да вземе каквото си поиска и да ѝ се размине.

В деня, когато пристигна поканата, Луси я сложи в тъгла на кухненския плот и се натъжаваше и раздразваше всеки път, щом я

погледнеше.

Когато Сам дойде, за да вечеря с нея, веднага забеляза запечатания плик.

— Какво е това?

— Покана за сватба. — Луси направи физиономия.

— Няма ли да я отвориш?

— Надявам се, че ако отлагам и я игнорирам, ще изчезне някак си. — Тя стоеше до умивалника и изцеждаше листата на салатата в гевгир.

Сам отиде при нея. Сложи ръце на хълбоците ѝ и я придърпа към себе си. И зачака — търпеливо, непоклатимо присъствие зад нея. После наведе глава и докосна с устни крайчеца на ухото ѝ.

Луси спря водата и избърса ръце в близката кърпа.

— Не знам дали мога да отида — каза тя кисело. — Не ми се ходи. Но трябва. Не виждам алтернатива.

Сам я обърна с лице към себе си, подпрял ръце на плота от двете ѝ страни.

— Очакваш ли, че ще те заболи, когато видиш Алис и Кевин да вървят по пътеката към олтара?

— Малко. Но не заради Кевин. А заради сестра ми. Още съм ѝ бясна за това, че ме предаде и това как двамата ме излъгаха, а сега родителите ми се върнаха отново в старата схема и плащат за всичко, което означава, че Алис никога няма да се промени, никога няма да се научи...

— Дишай — напомни ѝ Сам.

Луси си пое дълбоко въздух и изпусна силна въздишка.

— Колкото и неприятна да ми е идеята да отида на тази сватба, не мога да остана вкъщи през това време. Ще изглежда сякаш още имам чувства към Кевин, или пък че ревнувам.

— Искаш ли да те заведе някъде? — попита Сам.

Челото ѝ се набръчка.

— Имаш предвид... докато се женят?

— Ще те заведе в един малък хубав курорт в Мексико. Няма да можеш да се самонавиваш за сватбения им ден, докато лежиш на белия пясък и пийваш коктейл мохито.

Тя го погледна ококорено.

— Би ли направил това за мен?

Сам се усмихна.

— Е, разбира се, ще получа нещо в замяна. Като се започне от това, че ще те видя по бикини. Каж ми къде искаш да отидеш. Лос Кабос? Байя? Или може би Белиз или Коста Рика...?

— Сам. — Луси го потупа по гърдите. — Благодаря ти. Оценявам предложението повече, отколкото мога да изкажа. Но няма да има достатъчно мохито, което да изтрие факта, че това е техният сватбен ден. Ще трябва да отида. Не допускам, че ти... — Гласът ѝ секна, тя не можеше да се застави да го попита.

— Ти се съгласи да ме придружиш на сватбата на Маги и Марк — каза Сам. — Така че ще е справедливо да дойда с теб на сватбата на сестра ти.

— Благодаря.

— Няма нужда.

— Не... наистина — каза тя искрено. — Вече се чувствам по-добре, като знам, че ще бъдеш с мен. — Още щом думите се откъснаха от устните ѝ, ѝ се прииска да ги върне обратно, уплашена, че е разкрила прекалено много. Всяка индикация, че се нуждае от Сам, че е зависима от него емоционално, би го прогонила.

Но той взе главата ѝ в ръце и я целуна. Дланта му премина по гърба ѝ, преди да се спре ниско на хълбоците ѝ и да я притисне към себе си. Очите ѝ се разшириха, когато усети натиска на възбудата му срещу себе си. Досега Сам беше научил прекалено много за нея, къде е най-чувствителна, какво я възбужда. Той я целува, докато очите ѝ се затвориха и тя се отпусна тежко срещу него с разтуптяно сърце. Бавни, изгарящи целувки изсмукваха силата ѝ и я изпълваха с емоции.

Луси извърна лице, за да прошепне задъхано:

— Горе. — И той я понесе на ръце.

* * *

Следващия уикенд Маги и Марк се ожениха на стария ферибот в Сиатъл. Денят беше топъл и красив, водите на Лейк Юниън проблясваха сапфирено сини. Сватбата беше пропита от мир и спокойствие. Нямаше признаци на нерви или несигурност, на

напрежение или суетня, нищо, освен пълно щастие, което се излъчваше както от булката, така и от младоженеца.

Маги беше красива в дългата до коленете рокля по тялото от коприна в цвят слонова кост с остро деколте и презрамки от прозрачен кремав шифон. Косата ѝ беше вдигната нагоре, украсена с бели рози. Холи беше облечена в подобна кремава рокля, полата стоеше бухнала от тюлената фуста отдолу. Луси се развълнува, когато Марк и Маги, застанали пред служебното лице, пред което трябваше да изрекат клетвите си, направиха знак на Холи да се присъедини към тях. След като целуна булката, Марк се наведе и целуна Холи.

Във ферибота бе сервиран ефектен бюфет; рог на изобилието от плодове, селекция от салати в ярки цветове, паста и ориз, прясна морска храна, бриош със сирене отгоре, и редици от пайове и зеленчукови руладини. Вместо традиционната сватбена торта бе аранжирана кула от отделни тортички върху плексигласови поставки. Оркестър, изпълняващ джаз на живо, допринасяше за празничното настроение.

— Съжалявам, че тази сватба не се състоя след сватбата на Алис и Кевин — каза Луси на Сам.

— Защо?

— Защото всички са толкова щастливи, а Марк и Маги изглеждат толкова влюбени. Заради сравнението сватбата на сестра ми ще изглежда още по-зле.

Сам се засмя и ѝ подаде чаша шампанско. Той беше невероятно красив в тъмния си костюм и вратовръзка на фигури, макар да носеше дрехите с досадата на човек, който не обича да е в официално облекло.

— Поканата за бягство в Мексико още важи — каза ѝ той.

— Не ме изкушавай.

След като гостите напълниха чиниите си на бюфета и заеха местата около масите, Сам пристъпи напред да вдигне тост. Марк беше прегърнал Маги и Холи.

— Ако не беше общественият транспорт — каза Сам, — брат ми днес нямаше да се жени. Той и Маги се влюбиха по време на пътуване с ферибота от Билингъм до Анакортес... което ме подсеца за старата поговорка, че животът е пътуване. Някои хора имат вродено чувство за посока. Можеш да ги сложиш наред чужда страна и те ще намерят пътя си. Брат ми не е от тези хора. — Сам спря, когато неколцина от

гостите започнаха да се смеят, а по-големият му брат го изглежда престорено предупредително. — Така че когато Марк по някакво чудо стигна до там, до където трябваше, то бе приятна изненада за всички, включително за Марк. — От тълпата изригна нов смях. — Някак си, дори с всичките пречки по пътя и всичките отклонения и еднопосочни улици, Марк успя да намери пътя си към Маги. — Сам вдигна чаша. — За съвместното пътуване на Марк и Маги! И за Холи, която е най-обичаното момиченце в целия свят!

Всички заръкопляскаха и завикаха, а оркестърът засвири бавна, романтична версия на „Отнеси ме на луната“. Марк подаде ръка на Маги и двамата се отправиха към дансинга.

— Идеално беше — прошепна Луси на Сам.

— Благодаря. — Той ѝ се усмихна. — Не отивай никъде. Връщам се веднага.

Подавайки празната си чаша от шампанско на един минаващ келнер, Сам отиде при Холи и я заведе на дансинга.

Усмивката на Луси стана замечтана и обърквана, докато ги гледаше. Дълбоко в съзнанието си тя още се притесняваше за имейла, който беше получила тази сутрин от Алан Спелман, бившия си професор. Не беше го споменавала на никого, чувстваше се неспокойна и разкъсвана от противоречия, докато трябваше да е радостно развълнувана.

Алан ѝ беше написал, че комитетът в Мичъл Арт център ѝ предлага едногодишна субсидия за творчески престой. Той я поздравяваше възторжено. Единственото, което трябвало да направи, било да подпише документ, съгласявайки се с условията на гранта, след което щеше да бъде направено официалното публично известие. *Не бих могъл да съм по-доволен*, беше написал той. *Ти и Мичъл Арт Център сте един за друг.*

Луси беше леко развеселена от тази фраза. Не ѝ беше убягнало, че след всичките ѝ провалени връзки идеалният ѝ партньор се оказваше една арт програма. Тя щеше да прекара една година в Ню Йорк. Щеше да стане известна в цялата страна. Да работи с други художници, да експериментира с нови техники, да прави презентации на проекти от време навреме в лабораторията по стенописно изкуство. Щеше да направи собствена изложба в края на престоя си в центъра.

Това беше възможност, за каквато винаги си беше мечтала. И нищо не стоеше на пътя ѝ.

Освен Сам.

Тя не беше давала обещания. Нито пък той. Цялата работа се състоеше в това, че нито той, нито тя можеха да скъсат и да си тръгнат, без да се обърнат назад. Подобно предложение като това от Арт центъра „Мичъл“ не идваше всеки ден. Но тя знаеше също така, че Сам никога не би поискал от нея да направи такава саможертва заради него.

Защо тогава я изпълваше такава меланхолия?

Затова, защото искаше повече време със Сам. Защото връзката им, дори с ограниченията си, означаваше много за нея.

Твърде много.

Мислите ѝ се върнаха към настоящето, докато гледаше как бащата на Маги я кани на танц, докато Марк отиде при Сам и Холи. Към тях се присъединиха още двойки, танцувайки под звуците на изпълнената с копнеж музика.

Сам се върна при Луси и безмълвно ѝ протегна ръка.

— Не мога да танцувам — отказа с усмивка тя и посочи към крака си.

Бавна усмивка се разля по устните му.

— Ще се преструваме.

Тя се озова в прегръдките на Сам. Вдъхна аромата му, загорялата мъжка кожа и сладост на кедър, примесена с дъх на лятна вълна и колосан памук. Тъй като Луси не можеше да танцува заради стегнатия си в скоби крак, те главно се полюшваха насам-натам, приближили глави.

В сърцето ѝ се надигна смут, копнеж, в който се прокрадваше лека паника. Ако го оставеше, осъзна тя, повече нямаше да може да се върне. Щеше да я боли прекалено много да го вижда с други жени, да гледа как пътеката на бъдещето му се отделя от нейната... и да си спомня лятото, когато са били любовници. Бяха се сблизихи толкова, че бяха създали рядка и удивителна връзка, нещо отвъд физическото. Но в основата си всичките им вътрешни съпротиви бяха останали неотстъпчиви. Бяха останали отделени, не достигайки никога истинската интимност, за която Луси винаги бе жадувала. И все пак това може би беше най-голямата близост, която бе постигала.

„По-добре да не знаеш“, беше й казал баща й. Господ да й е на помощ, тя вече започваше да разбира какво е имал предвид.

— Какво има? — прошепна Сам.

Тя успя да изобрази бърза усмивка.

— Нищо.

Но Сам не можеше да бъде заблуден.

— За какво се тревожиш?

— Кракът ми... малко ме боли — излъга тя.

Ръцете му се стегнаха около нея.

— Да седнем някъде за малко — предложи той и я изведе от дансинга.

* * *

На следващата сутрин Луси се събуди по-късно от обикновено, ярката слънчева светлина се изливаше в спалнята на апартамента й. Като се протегна бавно и се прозя, тя се обърна настрана и примигна изненадано, когато видя Сам да спи до нея.

Тя се напрегна да си спомни предишната нощ. Сам я беше довел дотук. Тя залиташе след не малкото чаши шампанско. Той я беше съблякъл и я беше сложил в леглото, и се беше разсмял на опита й да го съблазни.

— Късно е, Луси. Имаш нужда от сън.

— Ти ме желаеш — беше пропяла тя, развързвайки възела на копринената му вратовръзка. — Така е. Сигурна съм. — Беше развързала вратовръзката и я бе използвала, за да привлече главата му надолу към своята. След една разтапяща целувка измъкна вратовръзката от яката му и му я подаде триумфално. — Направи нещо лошо — каза тя. — Вържи ме с нея. Предизвиквам те. — Тя вдигна здравия си крак и го обви около него. — Освен ако не си прекалено уморен.

— По-скоро ще умра, отколкото да съм прекалено уморен за това — информира я Сам и я държа будна почти цялата нощ.

Явно след всичките тези удоволствия изкушенията на съня бяха потъпкали правилата на Сам никога да не остава да остава през цялата нощ с жена.

Луси плъзна поглед по дългите силни крайници, по гладкото протежение на гърба и раменете му, по изкушаващата му разбъркана коса. Лицето му изглеждаше по-младо като спеше, устата му беше отпусната, плътните полумесеци на миглите потрепнаха, когато образите от съня минаваха пред очите му. При вида на леката бръчка между веждите му Луси не се сдържа и се пресегна да я изглади с върха на пръста си.

Сам се събуди с тих звук, дезориентиран и сънен.

— Луси — каза той с дрезгав от съня глас, инстинктивно пресягайки се да я придърпа по-близо. Тя се сгуши до него и заби нос в гърдите му.

Но в следващия миг усети как през тялото му преминава тръпка на тревога.

— Какво... къде... — Сам изправи глава и дъхът му спря, когато си даде сметка за обкръжението. — Исусе — чу го тя да прошепва. Той скочи от леглото, сякаш то беше обхванато от пламъци.

— Какъв е проблемът? — попита Луси, смаяна от реакцията му.

Сам я погледна с едва ли не ужасено изражение, което определено не беше ласкателно.

— Изобщо не съм се прибирал миналата нощ. Спал съм тук.

— Всичко е наред. Ренфийлд е в кучешката колиба. Холи е с Марк и Маги. Няма за какво да се тревожиш.

Но Сам вече събираше разхвърляните си дрехи.

— Защо ме остави да заспя?

— Аз също съм заспала — опита се да се оправдае тя. — А и не бих те събудила — беше изтощен и освен това нямаш нищо против да споделя леглото с теб, така че...

— Аз *имам* против — каза Сам решително. — Аз не правя така. Никога не оставам до сутринта.

— Какво, да не би да си вампир? Не е кой знае какво, Сам. Нищо не означава.

Но той не я слушаше. Взе дрехите си в банята и след минута тя го чу да пуска душа.

* * *

— ... след което той просто си тръгна — каза Луси на Джъстин и Зоуи по-късно същата сутрин — като попарено с вряла вода куче. Почти нищо не ми каза на излизане. Не мога да кажа дали беше ядосан, дали изплашен, или и двете. Вероятно и двете.

След тръгването на Сам Луси беше отишла в хотела, за да се срещне с приятелките си. Трите седяха сега в кухнята с чаши кафе. Луси не беше единствената с проблеми. Обикновено слънчевото настроение на Зоуи беше помрачено от притеснение за баба й, която боледуваше. Джъстин беше скъсала с Дуейн и макар да се опитваше да се прави, че не й пука, беше ясно, че преживява труден момент.

Когато Луси попита какво е причинило разрива между тях, Джъстин беше казала уклончиво:

— Аз, ъ-ъ-ъ... случайно го изплаших.

— Как? Да не би да си си правила тест за бременност, или...?

— Господи, не. — Джъстин направи нетърпелив жест с ръка. — Не искам да говорим за проблемите ми. Твоите са далеч по-интересни.

След като им разказа за поведението на Сам, Луси подпря брадичка върху дланта си и ги попита намръщено:

— Защо някой ще прави проблем от това, че е прекарал нощта в нечие легло? Защо Сам няма проблем с това да прави секс с мен, но идеята просто да *спи* до мен го хвърля в паника?

— Помисли за това какво означава едно легло — каза Джъстин. — Мястото, където спиш, когато си най-уязвим. Безпомощен си. Не съзнаваш. Така че когато двама души спят в едно легло в подобно състояние на уязвимост, това е акт на доверие. Това е по-различен вид близост от секса... но също толкова силна.

— А Сам няма да си позволи да бъде близък с никого — каза Луси, преглъщайки мъчителната буца в гърлото си. — Прекалено опасно е за него. Защото той, братята и сестра му са били редовно наранявани от хората, за които се предполага, че трябва да ги обичат най-много.

Джъстин кимна.

— Нашите родители ни учеха как да създаваме и да поддържаме връзки. Показваха ни как се прави това.

— Може би трябва да говориш със Сам — предложи Зоуи и сложи ръка върху напрегнатото рамо на Луси. — Понякога ако си кажеш открито...

— Не. Обещала съм си, че няма да се опитвам да го променям или поправам. Сам е отговорен за собствените си проблеми. А аз съм отговорна за моите. — Луси не осъзнаваше, че сълзите се стичат по страните ѝ, докато Джъстин не ѝ подаде кърпичка. Като подсмърчаше и въздишаше, тя издуха носа си и им каза, че е била наградена с едногодишно пребиваване в Арт Центъра.

— Ще приемеш, нали? — попита Джъстин.

— Да. Тръгвам няколко дни след сватбата на Алис.

— Кога ще кажеш на Сам?

— В последната минута. Искam да прекараме добре възможно най-много време от оставащото ни. А когато му съобщя, той ще каже, че трябва да отида, и че ще му липсвам... но вътрешно ще е безкрайно облекчен. Защото и той може да чувства това... *нещо*, което се случва в нашата връзка. Започваме да се увличаме. И това трябва да спре, преди да е стигнало прекалено далеч.

— Защо? — попита тихо Зоуи.

— Защото и двамата знаем, че той ще ме нарани. Никога няма да е в състояние да каже: „Обичам те“ и да отдаде сърцето си на някого. — Тя отново издуха носа си. — Тази последна стъпка означава много. Тя води до място, на което той не се кани да отиде.

— Съжалявам, Луси — прошепна Джъстин. — Никога не бих те окуражила да тръгнеш със Сам, ако знаех, че това ще те направи нещастна. Смятах, че се нуждаеш от нещо забавно.

— То беше забавно — каза Луси, като избърса очите си.

— Да, виждам — поклати глава Джъстин.

* * *

Докато работеше по-късно същия следобед в студиото си, тя беше прекъсната от почукване на вратата. Остави настрана инструментите си за рязане, вдигна ръце да стегне опашката си и отиде да посрещне посетителя.

На прага стоеше Сам с букет от различни цветя, включително оранжеви рози, жълти лилии, розови астри и гербери.

Погледът на Луси се отмести от неразгадаемото му лице към красивия букет.

— Букет, който трябва да изкупи вината ти? — Тя се опита да скрие усмивката си.

— Така също и шоколад. — Сам ѝ подаде правоъгълна кутия, обвита в сатен, чието тегло се равняваше най-малкото на килограм първокласен шоколад. — Заедно с искрени извинения. — Окуражен от изражението ѝ, той продължи: — Ти не беше виновна, че останах да спя при теб. След като помислих за това, осъзнах, че нищо лошо не е станало. Всъщност съм доволен, че се случи, защото това беше единственият начин да разбере колко красива си сутрин.

Луси се засмя и на лицето ѝ изби червенина.

— Мога ли да те изведа на вечеря?

— Бих искала, но...

— Но?

— Мислех си някои неща. И се питах дали можем да имаме само приятелство, без „облагите“. Поне за няколко дни.

— Разбира се. — Погледът на Сам стана изучаващ. — Мога ли да попитам защо?

Луси отиде да сложи цветята и шоколада на масата.

— Опитвам се да работя. Нуждая се от малко лично пространство. Ако това променя намеренията ти за вечеря, ще те разбера.

По някаква причина това изглежда го раздразни.

— Не, не променя намеренията ми за вечеря. Аз... — Той спря, търсейки правилните думи. — Аз те искам за повече, отколкото само за секс.

Луси се усмихна, когато се обърна към него, сърдечна и спонтанна усмивка, която сякаш го обърка.

— Благодаря ти.

Те стояха и се гледаха един друг, без дори да се докосват. Луси подозираше, че и двамата се борят с озадачаващото противоречие, че нещо между тях не е наред, а друго е точно както трябва.

Сам се взираше в нея напрегнато, от погледа му косъмчетата на тила ѝ се изправиха. Чертите му бяха сурови, неподвижни, с изключение на потрепването на един мускул на бузата му. Тишината стана напрегната и Луси се мъчеше да измисли как да я наруши.

— Искам да те прегърна — каза Сам, гласът му беше тих.

Объркана, съзнаваща, че розовината ѝ се е сгъстила до тъмночервено, Луси се изсмя нервно. Но Сам не се усмихваше.

Бяха споделяли възможно най-интимните сексуални актове, бяха се виждали във всякакъв стадий на облеченост и съблеченост... но в този момент обикновената прегръдка бе нещо изнервящо. Тя пристъпи напред. Ръцете му се плъзнаха бавно около нея, сякаш някое рязко движение можеше да я изплаши. Те се притиснаха един към друг предпазливо, извивките се моделираха срещу коравите места, крайниците се наместиха така, че главата ѝ намери естественото място за почивка върху рамото му.

Отпускайки се напълно, Луси усети как всеки дъх, мисъл, всеки удар на сърцето ѝ се съгласува с неговия и помежду им преминава ток. Ако беше възможно любовта да се изрази само чрез телата, не в сексуален съюз, а в нещо истинско и цялостно, то беше точно това. Тук. Сега.

Тя изгуби представата за време, докато стоеше до него. Всъщност, изглеждаше сякаш двамата са се изплъзнали заедно извън времето, потънали един в друг в тази загадъчна материя, която бяха станали заедно. Но накрая Сам се отдръпна и каза нещо, че ще мине да я вземе, когато стане време за вечеря. Луси кимна неவிждащо и се хвана за рамката на вратата, за да може да стои права. Сам тръгна, без да се обърне назад, вървеше по пътеката с преувеличената предпазливост на човек, който не е сигурен в краката си.

* * *

Когато Луси се обади на Алан Спелман, за да му каже, че ще приеме гранта на Центъра за изкуство, го помоли да отложи обявлението за по-нататък през месеца. В края на август Алис и Кевин щяха да са женени, а Луси щеше да е довършила всичките си настоящи проекти.

Тя всеки ден отделяше време, за да работи по стъклописа за къщата в лозето „Рейншедоу“. Беше сложна и амбициозна задача, изискваща всичките ѝ технически умения. Луси беше завладяна от нуждата да направи всеки детайл точно. Всичките ѝ чувства към Сам сякаш се изляха в стъклото, докато режеше и подреждаше парчетата

във визуална поема. Цветовете бяха изцяло в естествените тонове на земя, дърво, небе и луна, стъклото се стопи и напласти, за да придаде на тази поема триизмерност.

След оформянето на стъклото Луси разтегна оловото, използвайки менгеме и щипци. Тя подреди стъклописа внимателно, поставяйки стъклените парченца в оловните каналчета, след това режеше и наместваше оловото около тях. Веднъж, след като приключеше вътрешните лединги, щеше да използва специален инструмент, за да завърши всички външни ръбове. След това идваше запояването и поставянето на цимент за водонепропускаяемост.

Когато стъклописът придоби форма на работната ѝ маса, Луси усети специфична топлина в стъклото, нажеженост, която нямаше нищо общо с топлината, идваща от стопения метал. Една вечер, докато затваряше работилницата си, тя случайно хвърли поглед към незавършения стъклопис, оставен да лежи върху масата. Стъклото грееше като нажежено отвътре.

Отношенията ѝ със Сам бяха останали платонични след нощта, в която беше спал с нея в апартамента. Платонични, но не и лишени от сексуалност. Той беше направил всичко възможно, за да я съблазни с увещаващи, знойни целувки, които ги оставяха трескави от незадоволени желания. Но Луси се страхуваше от напълно реалната възможност, че ако прави секс с него сега, няма да успее да скрие колко много го обича. Думите бяха тук, в съзнанието ѝ, върху устните ѝ през повечето време, отчаяно очакващи да бъдат изречени. Единствено инстинктът ѝ за самосъхранение ѝ даваше сила да откаже на Сам. И макар да беше приемал отказите ѝ с благоприличие в началото, сега очевидно му беше доста по-трудно.

— Кога? — беше я попитал той след последния път, дъхът му беше горещ срещу устата ѝ, в очите му пламтеше опасен блясък.

— Не знам — каза Луси тихо, потръпвайки, когато ръцете му я погалиха по гърба и хълбоците. — Не и докато не съм напълно сигурна в себе си.

— Позволи ми да те имам — беше прошепнал той, допирайки челото си в нейното. — Позволи ми да те любя цяла нощ. Искам да се събудя с теб отново. Само ми кажи от какво се нуждаеш, Луси, и аз ще го направя.

„Да те любя“. Никога преди не беше изричал това. Трите думички стегнаха сърцето ѝ като щипци. Това беше изтезанието да обичаш Сам... той искаше да дойде близо, но не достатъчно близо.

И тъй като това, от което се нуждаеше най-много — той да я люби — беше невъзможно, тя му отказа отново.

* * *

Луси завърши стъклописа два дни преди сватбата на Алис. Хората, които не бяха от града, бяха започнали да пристигат, повечето от тях бяха отседнали във вили в курорта Рош Харбър, или в хотела. Родителите на Луси бяха дошли тази сутрин и бяха прекарвали деня с Алис и сватбения организатор. Утре Луси щеше да обядва с тях, но тази вечер щеше да отиде да вечеря със Сам. И щеше да му каже, че напуска Фрайдей Харбър.

Мислите ѝ бяха прекъснати от почукване на вратата на студиото.

— Влез — извика тя. — Отключено е.

За нейна изненада, оказа се, че е Кевин.

Бившето ѝ гадже се усмихна смутено.

— Лус? Имаш ли малко време?

Сърцето ѝ прескочи. Надяваше се, че това няма да е опит за помирение, обсъждане на общото им минало и изглаждане на нещата, така че сватбеният му ден с Алис да не бъде помрачен от нищо. Беше напълно излишно. Луси го беше преодоляла, слава богу, било, каквото било. Последното, което имаше желание да прави, беше аутопсия на миналото.

— Имам няколко минути — предпазливо отвърна тя, н-но съм заета. Сигурна съм, че ти трябва да си още по-зает с цялата тази сватбена суетня.

— Всъщност, няма кой знае колко работа за младоженеца. Единственото, което трябва да правя, е да се появявам, когато и където ми кажат. — Кевин изглеждаше красив, както винаги, но в него имаше нещо странно. Той имаше празното, слисано изражение на човек, който току-що се е спянал в тротоара и се е обърнал да види какво е това невидимо нещо, което му е подложило крак.

Когато той се приближи, Луси покри с няколко листа хартия стъклописа с дървото, внезапно изпитала нуждата да го скрие от погледа му. Тя мина отстрани на масата и се облегна на нея.

— Виждам, че си без скоба — каза Кевин. — Как е кракът ти?

— Чудесно — каза тя безгрижно. — Трябва само да внимавам с него. Не бива да го напругам известно време.

Той спря по-близо до нея, отколкото ѝ беше комфортно, но тя не се отдръпна.

Докато го съзерцаваше, Луси се запита как мъж, с когото някога е била толкова близка, сега може да ѝ е толкова чужд. Беше сигурна, че е била влюбена в него... а това е било само подобие... точно както копринените цветя приличат силно на истинските, или шлифованият циркон блести като диамант. Но тяхната версия на любов е била своеобразна форма на театър. Всичките им любовни думи и ритуали са били начин да прикрият празнотата отдолу. Тя се надяваше, че е намерил по-дълбока, по-искрена връзка с Алис. Макар да се съмняваше. И това всъщност я караше да го съжалява.

— Как си? — попита го тя.

Нещо в тона ѝ накара раменете му да се отпуснат надолу. Той въздъхна дълбоко.

— Като понесен от торнадо. Краските на цветята, малките персонални подаръчета за спомен на гостите, фотографите и всички останали глупости... далеч по-объркано и откачено е, отколкото би трябвало да бъде. Искам да кажа — все пак е само сватба, нали?

Луси се застави да му се усмихне.

— Скоро ще мине. След това ще можеш да се отпуснеш.

Кевин закри из студиото, което за него бе позната територия. Беше идвал тук безброй пъти по времето, когато живееха заедно. Дори беше помагал в инсталирането на вертикалните рафтове за стъкло. Но Луси се почувства неловко, когато той влезе по-навътре в стаята. Кевин вече не принадлежеше тук. И нямаше правото да се разхожда на работното ѝ място така безцеремонно.

— Най-странното от всичко — каза той, инспектирайки рафта със завършени абажури, — е, че колкото повече наближава сватбата, толкова повече се опитвам да проумея какво се случи с нас.

Луси примига.

— Имаш предвид... с мен и теб?

— Да.

— Това, което се случи, е, че ти ми изневери.

— Знам. Но имам нужда да разбера защо.

— Няма значение защо. Всичко мина. Жениш се вдругиден.

— Мисля, че ако ми даваше малко повече пространство — каза Кевин, — никога нямаше да отида при Алис. Мисля, че връзката ми с нея започна като начин да ти покажа, че се нуждаю от повече лично пространство.

Очите й се разшириха.

— Кевин, наистина не искам да говорим за това.

Той се върна при нея, като спря дори още по-близко от преди.

— Имах чувството, че нещо липсва между нас — каза той, — и ми се струваше, че ще го намеря с Алис. Но по-късно осъзнах... че съм го имал с теб през цялото време. Просто не съм го виждал.

— Недей — каза Луси. — Няма смисъл.

— Мислех, че ти и аз сме прекалено улегнали и животът започва да става скучен. Мислех, че искам силни усещания. Бил съм идиот, Лус. Бях щастлив с теб и пропилях това. Липсва ми онова, което имахме. Аз...

— Ти откачи ли? — изгледа го тя. — Да не си премислил за сватбата? *Сега*, след всичките планове, които бяха направени, и гостите, които не са от града и вече започват да пристигат?

— Не обичам достатъчно Алис, за да се оженя за нея. Това беше грешка.

— Обещал си й. Не можеш да се отметнеш! Да не би да изпитваш някакво садистично удоволствие да караш жените да се влюбват в теб, а след това да ги зарязваш?

— Бях тласнат в това. Никой не ме е питал какво искам. Не е ли редно аз да реша какво ме прави щастлив?

— Боже мой, Кевин. Това звучи като нещо, което Алис ми каза. „Искам само да бъда щастлива“. И двамата мислите, че щастието е *нещо*, което трябва да преследвате, като дете, което се стреми към лъскава играчка. Това няма да стане, докато не започнеш да търсиш начин да се грижиш за други хора, а не начин как да направиш доволен себе си. Върви си, Кевин. Трябва да изпълниш обещанието, което вече си дал на Алис. Поеми някаква отговорност. Тогава може да успееш да бъдеш щастлив.

Съдейки по намръщената му физиономия, той намираше съвета ѝ за снизходителен. В тона му прозвучаха мнителни, сурови нотки:

— От кога, по дяволите, стана такъв експерт? Ти, която излизаш с онзи долнопробен позьор Сам Нолан. Господин Експерт по вината, който произхожда от семейство боклучиви пияници, и ще свърши като тях...

— Напусни веднага — каза Луси, като приближи работната маса, която ги разделяше. В спектъра от самосъжаление до ярост той се беше залюлял от едната крайност до другата.

— Говорих с него, за да го накарам да излиза с теб. Беше *нагласено*, Лус... Аз бях този, който го нагласи. Той ми дължеше услуга. Показах му снимката ти на мобилния ми телефон и го помолих да излезе с теб. Беше идея на Алис. — Сега Кевин се усмихваше като на ужасна шега. — За да те спре да се държиш като жертва. След като започнеш веднъж да излизаш с някого, след като продължеше живота си, родителите ти щяха да ни дадат картбланш.

— Това ли е, което дойде да ми кажеш? — Луси поклати глава. — Вече го знам, Кевин. Сам ми го каза в началото. — Тя се пресегна към масата и ръцете ѝ срещнаха успокояващата гладка студенина на стъклото.

— Но защо ти...

— Това няма значение. Ако се опитваш да създадеш проблеми между мен и Сам, няма смисъл. Напускам острова веднага след сватбата ви. Отивам в Ню Йорк.

Очите на Кевин се разшириха.

— Защо?

— Получих стипендия. Ще започна нов живот.

Когато Кевин смели новината, в очите му проблесна вълнение и той се изчерви.

— Ще дойда с теб.

Луси го погледна безизразно.

— Нищо не ме задържа тук — каза той. — Мога да преместя бизнеса си... мога да озеленявам градини навсякъде. Боже, Луси, това е решението! Знам, че те нараних, знам, че прецаках всичко, но ще ти се реванширам. Кълна се. Ще започнем заедно нов живот. Ще оставим цялата мръсотия зад себе си.

— Ти си луд — промълви Луси толкова потресена от неговото поведение, че едва намираше думи. — Ти си... ти се жениш за сестра ми...

— Не я обичам. Обичам теб. Никога не съм спирал да те обичам. И знам, че ти чувстваш същото към мен, това не беше толкова отдавна. Беше ни толкова хубаво. Ще те накарам да си спомниш, ти трябва да... — Той отиде при нея и я хвана за ръцете.

— Кевин, престани!

— Спах с Алис, а ти си спала със Сам, така че сме квит. Всичко това е минало. Луси, изслушай ме...

— *Стига!* — Избухналия в главата ѝ гняв нажежи въображението ѝ и тя като в странен полусън осъзнаваше силно всичкото това стъкло около тях — стъклени плоскости, парчета стъкло, мъниста и плочки. И за частица от секундата разбра, че със силата на волята си е способна да го оформи, в каквото поиска. В съзнанието ѝ се появи един образ и тя се фокусира върху него.

Кевин я стисна още по-здраво, дишаше шумно.

— Това съм аз, Луси. Аз съм. Искам те обратно. Искам те...

Той прекъсна с глуха ругатня и пусна Луси внезапно.

Смразяващ костите писък раздра въздуха, когато нещо малко и тъмно прелетя и запляска с криле около главата на Кевин. Прилеп.

— Какво, по дяволите... — Кевин вдигна ръце и ги размаха пред враждебното крилато същество. — Откъде се взе това?

Луси погледна към масата си за запояване. Две от ъгловите парченца, които още не бе успяла да сложи към останалата част от стъклописа, изрязани от черно обсидианово стъкло, се извиха и се сгърчиха.

— Хайде — каза тя и те мигновено излетяха от масата; в атаката срещу Кевин се присъединиха още два прилепа.

— Триото проряза въздуха с назъбени криле и връхлетя Кевин, докато не го изблъска към вратата. Като залиташе и кълнеше, той излезе навън. Двата прилепа го последваха. Третият отлетя до ъгъла на стаята и се спусна на пода, като се оттегли по циментовата повърхност.

Луси си пое дълбоко въздух, отиде до прозореца и го отвори. Слънцето беше слязло ниско и започваше да се здрачава, въздухът беше натежал от витаещата още топлина на деня.

— Благодаря ти — каза Луси и се отдръпна от прозореца. — А сега си върви. — След миг прилепът отлетя навън и изчезна в небето. Тя бавно се върна в реалността.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Скоро ще трябва да приключваш — каза Сам като приклезна, гледайки как Алекс работи под малкото стълбище, което водеше от втория етаж към централния купол на къщата. Алекс беше изстъргал и изчистил всяка пукнатина под разнебитените стълби и сега беше по средата на поставянето на уплътненията в края на стъпалата. Когато брат му свършеше с работата, стълбището щеше да е достатъчно солидно, за да издържи и слон.

— Защо? — Алекс спря да чука.

— Луси идва на вечеря.

— Дай ми десет минути, за да свърша.

— Благодаря. — Сам изгледа брат си намръщено, питайки се какво да му каже, как да му помогне.

Алекс се държеше странно напоследък, прокрадвайки се като нервна котка. Сам и Марк се бяха надявали, че разводът ще донесе някакво облекчение на брат им, но вместо това той ставаше все по-зле. Беше отслабнал и изглеждаше измъчен, с тъмни кръгове под очите като погребални гирлянди. Но макар и съсухрен и изтощен, продължаваше да е поразително красив, което си беше доказателство за генетична благословия. На сватбата на Марк беше останал в ъгъла и пиеше, а жените не се отлепаха от него.

— Ал — каза Сам, — нали няма да допуснеш да станеш боклук? Чукането спря отново.

— Не се дрогирам, ако това имаш предвид.

— Изглеждаш отвратително.

— Добре съм. Никога не съм бил по-добре.

Сам го изгледа със съмнение.

— Радвам се да го чуя.

Той отвори входната врата и установи, че Луси е пристигнала порано. Мигновено усети, че нещо не е наред — тя изглеждаше като мъртвец.

— Луси? — Той се пресегна към нея механично и тя се дръпна назад. Отскочи от него.

Сам беше озадачен, гледаше я с тревога.

Устата на Луси изглеждаше суха и разранена, сякаш я беше хапала. Тогава тя се насили да се усмихне.

— Трябва да ти кажа нещо. Моля те, недей да ме прекъсваш, иначе няма да мога да издържа. Всъщност, новината е страхотна.

Сам беше толкова объркан от фалшивата веселост на Луси и очевидната ѝ мъка под нея, че му беше трудно да възприеме какво му казваше. Нещо за някакъв грант или програма... нещо за Център по изкуствата в Ню Йорк. Че щяла да приеме. Било престижна награда — възможност, за която е работила през целия си живот.

Щяло да трае една година. След това сигурно нямало да се върне на острова.

След това тя замлъкна и го погледна, очаквайки отговора му.

Сам търсеше думи.

— Това е страхотна новина — успя да изрече той. — Поздравления.

Луси кимна, изобрази усмивка, която изглеждаше като забодена с топлийки. Той пристъпи напред да я прегърне и тя му позволи за миг, но всичките ѝ мускули бяха на възли и сковани. Беше като да прегърнеш студена мраморна статуя.

— Не мога да се откажа — каза тя. — Такъв шанс...

— Да. — Сам я пусна. — Трябва да отидеш. Определено.

Той продължи да се взира в нея, като се опитваше да застави мозъка си да проумее, че тя го оставя. Луси заминаваше. Фразата го изпълни с вцепенение, с усещане за празнота, което той предположи, че е облекчение.

Да. Време беше. Връзката им беше започнала да става прекалено сложна. Винаги беше по-добре да скъсаш, докато нещата са още добре.

— Ако искаш да ти помогна да оставиш нещата си на склад... — започна той.

— Не, всичко е под контрол. — Очите на Луси овлажняха, въпреки че тя се усмихваше. Тя го смая като каза: — По-лесно ще е, ако не те виждам и не се чуваме отсега нататък. Искам чиста раздяла.

— Сватбата на Алис...

— Не мисля, че ще има сватба. Кое е добре, заради Алис. Бракът е достатъчно трудно нещо за хора, които се обичат. Не мисля, че тя и Кевин имат шанс. Не мисля... — Гласът ѝ секна и тя изпусна накъсана въздишка.

Докато Луси стоеше там и сълзите блестяха в очите ѝ, Сам бе обзет от непознато чувство, най-лошото, което бе изпитвал през целия си живот като възрастен. По-остро от страх, по-болезнено от скръб, по-празно от самота. Представяше си, че така би се чувствал човек, ако разкърват с кирка лед в гърдите му.

— Не те обичам — каза Луси с колеблива усмивка. Когато той не отвърна, тя продължи: — Кажи ми, че се чувстваш по същия начин.

Обичайният им ритуал. Сам трябваше да прочисти гърлото си, преди да се накара да заговори:

— И аз не те обичам.

Луси продължи да се усмихна и кимна удовлетворено.

— Ето. Спазих обещанието си. Никой не беше наранен. Сбогом, Сам. — Тя се обърна и заслиза по стълбите към входа, щадейки десния си крак.

Сам стоеше на предната веранда и я гледаше как се отдалечава. Обзе го едновременно паника и гневно удивление.

Какво, по дяволите, се беше случило току-що?

Той бавно се прибра в къщата. Алекс стоеше в основата на главното стълбище и потупваше Рейнфийлд, който клечеше до него.

— Какво става? — попита Алекс.

Сам отиде при него и му разказа всичко, слушайки собствения си глас сякаш идваше някъде извън него.

— Сега не знам какво да правя — завърши той мрачно.

— Забрави я и продължи нататък — каза прозаично Алекс. — Нали така правиш винаги?

— Да, но никога не съм се чувствал по такъв начин. — Сам прокара ръка през косата си и тя щръкна. Чувстваше се физически болен, гадеше му се. Като че ли вените му бяха пълни с отрова. Болеше го всеки мускул. — Мисля, че започвам да се разболявам.

— Може би се нуждаеш от едно питие.

— Ако започна сега — каза Сам грубо, — може никога да не спра. Така че ми направи услуга и никога повече не го споменавай.

Настъпи кратко мълчание.

— Тъй като и без това вече си в гадно настроение — обади се Алекс, — имам да ти кажа нещо.

— Какво? — попита раздразнено Сам.

— Искам да се пренеса да живея при теб за известно време.

— *Какво?* — попита отново вече със съвсем различен тон Сам.

— Само за няколко седмици. Нямам пари, а Дарси взе къщата като част от споразумението. Искане да се изнеса оттам, докато се опитва да я продаде.

— Исусе — прошепна Сам. — Току-що се отървах от Марк.

Алекс му хвърли обезпокоен поглед, очите му бяха тревожни.

— Трябва да остана тук, Сам. Не мисля, че ще е за дълго. Не мога да ти обясня причините в момента. — Той се поколеба и успя да произнесе думата, която бе успял да произнесе само няколко пъти в живота си. — Моля те.

Сам кимна, скован от мисълта, че последния път, когато бе видял същото това изражение, черните като нощ зеници, безкрайния мрак на една изгубена душа, беше лицето на баща му, малко преди той да умре.

* * *

Неспособна да заспи, Луси работи през по-голямата част от нощта, завършвайки стъклописа. Тя не осъзнаваше изминалите часове, забеляза само, че небето разсветлява и че на Фрайдей Харбър започва раздвижване. Стъклописът с дървото блестеше, гладък и неподвижен, но всеки път, когато прокараше пръсти по него, усещаше да се излъчва някаква жизнена енергия.

Изтощена, но решителна, Луси отиде в апартамента и си взе дълъг душ. Беше денят преди сватбата на Алис. Тази вечер щеше да се състои репетицията за вечеря. Тя се запита дали Кевин е говорил с Алис, дали е скъсал с нея, или е премълчал за мислите си напоследък.

Луси се беше изморила да разсъждава. Тя уви мократа си коса в тюрбан, обу износени трикотажни панталони, нахлузи едно тънко горнище и се сви в леглото.

Тъкмо потъваше в дълбок сън, когато телефонът звънна.

Пресегна се за телефона.

— Ало?

Беше готовият да избухне глас на майка ѝ.

— Луси? Още ли спиш? Надявах се, че Алис е с теб.

— Защо да е с мен? — попита Луси с прозявка, като разтърка очите си.

— Никой не знае къде е. Преди малко ми се обади. Кевин е заминал.

— Заминал? — повтори Луси объркано.

— Взел е първия полет тази сутрин. Този задник е сменил билетите за самолета, които им бяхме купили за сватбения месец — и сега отива на Уест Палм самичък. Алис беше в истерия. Тя не е в къщата им и не вдига телефона си. Не знам къде е, нито къде да я търся. Някои от гостите, които не са от града, вече са тук и днес ще пристигнат още. Прекалено късно е да откажем цветята и храната. Този малък негодник... защо трябваше да чака до последната минута, за да направи това? Но важната е Алис. Не искам тя да направи нещо... драматично.

Луси стана от леглото, залитайки.

— Ще я намеря.

— Искаш ли татко ти да дойде с теб? Не може да стои на едно място.

— Не, не... Ще се справя сама. Ще ти звънна, когато открием нещо.

След като затвори, Луси върза косата си на опашка, навлече дънки и тениска и като се влачеше, отиде при кафемашината и си направи кафе. Беше прекалено силно — не беше преценила както трябва. Дори след като го разреди в съотношение едно към едно, цветът му не стана по-светъл. Като се мръщеше, тя го изпи като лекарство.

След това взе телефона си и набра номера на Алис, приготвяйки се да остави гласово съобщение. Едва не подскочи, когато Алис вдигна.

— Здравсти.

Луси отвори и затвори уста, искаше ѝ се да каже десет неща едновременно. Най-после изстреля:

— Къде си?

— Мавзолеят на МакМилин. — Гласът на Алис беше дрезгав.

— Стой там.

— Не води никого.
— Няма. Само стой там.
— Добре.
— Обещай ми.
— Обещавам.

* * *

Мавзолеят, наречен „Панорама вечерно сияние“, беше едно от най-забележителните места на острова. Намираше се в гората на север от Рош Харбър. Основателят на една успешна компания за цимент и вар, Джон МакМилин, сам беше проектирал паметника. Той представляваше масивна структура, масонска по дух и натоварена със символизъм. Извисяващи се колони ограждаха каменна маса и седем каменни стола. Една от колоните умишлено бе оставена недовършена до празното място, където би трябвало да бъде осмият стол. Според местната мътва, духове от близкото гробище навестявали мястото и били виждани да седят на масата след полунощ.

За съжаление на Луси горската пътека, водеща към „Панорама вечерно сияние“, беше седем-осем километра. Тя вървеше предпазливо, надяваше се да не напругне повреденото си сухожилие. След като мина през малко гробище с много надгробни камъни, заобиколени от малки оградки, тя видя мавзолея.

Алис седеше на витото стълбище, облечена в дънки и тениска. В скута си стискаше някакъв плат, приличащ на бяла пяна — тюл или шифон.

Луси не искаше да изпитва съжаление към сестра си. Но лицето на Алис беше нещастно и тя имаше вид на шестнайсетгодишна.

Като изкуцука до нея — кракът на Луси започваше да я боли, — тя седна до сестра си на студените каменни стълби. Гората беше тиха, но не съвсем — въздухът беше пълен с шумолене на листа, чуруликане на птички, плясък на крила и жужене на насекоми.

— Какво е това? — попита Луси след малко, вдигайки брадичка към белия плат в скута на Алис.

— Воал. — Алис ѝ показва обшитата с перли лента, пришита към воала.

— Красив е.

Алис се обърна към нея, подсмърчайки, и хвана сестра си за ръкава с две ръце като малко дете.

— Кевин не ме обича — прошепна тя.

— Той не обича никого — каза Луси и я прегърна.

— Мислиш, че заслужавам това — прошепна отново Алис.

— Не.

— Мразиш ме.

— Не. — Тя се обърна и опря чело в челото на сестра си.

— Прецакана съм.

— Ще се оправяш.

— Не знам защо направих това. Не трябваше да ти го отнемам.

— Не би могла. Ако той наистина е бил мой, никой не би могъл да ми го вземе.

— Толкова ми е тъжно. С-съжалявам.

— Всичко е наред.

Алис мълча дълго, сълзите ѝ намокриха ръкава на Луси.

— Не мога да направя нищо. Мама и татко... никога няма да ми позволят да опитам нещо. Чувствах се безполезна. Пълен провал.

— Имаш предвид, когато растяхме?

Алис кимна.

— А после свикнах да получавам всичко за себе си. Ако нещо ми беше трудно, отказвах се и някой друг го завършваше вместо мен.

Луси осъзна, че всеки път, когато тя и родителите ѝ са се намесвали, за да помагат на Алис, са ѝ предавали послание, че тя не може да се справи сама.

— Винаги съм ти завиждала — продължи Алис, — защото можеше да правиш всичко, каквото поискаш. Ти не се страхуваш от нищо. Не е нужно някой да се грижи за теб.

— Алис — каза Луси, — не ти е нужно разрешение от мама и татко, за да промениш живота си. Открий нещо, което искаш да правиш и не се отказвай от него. Можеш да започнеш от утре.

— И тогава ще падна по лице — каза Алис мрачно.

— Да. А след като паднеш, ще се вдигнеш от земята, ще стъпиш на двата си крака без някой да ти помага... И тогава ще знаеш, че можеш да се грижиш сама за себе си.

— Я не ме разсмивай — каза Алис, а Луси се усмихна и я прегърна.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Всички на острова, включително лозарската бригада на Сам, бяха чули за отложената сватба на Алис и Кевин и последвалия разпад. Всички говореха за това. Единствената причина, поради която Сам надаваше ухо на слуховете, беше надеждата да получи някоя троха информация за Луси. Но името ѝ рядко се споменаваше. Той беше дочул, че семейство Марин са продължили напред и са провели репетицията за вечеря, а на следващия ден са дали обяда, който е бил планиран за след сватбата. Имало музика, храна и пиене. Сам беше чул също, че Марин възнамерявали да съдят Кевин за поне част от разходите, включително самолетния билет, който той бе използвал, за да отиде сам на ваканция.

Бяха минали три дни от посещението на Луси в къщата на „Рейншедоу“. Марк, Маги и Холи се бяха върнали от техния меден месец, а Сам и Алекс им бяха помогнали да се преместят в новия им дом, ремонтирана фермерска къща с три спални и басейн.

Когато Сам вече не можеше да издържа, той звънна на Луси и ѝ остави кратко съобщение, в което я молеше за разговор. Тя не му се обади.

Сам беше на ръба да си изгуби разсъдък. Не можеше нито да яде, нито да спи. Да не мисли за Луси му отнемаше повече енергия, отколкото да мисли.

Марк беше говорил с него надълго и на широко за ситуацията.

— Този арт център „Мичъл“ явно е голяма работа.

— Адски престижно е.

— Значи не искаш да я помолиш да се откаже.

— Не. Никога не бих искал Луси да направи такава саможертва.

Всъщност, радвам се, че тя заминава. Така е по-добре и за двамата ни.

Марк му беше хвърлил сардоничен поглед.

— И кое по-точно му е доброто?

— Не коментирам.

— Защо?

— Защото *не мога*! — сопна се Сам. — Не съм като теб.

— Точно като мен си, *идиот* такъв! Опитваш се с всички сили да избегнеш онова, през което сме минали като деца. Мислиш ли, че ми беше лесно да призная, че съм влюбен в Маги? И да я помоля да се омъжи за мен?

— Не.

— Е, трудно ми беше. — Марк се усмихна на обърканото изражение на Сам. — Открий правилния човек, братле, и най-трудното нещо на света ще стане най-лесното. Аз имах същите проблеми като теб. Не можеш да избягаш от това, не и в семейство Нолан. Но ще ти кажа следното — не можех да оставя Маги да си тръгне, без да ѝ кажа, че я обичам. И след като го направих... Нямах избор, освен да сдържа дъх и да се хвърля с главата надолу.

* * *

Приблизително осемдесет и пет часа и половина, след като Сам бе виждал за последно Луси — не че ги броеше, — в къщата на „Рейншедоу“ пристигна доставка. Неколцина мъже с пикап внимателно разтовариха нещо голямо и плоско, и го пренесоха до входното стълбище. Сам, който излизаше от лозето, стигна до къщата точно в момента, когато пикапът потегли. Алекс стоеше във входното антре и се взираше в отчасти разопакования предмет.

Беше стъклописът с дървото.

— Има ли бележка? — попита Сам.

— Не.

— Мъжете от пикала казаха ли нещо?

— Само това, че ще е дяволски трудно да се инсталира. — Алекс клекна и загледа прозореца. — Виж това нещо. Очаквах някакви цветя и нещо във Викториански стил. Но не и това.

Стъклописът беше силен и смел, но и нежен, слоевете стъкло бяха слети в чисти тонове и естествени текстури. Стволът и клоните на дървото, направени от олово, бяха вградени по начин, какъвто Сам не бе виждал преди. Луната сякаш светеше със свой собствен източник на светлина. Алекс се изправи и бръкна в джоба си за телефона.

— Ще звънна на няколко от момчетата, да дойдат да ни помогнат с това. Днес, ако е възможно.

— Не знам... — завъртя глава Сам.

— Какво не знаеш?

— Не знам дали искам да го монтираме.

Алекс се намръщи нетърпеливо.

— Не ми излизай с тия глупости. Този прозорец *трябва* да влезе в къщата. Това място се нуждае от него. Преди години тук е имало точно такъв.

Сам го изгледа въпросително.

— Откъде знаеш?

Лицето на Алекс остана безизразно.

— Искам да кажа само, че изглежда точно като за това място. — Той се отдалечи, набирайки някакъв номер.

— Аз ще се погрижа за това.

* * *

Благодарение на точността, с която Луси бе взела мерките, Алекс и неговите работници можаха да закрепят стъклото на съществуващата рамка и да залепят краищата с прозрачна силиконова смола. До късния следобед основната част от монтажа беше завършена. След като силиконът беше съхнал двадесет и четири часа, те завършиха прозореца като поставиха обков по краищата.

Току-що монтирахме прозореца — изпрати съобщение до Луси Сам. — *Трябва да дойдеш да го видиш.*

Никакъв отговор.

* * *

Обикновено Сам изплуваше бавно от съня, но тази сутрин очите му се отвориха и той седна рязко в леглото. Чувстваше се раздразнен, неспокоен, сякаш не можеше да се сдържи в кожата си. Като влезе с тежки стъпки в банята, той се избърсна и си взе душ. Рутинна проверка в огледалото разкри напрегнато, горчиво изражение, което

сякаш не приличаше на неговото, но беше странно познато. После той осъзна, че това е обичайното изражение на Алекс.

Той си обу дънки и облече черна тениска, после тръгна към кухнята за кафе и закуска. По пътя, обаче, видя стъклописа на площадката на втория етаж и се спря.

Прозорецът се беше променил. Стъкленото небе сега пламтеше в розово-оранжевия светлик на утрото, тъмните клони бяха покрити с изобилие от зелени листа. Сдържаните нюанси на прозореца бяха дали път на сияйни багри. Ярки цветове изпълваха стъклото, гледката влизаше в очите му като визуална музика, достигаше едно местенце в него, където се намираше най-дълбокият инстинкт. Ефектът от този прозорец беше повече от красив. Беше форма на истина, която той не би могъл да отхвърли. Истина, която разби неговата защита и го остави да примигва, сякаш току-що е излязъл от тъмна като рог стая на ярко слънце.

Сам бавно излезе навън в притихналото лозе и осъзна, че Луси е сътворила за него някакво вълшебство. Въздухът ухаеше на растения и беше солена от океана.

За станалите по-чувствителни сетива на Сам лозите бяха позелени от обикновено, почвата — по-тучна. Пред погледа му небето придоби толкова сияен син цвят, че той присви очи срещу щипенето на сълзите. Земята беше идеална, както само художник би могъл да я измисли, само че бе реална, изкуство, през което можеш да минеш, да докоснеш и да опитаеш на вкус.

Нещо ставаше в лозето... някаква природна сила или магия, език без думи призоваваше лозите в тих химн, подобен на дихание.

Като в сън Сам тръгна към пресадената лоза, чийто сорт никой не бе успял да определи. Почувства енергията ѝ още преди да я е докоснал, стволът и ластарите ѝ пулсираха, преливащи от живот. Той усети колко дълбоко в земята прониква коренището, как я прикрепва към почвата, как нищо вече не може да я изтръгне. Прокара ръце по листата и усети как те му шепнат, докато тайната на лозата попива в кожата му. Сам откъсна едно синьо-черно зърно грозде и бавно го захапа. Ароматът беше дълбок и богат, извикваше горчиво-сладки спомени от ланшните летни плитчини, преди да поеме към тъмните богатства на още неразкрити тайни.

Чувайки звук от приближаваща се кола, той се обърна и видя беемвето на Алекс да се носи по пътя. Алекс никога не беше идвал в къщата толкова рано. Той смъкна страничното стъкло на прозореца и попита:

— Искаш ли да те взема?

В транс, Сам поклати глава и му направи знак да продължи. Той не можеше да обясни какво се е случило, не можеше да намери думи... и Алекс скоро го разбра.

До момента, в който Сам се върна в къщата, Алекс вече бе стигнал с работата си до площадката на втория етаж.

Сам се качи горе и намери брат си да се взира съсредоточено в прозореца. На лицето му нямаше учудване, само обърканата напрегнатост на човек, който се свързваше със света по свой собствен, интуитивен и прозаичен начин. Алекс искаше да намери обяснение там, където явно нямаше такова. Или най-малкото не от вида обяснения, каквито той можеше да приеме.

— Какво си му направил на това? — попита Алекс.

— Нищо.

— Тогава как...

— Не знам.

Двамата гледаха стъклописа на прозореца, който беше продължил да се променя, когато Сам беше излязъл навън... но жълто-кафявата луна беше изчезнала и стъкленото небе беше станало златно и синьо, напоено със слънце. Листата бяха дори още по-буйни, смарагди, заровени в пръски от пяна, която почти скриваше клоните.

— Какво означава това? — зачуди се Алекс.

Направих емоциите видими, беше казала веднъж Луси пред своя стъклопис.

Това, помисли си Сам, беше любовта, направена видима. Цялата. Лозето, къщата, прозорецът, лозата...

Обяснението беше толкова просто, че много хора биха го отхвърлили като недостойно за по-сложни умове. Само деца, или възрастни с все още не погубена способност да се удивляват, биха разбрали. Любовта беше тайната зад всичко... любовта бе онова, което караше лозето да расте, изпълваше пространствата между звездите и спираше земята под неговите крака. Нямаше значение дали го съзнаваш, или не. Не можеш да спреш въртенето на земята, или да

задържиш океанските вълни, или пък да прекъснеш влиянието на луната. Не можеш да спреш дъжда, нито да засенчиш слънцето. А едно човешко сърце беше не по-малка природна сила, отколкото всяка друга.

Миналото винаги го бе заобикаляло като решетки на затворническа килия и той никога не си бе дал сметка, че има силата да излезе по всяко време. Само понасяше последиците от греховете на родителите си, доброволно ги носеше със себе си. Но защо трябваше да прекара остатъка от живота си, натежал от страхове, обиди и тайни, при положение, че ако *просто тръгнеше*, би бил свободен да достигне това, което иска най-много? Можеше да има Луси. Можеше да я обича лудо, радостно, без ограничения.

Единственото, което трябваше да направи, е да сдържи дъх и да скочи.

Без да каже дума на брат си, Сам се спусна по стъпалата и взе ключа на пикала си.

* * *

Апартаментът и студиото на Луси бяха злокобно тихи и тъмни по начина, по който изглежда едно място, когато дълго време е било празно.

Сам усети студено чувство да се настанява в гърдите и тила му. Подтикът, който го бе накарал да шофира до града, се бе събрал в стегнат възел, който стягаше сърцето му.

Не можеше Луси вече да е заминала. Беше прекалено скоро.

Той импулсивно отиде в „При художниците“, търсейки Джъстин. Когато влезе в кръчмата, обвиха го успокоителни миризми на прясно изпечени курабийки, банички, бекон, пушен на ябълково дърво, пържени яйца.

Джъстин беше в дневната, носеше купчина използвани съдове и прибори. Тя се усмихна, когато го видя.

— Може ли да поговоря с теб за минутка?

— Разбира се. — След като пренесе чиниите в кухнята, Джъстин се върна и двамата отидоха в един ъгъл на приемната. — Какво става?

Сам поклати глава нетърпеливо.

— Търся Луси. Няма я нито в апартамента, нито в студиото. Питам се дали имаш идея къде би могла да бъде?

— Тя замина за Ню Йорк — отвърна Джъстин.

— Много бързо. Не трябваше ли да е вдругиден?

— Да, но професорът ѝ се обади, искаха да е там за една среща и някакво голямо парти...

— Кога замина?

— Преди малко я оставих на летището. Полетът ѝ е в осем часа.

Сам извади телефона си и погледна дисплея. Седем и половина.

— Благодаря.

— Сам, прекалено късно е за теб да...

Но преди Джъстин да завърши, той беше вече навън.

Метна се в пикала и отпраши към летището, като звънна на мобилния телефон на Луси. Включи се автоматично гласовата поща. Като ругаеше, Сам отби край пътя и ѝ написа есемес.

Не заминавай

След това отново изкара колата на шосето и натисна газта, докато думите се въртяха неспир в ума му.

Не заминавай. Не заминавай.

* * *

Летище „Рой Франклин“, наречено така на един пилот, участвал във Втората световна война, който го беше основал, се намираше от западната страна на Фрайдей Харбър. И редовните, и чартърните полети излитаха от единствената писта. Пътниците и посетителите, на които им се налагаше да чакат по една или друга причина, можеха обикновено да бъдат намерени в „Кафе Ърни“, боядисано в синьо кафене, което се намираше точно до летището.

Сам паркира до терминала и тръгна към вратата с едри крачки. Но още не беше влязъл, когато ръмженето на двигателя на една „Чесна“ изпълни въздуха. Като засенчи очи, Сам вдигна поглед към жълто-белия самолет за осем пътници, който се вдигаше високо и бързо по пътя си към Сиатъл.

Луси беше заминала.

Заболя го повече, отколкото беше очаквал, докато гледаше как самолетът я отнася далеч от него. Заболя го по начин, който го караше да иска да отиде в някакъв тъмен ъгъл и да не мисли, да не говори и да не мърда.

Той стигна до сградата на терминала и се подпря до вратата. Опита се да сложи в ред мислите си, опита се да измисли какво да прави после. Очите му горяха. Той ги затвори за миг, оставяйки сълзите да облекчат паренето.

Вратата на терминала се отвори и се чу тракане от колела на куфар. Пред размазания му поглед се появи силуетът на дребна жена и сърцето му спря. Произнесе името ѝ задъхано.

Луси се обърна и го видя.

За миг Сам си помисли, че тя е плод на въображението му, извикано от силната му нужда да я види. През изминалите няколко минути пред вътрешния му взор беше преминал целия му живот.

Стигайки до нея с три крачки, той я дръпна към себе си и от сблъсъка двамата се завъртяха. Преди Луси да успее да каже и една дума, той покри устата ѝ със своята, поглъщайки всяка дума и дъх, докато пръстите ѝ изпуснаха дръжката на куфара и той изтрака на тротоара.

Устата ѝ отстъпи и се притисна в неговата, ръцете ѝ обвиха шията му. Тя прилепна към тялото му, сякаш създадена за него, толкова идеално близо, и все пак отделена от него. Искаше му се да я поеме в себе си, да станат едно същество. Целуна я силно, почти дивашки, докато тя не извърна задъхано лице настрани. Пръстите ѝ отидоха на тила му и започнаха да го галят успокоително.

Сам взе лицето ѝ в длани. Страните ѝ бяха трескаво червени, очите ѝ блестяха от объркване.

— Защо не си на самолета? — попита той дрезгаво.

Луси примига.

— Ти... ти ми изпрати есемес.

— И това беше достатъчно? — Като плъзна ръце отстрани по тялото ѝ, той попита с прегракнал глас: — Не си се качила в самолета само заради две думи?

Тя погледна по начин, по който никой не беше го поглеждал преди, очите ѝ блестяха от нежност.

— Бяха правилните две думи.

— Обичам те — произнесе Сам и прилепи устата си към нейната, откъсвайки я след малко, само за да повтори отново: — Обичам те.

Треперещите пръсти на Луси докоснаха устните му и ги погалиха.

— Сигурен ли си? Откъде знаеш, че не е свързано само със секс?

— Свързано е със секс... секс с ума ти, секс с душата ти, секс с цвета на очите ти, с аромата на кожата ти. Искам да спя в леглото ти. Искам ти да си първото нещо, което виждам всяка сутрин, и последното, преди да заспя. Обичам те по начин, по който никога не съм смятал, че съм способен.

Очите ѝ се навлажниха.

— И аз те обичам, Сам. Не исках да те оставям, но...

— Почакай. Нека аз пръв да кажа това... Ще те чакам. Нямам друг избор. Мога да чакам вечно. Не е нужно да се отказваш от Ню Йорк. Ще направя каквото е необходимо, за да се получи. Телефонни разговори, всичко. Искам да сбъднеш мечтата си. А не да получиш от живота по-малко заради мен.

Тя се усмихна през сълзи.

— Но ти си част от моята мечта.

Сам я прегърна и опря буза в косите ѝ.

— Няма значение къде отиваш сега — прошепна той. — Нито какво правиш... защото сме заедно. Една двойна звезда може и да има далечна орбита, но тя се задържа от гравитацията.

Смехът на Луси беше заглушен в ризата му.

— Приказки на многознайко.

— Трябва да свикваш — каза ѝ той, открадвайки още една целувка. След това погледна терминала. — Искаш ли да вземеш по-късен полет?

Луси поклати глава решително.

— Оставам тук. Ще върна стипендията. Мога да правя стъклописи тук със същата леснина, с каквото ще ги правя там.

— Не, не можеш. Ще отидеш в Ню Йорк и ще станеш художника, който винаги си искала да бъдеш. А аз ще похарча състояние за самолетни билети, за да те виждам колкото е възможно по-често. А в края на годината ти ще се върнеш и ще се оженим.

Луси го погледна с широко отворени очи.

— Да се омъжа за теб... произнесе тя несигурно.

— Официалното предложение ще дойде по-късно — каза Сам. — Искях само да си убедена в искрените ми намерения.

— Но... ти не вярваш в брака.

— Промених мнението си. Открих недостатък в аргументацията си. Казах ти, че е по-романтично човек да не се жени, защото тогава хората са заедно само в хубавите моменти. Но съм грешал. Романтичното е да сте заедно и в лоши времена. За добро или лошо. Винаги.

Луси придърпа главата му, за да го целуне.

Това бе целувка, означаваща доверие и отстъпване... целувка, означаваща вино, звезди и магия... това да се будиш в прегръдките на любимия, когато сутринта се издига до височината на полета на орлите, а слънцето развързва сребърни ленти по Фолс Бей.

— Ще говорим после за Ню Йорк — каза Луси, когато устните им се разделиха. — Още не съм сигурна, че ще отида. Сега дори не съм сигурна, че е необходимо. Изкуството може да се създава навсякъде. — Но точно в момента... би ли ме откарал в къщата на „Рейншедоу роуд“.

Вместо отговор Сам вдигна куфара ѝ и я прегърна, когато тръгнаха към пикала.

— Нещо стана със стъклописа, който направи за мен — каза ѝ той след малко. — Лозето се променя. Всичко се променя.

Луси се усмихна, изобщо не изглеждаше изненадана.

— Разкажи ми.

— Трябва сама да видиш.

Той я отведе вкъщи по първия от многото пътища, които щяха да извървят заедно.

ЕПИЛОГ

Сърчицето на едно колибри не би могло да бие по-бързо, отколкото това на Луси, когато таксито сви по Фолс Бей драйв и се насочи към „Рейншедоу роуд“.

През изминалата година тя бе пътувала безброй пъти между Ню Йорк и Фрайдей Харбър, както бе правил и Сам. Но този път, за разлика от всички други, нямаше да завърши със сбогуване.

Луси се беше върнала на острова два дни по-рано, отколкото първоначално планираше. След едногодишна раздяла тя вече не издържаше без Сам.

Те бяха усвоили изкуството на връзката от разстояние. Бяха живели според календара, планирайки телефонни разговори и полети със самолет. Бяха си изпращали картички, есемеси, пишеха си и по скайп. *Мислиш ли, че ще продължим да си говорим толкова много, когато най-после сме заедно*, беше попитала Луси, а отговорът на Сам беше едно развратно „не“.

Ако имаше нещо като обща промяна, докато живееха разделени, мислеше си Луси, те я бяха направили. И усилието да поддържат връзка от разстояние я бе накарало да осъзнае, че прекалено много хора приемат времето, което прекарват с човека, когото обичат, за даденост. Те двамата, обаче, си бяха заслужили всяка ценна минута заедно.

Докато беше на стипендия в Центъра за изкуство „Мичъл“, Луси заедно с други художници бе създавала концептуални творби с техники като рисуване по стъкло — прилагане на смесица от матово стъкло и пигменти към стъклото — или наслаяване на колажи с парчета стъкло. Основната ѝ работа, разбира се, беше стъклописи, в които използваше естествени мотиви, и експериментираше с начините за манипулиране на цвета със светлина и рефракция. Един уважаван изкуствовед бе писал, че работите ѝ са „откровение на светлината, съживяване на стъклени образи с ободряващ цвят и осезаема енергия“.

В края на периода на Луси бе предложена комисиона, за да създаде стъклописи за прозорец за обществени сгради и църкви, получи дори молба да проектира театрални декори и костюми за продукциите на „Норд Пасифик Балет“.

Междувременно лозето на Сам процъфтяваше, той бе получил реколта грозде от два тона за акър — поне година по-рано от очакваното. Качеството на гроздето, беше казал той на Луси, се оказало дори по-добро отколкото се беше надявал. Късно през лятото лозето „Рейншедоу роуд“ щеше да бутилира вино за пръв път.

— Хубаво място — коментира таксиметровият шофьор, когато завиха по „Рейншедоу роуд“ и се приближиха към лозето, което гореше в оранжево и златно.

— Да, така е — прошепна Луси, попивайки гледката на къщата в залязващото слънце, фронтоните и балюстрадите, позлатени от последните лъчи, розовите храсти и белите зюмбюли, които преливаха от цветове. И редиците лози, натежали от плод. Въздухът, който нахлуваше през отворения прозорец на колата, беше сладък и прохладен, океанският бриз се промъкваше между силните млади лози.

Въпреки че Луси можеше да помоли Джъстин и Зоуи да я вземат от летището, тя не искаше да губи време да разговаря с никого — нямаше търпение да види Сам колкото е възможно по-скоро.

Разбира се, помисли си тя със самоосъдителна усмивка, тъй като Сам не я очакваше, бе напълно възможно да не си е у дома. Но когато завиха към къщата, тя видя познатия му силует — връщаше се от лозето заедно с мъжете от бригадата си. Усмивка разтегна устните ѝ, когато Сам забеляза таксито и се закова на място.

Докато таксито спре, Сам вече беше до него и протегна ръка да отвори вратата. Преди Луси да успее да каже дума, той я измъкна от колата. Беше изпотен от работата навън, целият тестостерон и мъжка топлина, когато устата му покри нейната със завладяваща целувка. През изминалите няколко седмици беше прибавил още няколко паунда мускули и загарът му беше толкова силен, че синьо-зелените му очи изглеждаха стряскащо от контраста.

— Дойде си по-рано — каза Сам, целувайки я по лицето, по брадичката и по върха на носа.

— А ти драскаш — отвърна му Луси задъхано, като допря длан до наболата брада на лицето му.

— Канех се да изчистя преди идването ти.

— Ще ти помогна да се изкъпеш. — И като се изправи на пръсти, тя прошепна до ухото му: — Ще се погрижа за по-труднодостъпните местенца.

Сам се отдръпна от нея, за да плати на шофьора. В следващите няколко минути той се сбогува с бригадата си и ги предупреди да не се мяркат преди пладне следващия ден.

След като внесе куфара на Луси в къщата, Сам взе ръката ѝ в своята и я поведе към втория етаж.

— Има ли някаква специална причина да се върнеш два дни преди очакваното?

— Успях да привърша нещата и да опаковам багажа си малко по-бързо. А когато се обадох на авиолиниите да променя полета си, не ме таксуваха за смяната, защото им казах, че е спешно.

— Какво е спешното?

— Казах им, че гаджето ми има намерение да ми предложи брак веднага щом се върна във Фрайдей Харбър.

— Това не е спешно — каза Сам.

— Спешност е случай, изискващ незабавна реакция — информира го тя.

Сам спря на площадката на втория етаж и отново я целуна.

— Е, ще го направиш ли? — настоя Луси.

— Да ти предложа? — Устните му се извиха срещу нейните. — Може. Но преди това ще си взема душ.

* * *

В ранните часове на утрото Луси се събуди, сгушила глава върху мускулестото рамо на Сам; светлите косъмчета на гърдите му гъделичкаха носа ѝ. Ръцете на Сам се движеха по нея и я караха да настръхва.

— Луси — прошепна той, — не мисля, че мога да те оставя да замине отново. Ще трябва да ме вземеш със себе си.

— Аз не заминавам — прошепна му тя в отговор. Ръката ѝ се плъзна към средата на гръдния му кош, светлината улови блясъка на годежен пръстен и по стената затанцуваха ярки петна. — Знам къде принадлежа.

Когато тя се притисна към Сам, сърцето му биеше силно и равномерно под ръката ѝ, и тя се почувства така, сякаш бяха двойка големи звезди, хванати една друга в орбитите си от сила, по-могъща от късмета, съдбата, дори от любовта. Нямаше дума за това чувство... макар да би трябвало.

Докато лежеше така, разтопена от щастие, размишлявайки над безименните чудеса, стъклата на един близък прозорец бавно се отдръпнаха от дървените си рамки, краищата им се извиха, стъклото стана светещо синьо.

И ако някой минувач погледнеше случайно по посока на залива в този ранен час, щеше да види рояк сини пеперуди, танцуващи в небето, от бялата викторианска къща до края на „Рейншедоу роуд“.

Издание:

Лайза Клейпас. Магия

ИК „Ергон“, София, 2015

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.